

СЕРГІЙ МИКОЛИН

ЗАХОДЬ ЩОДНЯ

2025

ЗАХОДЬ ЩОДНЯ

7632 літа від відродження цивілізації на Землі

Це лицьова обкладинка книги. В кінці тильна.

*Присвячую цю книгу собі подібним,
які уже дієво стараються стверджувати
основні святині нашого життя –
справедливість, милість, милосердя,
щирість, довіру, взаємодопомогу,
доброту і любов святу.*

ПЛАН ДОСЛІДЖЕНЬ:

ВСТУПНІ СЛОВА	5
РОЗКРИТТЯ ТЕМИ (життя, як рух)	13
СВІТЛО	19
СЛОВО	21
ІДЕЯ (іду я)	22
ПОТРЕБА ЦИХ ПОШУКІВ:	26
ДІЇ	29
СПРОБИ	34
СПОСОБИ І МЕТОДИ	37
ДІЙСНІСТЬ	44
ПЕРЕШКОДИ	49
НАШ І ВАШ ВИБІР (рай, чи крах)	57

Чудове і гранично-відверте Слово. Письменник наче веде із нами ширу бесіду, довірливу і переконуючу. Справді живі двері від серця до серця. Глибока, образна і метафорична назва. Книга поділена на розділи, як сходинки, і цими сходинками автори ведуть читача за собою, застерігають, вказують на помилки, дають можливість самим шукати отой знаковий стержень, який наближує людину до пізнання самої себе.

Бо необхідно вчитись жити. "Не очікувати і просити, а діяти і любити. Кожному пора на краще мінятись... Ось суть істини в дії. Мати любов у собі, творити її, бо з маленьких ниток твориться сорочка", - які вірні слова.

Домінуючими в книзі є ідеї світла, любові, всепрощення, очищення, покути. Слушна порада завжди прислухатись до своєї душі, серця, відкривати чисту енергію, щоб зберегти усе, дане нам Богом. Добро і світло - це надчасові, вічні категорії. Цю думку доводять автори книги.

Важливо, що підкреслена цінність родинного вогнища, у яким подружжя живе у гармонії і любові. Дитина, її хвороби відображають протест проти нещирості і сварок у сім'ї.

Первозданна чистота буття, та, що є в дитячому віці, нагадує нам незамулені джерела душ наших предків, пракорені їх існування.

Письменник прагне активізувати ті якості, що були нам дані Творцем, Життям із народження і які ми губимо в буднях. Книга багатопланова, багатоаспектна. Вона має відповідну етичну програму, спрямовану на пробудження людського духу, звільнення його від злоби, мізерності, дріб'язковості. Наповнена високою вірою і щедрою любов'ю. Це - книга-порада, книга зцілення, книга-молитва за наші Душі.

Моя глибока подяка творцям і найщиріші побажання

Щасливого лету Вашій ластівці у світ, до людських сердець.

Софія Дубчак

**ЧЕРЕЗ ПОКРАЩЕННЯ
ДУХОВНОСТІ КОЖНИМ
ДО ВІДРОДЖЕННЯ
СЕБЕ Й КРАЇНИ**

НАСТАНОВА ЧИТАЧУ ДЛЯ ЗМІН-КАЯТТЯ.
Духом святим ради світлого ЖИТТЯ –
прийми справедливість, милість,
доброту і любов святі у життя своє
на кожну мить і скрізь,
як заповів Творець світу цього
і неси цей дар з радістю
і благоговінням у всіх ділах
до закінчення життя свого
сердечним прийняттям!
Та буде так!

Дозвольте нам залишити вам наступні слова перед тим, як почати щоденник цей писати.

Пишу во благо ці думки в словах, які почали йти дванадцять років тому в мій ум. Думаю, що з душі духом святим, та стверджувати не буду, бо не знаю, але щиро з доброти і з любові до буття.

Так уже є, що при біді єднаються люди, щоб духом, душею зігріти, підтримати одне одного наявною теплотою доброти. А ми, пишучи книги ці, маємо надію, що цими міркуваннями почнемо єднатися з подібними в цей час сутужний, коли небезпека є велика для планети й людства.

Тож пізнавайте зі мною наявне життя з тієї правди, милосердя, доброти щиро з довіри і любові у собі, щоб перш за все з цього дня навчитися бачити себе в діях інших у всьому, що є навколо, бо це є справжня суть кожного дослідника, який вирішив пізнавати себе і світ і завдяки цьому почати з можливостей і вмінь змінюватися на краще.

Наступною триваючою дією хай буде в ділах таких шукачів орієнтиром усе те, коли ми побачимо щось хороше, чи і більшість дій у дні, які нам радість, задоволення дають, то подякуймо БОГУ святому, який Духом святим живий, міцний і вічний є своєю частиною у нашому житті. Однак, коли ми бачимо дії злі, брехню, лицемірство і себе в діях несправедливих, то це в сукупності і є те, що ми маємо видалити із себе, із свого життя – а це помилки різноманітні і вже з розуміння не повторювати їх. Ось тоді й відчується благодать, благоговіння у собі сповна.

Хай ці слова разом з радістю і любов'ю Всевишній Дух святий посилає вам і в кожен дім, хто живе у них! Тому й прошу БОГА святого, який Духом святим у всьому живому є міцністю і вічністю; прошу і Пресвяту Богородицю; прошу і всіх сподвижників Духа святого і всіх праведників світу цього, щоб вони своєю милістю, милосердям, справедливістю, добротою з довірою і любов'ю йшли у ваші життя, щоб Благодать свята з вами постійно була.

А вже далі підуть сторінки для розуміння наявного життя для того, щоб могли очистити себе сповна, щоб змогли відкритися для всесвітніх енергій позитивних.

ВСТУПНІ СЛОВА

Вступні слова до щоденника, як двері в дім, та все ж по дверях про хазяїна не судить, а зайдіть в середину, щоб побачити те, чим хазяїн оточив себе, бо в цьому він справжнім і є, коли думки такі пише, розуміючи життя, як БОГА, а Всесвіт, як рух енергій різноманітних, та все ж хоче себе змінити на краще, тому у всьому шукає енергії позитивні у собі й родині і цим ділиться з кожним, хто цю книгу читає, то так і зі всіма, хто життям на Землі присутній.

Заходьте щодня усі, як діти життя, в цей дім світобудови, щоб навчатися жити в гармонії зі всім живим, що є на цій матінці Землі.

Хай прийме їх увесь світ і кожен знайде свій щасливий путь, коли живий і здатний пізнавати, приймати правду, доброту, любов, щоб з розуміння своєї присутності тут, з розуміння свого покликання сюди; щоб навчатися приймати все хороше у життя своє і нести з радістю всім.

Можете й не читати вступ, а вільно увійти далі через двері, чи у вікно в цей дім думок із слів, відчуттів і відкриттів ...

Спочатку цю книгу ми почали писати з назвою – СВІТЛО. Задумка була, як нести ці світлі міркування читачам і перед закінченням організували обговорення, а далі почали розмірковувати ми про засадничі основи життя і про наш стиль викладення теми цих думок.

І прийшли до думки, що це стиль написання щоденника і поміркувавши, погодилися залишити назву – ЩОДЕННИК, де вже писали, майже, щодня по декілька абзаців про мрії і надії, про способи і методи з можливостями донести тему для широкого кола читачів по всій планеті. Тому так і з можливістю втілював у життя, писав про перешкоди, про зміни у собі, то так і в планах; писав і про наслідки. Так, це є опис своїх щоденних дій, опис думок на завтрашній день і в близьке й далеке майбуття. Ось так це набрало форми щоденної записної книги. Та щоб заходили читачі для читання сюди щоднини так часто, як ото у свій дім, то остаточну назву вирішили ось цю – ЗАХОДЬ ЩОДНЯ по ці знання, а думкою і своїй добавляй.

Саме жанр написання цієї книги, як щоденника без обов'язковості дотримання хронології у дописуваннях, без логічної вибудови викладу думок при розгляді якостей життя, чи то помилок, які теж мали би триматися певної послідовності – ступаймо на поріг, несучи доброту щодня у цей дім любові, відкривши двері щастя.

То так починається пошук, щоб увійти в цей дім пізнання життя, а позаду лишивши те коло поганих своїх, то, можливо, прийде осяння в істині буття прозрінням для бачення краси і наповненості благодаттю життя. Хай, навіть, до того, коли ми відчули присутність благодаті в своєму житті, яка устремляє до творіння якостей життя.

Ось так ми всі інколи пізнаємо цей стан благодаті, та інколи і цим можемо возгордитися і знову попливе, як по маслу, брехня в перемішку з каяттями, бо вже й зраджувати почали у цій суєті у своєму умі, то так і в гущі власної брехні. Тоді ми бачимо гнів, образи, чи й погрози в інших на такі наші дії і до нас приходять страх в якому ми вже помишляємо для захисту себе вбивство, а не шукаємо прощення, каяття, щоб виправити такі свої погані вчинки. То чи такий хід прийнятний, любий читачу?

Це є можливим саме через покращення духовності кожним у собі аж до відродження країни і світу, як можливість жити знову у раю. Є велика потреба відновити гуманні якості в житті людства, зокрема милість, милосердя, вміння і навички взаємодопомоги одне одному, всі форми доброти і всю повноту любові – вони мають бути основою поведінки всіх людей на планеті. Це є послання, це є поради, це є описаний свій досвід, це є і ті думки, які появлялися в нашому умі. Я не висмоктував їх з пальця, не вичитував спеціально подібних тем, які описані тут. Так і виникла мрія і надія, щоб у цій спробі створити нову ідею, ідеологію життя, чи певної релігійної традиції, щоб люди вчилися і могли спілкуватися вільно між собою, зі Всесвітом, накопичуючи позитивні енергії при житті; щоб розуміли цей споріднений зв'язок між собою і з ним. Нам усім потрібен спокій і гармонія у собі і у взаєминах з іншими.

Щоденник дозволяє дописувати, змінювати логіку в частинах-днях і, навіть, не витримувати її в абзацах, бо практично і в житті наші дії сильно переплетені, або поряд співіснують. От і знову пишемо, нібито, про те саме, бо прочитавши думку-міркування за

понеділок, то вже тут в суботу, ми цю якість в житті бачимо як наслідок з помилки, або ту ж минулу помилку оправдовуємо ледь жевріючою якістю аж в наступному розділі.

Тому не картайте мене, як невдалого автора, чи вже, як досвідченого пізнавача життя, який тут же пише повчання, настанови іншим. А сам це показує як шарлатан, маніпулятор, а не обережно так, як справжній праведник, духівник, який вже молиться за всіх і бачить зміни позитивні у спільноті всій.

Коли в одній частині-розділі-абзаці-дні купаєшся на клумбі в благоухаючій красивій милості, чи в доброті, а вже в іншому абзаці заледь проходиш в хащах поганих помилок, чи, як мавпа, перескакуєш з гілки одного дерева любові на колючу гілку злоби, то це і є сьогоднішня життєва дійсність. То саме так і тут, в щоденнику цьому, все підряд пишу, що думкою сюди біжить, бо тут поряд мальва трьохметрова буйним листям з колоною квіток пишних під стіною винесла ще череду зародків в клубках зелених, де ще заховані квіти нові. Ось так вона з весни до зими очі милує всім, хто задивляється на лієчки її, в яких тичинки з голівками заманюють до себе комах різних, зігріваючи спостерігачу душу і кістки такою проявленою жагою жити.

А внизу гордий нарцис ближче до яблуні стоїть на тлі зеленого трав'яного килима в садку, ніби, хазяїн і кличе пташку до землі поснідати комашкою. Однак тут же, неподалік, нас милує головами жовтенькими вся сімейка кульбаб пахучих і вже біля них бджілки літають, займаючись лічбою пелюсток, а більше всього з них збирають нектар, чи пилок для себе і для всіх. То і ми будьмо такими працьовитими, дбайливими і щасливими щодня і все життя, несучи радість життя собі і богам, щоб і вони у радості посилали сонячні промінці, освітлюючи і гріючи землю і все на ній і все живе у ній. Бо кожна праця мила й до душі і вона облагороджує людину у житті. Якщо радісно в піднесенні щодня сам, то й робота спориться і все так до ладу, що весь у натхненні і хочеться жити, а коли негаразди, чи біль, то все вивалюється з рук і навіть помисли погані спокою не дають, не говорячи про те, що відпочинок, чи й сон во благо не йде. Ось так по різному в житті є.

Отак і пишу вісім днів у тижні про теплоту людських сердець, про милосердя і щирю доброту, а там у якомусь дні сльози гіркі при біді за цілий рік витечуть. Ось так і тут з самого ранку почнемо думки розвивати про любов святу, а потім під обід хандра і злість з осторогою підійдуть і поспішать відійти, бо в радості писар скаче, а вже й під вечір поплаче, або й навпаки думки зростуть і їх через мить бігаємо записувати цілу ніч, бо чогось почав помічати, що й почав те забувати, з якої ноги мав встати ...

Тому так і лишаю все нащадкам нашим, які матимуть подібні міркування, як і тим, хто зможе змінювати себе, хто зможе долучитися до поширення подібних думок для створення умов людству, щоб усі могли жити в радості і з любов'ю.

Поряд з тим духом визріють ті, хто зуміє розробити програми для вибудови школи ненасильницького співжиття і поступово знівелювати інші негативні прояви в середовищі людства – лицемірства у всіх його видах: брехні, обманах, зрадах, хабарництві, корупції, гордині, гніві, образах, осудах інших і себе, то так і в заздрощах, підступності, насильстві, жорстокості. Треба розкрити їх суть і вивчити причини появи їх у наших життях, а також навчитися їх не плодити, і навчитися не повторювати їх. Хоча інколи пошуки причин появи зла є теж роботою ума, який вишукує зло, осуди і шукає способи знищити ці його корені. Тобто, ми бачимо розширення кола зла. Тому краще не шукати, а ум зайняти справами благими. Це є перші кроки для відкриття себе для всіх і для Всесвіту. Чесність і щирість здатні вибудувати відповідно прекрасні взаємини. Ми ж діти з одного джерела, зліплені з однієї глини і психіка в нас одна, і голос однаковий, і спілкуємося ми у спільних розмовах, та і букви ми писати вміємо однаково...

Уже є досвід, є і розуміння того, що планета у всіх і для всіх одна, одне сонце для всіх, і дихаємо одним і тим же повітрям всі, п'ємо одну і ту ж воду, їмо однакову їжу; однаковий фізіологічно і психічно по суті, формі, змісту і в діяльності є цей природний вид чоловіка-людини; однакова структуризація і організація виробництва, економіки, які мають однакові технології, мають подібні і способи, і методи організації в керівництві людьми. Творче начало у всіх одне, один БОГ-ЖИТТЯ для всіх і у всіх, одні і ті ж джерела духовні, одні і ті ж джерела позитивних енергій, як і способи і методи їх формування.

Це все було в нашій життєдіяльності і про це засвідчують артефакти і знання. Ці знання є в джерелах Всесвіту. Навчаймося відкриватися Йому і знання потечуть в наші мізки.

Ми раді і готові для спілкування з вами на тему пошуків способів і методів пізнання своїх можливостей жити людській спільноті на Землі із задоволенням і в радості. Ми маємо спробувати змінити своє бачення на світобудову і тоді почати змінювати свою поведінку. Та знаймо всі, що лиш змінивши себе, то і побачимо зміни в наявній світобудові, побачимо і те, що потребує змін у взаєминах людських.

Тому запрошую читати цю книгу, щоб кожен спізнав мету її написання і долучився до обговорення, чи прийнявши цю ідею, почати робити спроби змінювати себе. Ми маємо розуміти всі це, як назрілу потребу.

Тільки переналаштувавши кожен себе в думках, словах, а особливо в діях на позитивне в усьому й скрізь щомиті і щоднини з довірою щирою, то лиш тоді наші спільні духовні енергії здатні змінити все на краще. Іншого виходу сьогодні нема. Зрозуміймо, що такі дії відкривають нас для Всесвіту, звідки ми здатні приймати допомогу святу і потрібну, то так цими діями ми здатні посилати всі у Всесвіт краплини радості для єднання у тому джерелі і з нього ми здатні в моменти скрутні отримувати звідти поміч без прохань, бо Всевишній бачить кому потрібна допомога, а кому дозволить знову й знов творити діла хороші для себе, для собі подібних. Зрозуміймо всі, що тільки спільно ось так тихо, без крику, без злоби, без війни ми можемо відновити благодать на Землі.

Справедливість, милість, милосердя доброта з любов'ю у собі і до всіх вводить нас в стан радості, в стан щастя і кожна дія і кожен стан наш є результатом збільшення позитивних енергій і саме ними наповнюючи простори, всесвіт, ми здатні побудувати прекрасні взаємини, де в шані між нами будуть ці якості життєві. Вони, ці енергії, ніби, аромат квітів поширюються в просторах при наявності таких носіїв-творців цих благодатних дій.

Поки ще нема того месії, який би повів усіх за собою. Він появиться лиш тоді, коли ми почнемо творити добродіяння з любов'ю у собі. Це і є першочергова потреба кожного і всіх.

Однак ми розуміємо сьогоднішню ситуацію в країні, то так і в цілому світі. Часи не прості, складні і дійсно суспільство опинилося перед вибором – жити, чи не жити, шукати способу виходу з цієї широкомасштабної кризи духовного занепаду, чи мовчки прийняти всі потуги кагалу по винищенню людства, а ще гидотно те, коли ми приймаємо у цьому участь.

Ми не бачимо сенсу і смислу життя з огляду на ці дії закритої, утаємниченої секти, яка проявилася і засвідчила свою присутність тим впливом на політику держав всього світу, як геополітичний центр, який хоче тримати БОГа- Життя, то так і інших під контролем, щоб вирішити ті питання, які стосуються зменшення кількості людства уже проявленими способами і методами, які мають назву - геноцид. Цей процес почався з тих штучних криз, війн ні за що, ні для чого і так безцеремонно, по бандитськи почали винищувати людство.

Особлива активність по збільшенню енергій зла, ненависті, несправедливості, жорстокості проявилася у всіх наших діях, коли ми всі звабилися присолодженою брехнею, і тим хитрим лицемірством. Сьогодні стати таким вітається ЗМІ і ТБ, та й активно поглинає спільнота у себе, коли перед вибором постає, щоб придбати будь що, починаючи з носка і аж до покручених машин. Так є і при бідах, негараздах, коли ми несемо взятки. Несемо взятки й за те, щоб взяли на роботу, чи взяли на навчання для здобуття професій. Куди не поткнись, то корупція повсюди. Важко тим людям, які живуть в державах таких.

Негативні, погані вчинки сьогодні під захистом президентів з допомогою державних організацій і тих організацій, які за державні кошти надають послуги по примноженню негативу через залякування, із за відсутності можливості захистити свої громадянські права. Так діють держави, як органи насилля, які виконують їх вказівки, плюючи на свої ж закони, плюючи на честь і гідність своїх підданих – а це армія, поліція, прокуратура, суд, служба безпеки, і ціла кагорта якихось бандитів з панчохами на голові. Тож приходиться констатувати, що правової держави, як такої, нема. Порушені більшість соціальних і суспільних норм взаємодії держави з її населенням, тримаючи всіх в страху, покорі і тотальним маніпулюванням поведінкою мас, через їх уми своїми ідеологіями і політикою, які сьогодні, майже, у всьому світі подібні по структурі, по методах і способах, щоб тримати маси в покорі. Та як гірко визнавати, що ми, кожен, неусвідомлено беремо в цьому участь. В цьому й вся біда спільноти.

Ми ж бо знаємо всі, що кожен може зробити щось хороше, а то і частіше. Творімо милість, правду, любов і доброту. Спробуймо, попросімо, і самі відчуємо у собі полегшення. Це засвідчить правильність таких дій. Знаймо, що це шанс і застосовуймо це при житті для

свого життя, життя сім'ї, життя й спільноти, бо коли нам полегшало, то це дано нам сигнал зі всесвіту, що ми ще здатні допомагати іншим. Допомагаймо поки ще живі і самі побачите, що появляться сили, появиться устремління. Щастя всім нам і любові!!!

І це не тільки мої бачення. Та ми певні того, що їх плани зазнають краху. Так може бути, коли ми усвідомимо свою здатність єднатися і творити справедливість у будь яких діях при взаєминах зі всіма учасниками життя, будемо творити доброту, допомагати іншим зміцнюватися духом життя своїми словами і діями. Тільки єднаючись з любов'ю на началах справедливості і доброти ми здатні відійти від цих проявів зла у наших взаємовідносинах. Так, сьогодні таких мало, та багато тих, хто має потенціал, має можливості долучитися до творення хороших справ собі і іншим.

Хай і ця книжка буде в поміч таким. То почнімо зі справ простих у собі – очищуємо життя свої від помилок-гріхів у минулому, а саме основне з цієї миті слідкуймо за своїми думками, словами, щоб і в діях ми не долучалися до прояву зла в різних осудах, брехні, гордині, гніві, зlobі, ненависті, жорстокості уже усвідомлено від стану свого єства.

Особливу небезпеку для людини проявляє наша схильність, наша надбана і нами прийнята здатність до лицемірства. Це небезпечна хвороба у взаєминах людських. Лицемірні мило усміхаються до злодіячів, а потім повертаються в умови дійсності і гіркота лишається у собі, та бачать добродіячів і знову в усмішці милій, та без дії омивання, очищення. Це вже маска і лукавство залишається у нутрі, можливо, на все життя. Та таке розуміння уже ніби підштовхує почути голос із висоти, чи до очищення свого єства, щоб почути голос совісті, щоб почати жити по правді. Бо саме це є першим кроком тим, яким ми увійдемо у життя нове з можливостями творити якості життя щодня.

Совість – це очі духа і душі, які є присутніми у нашому єстві завжди. Дієвість її проявляється у нашому єстві тоді, коли спізнаємо потребу очищення і каяття-змін у собі, а тоді вже почати діяти. Тоді дух і душа вже впливає й на наш ум і тримає під певним контролем, а він стає помічником у нашому бдінні, спостережливості і організації нашої діяльності уже від наявних духовних знань в нас. Вони тоді починають формувати ту основу життя, яка уже має постійний зв'язок зі Всесвітом, то так і з духовним центром людини. Це є стан радості і щастя. Відтоді совість направляє наше життя вже через наш свідомий ум для подальшого очищення, для ширшого відкриття самого собі, для відкриття єства для Всевишнього Духа святого. Це основа, це той духовний хребет, який тримає це єство і тоді починається усвідомлений пошук путі у цьому бурхливому житті для себе, а водночас присутністю й поширює цю благодать для всіх і при потребі зріє дбання про просвітлення спільноти, щоб гуртом почати відновлювати давно забуті істини життя. Забуті істини життя, тобто основи життя в цих наповнюючих живодайних складниках, бо в цілому істина засвідчує себе наявним життям, бо вона є саме життя. БОГ є суть істини, як саме всеціле життя. Саме це нас мотивувало до написання цих книг, щоб це писане слово зміг знайти той шукач, в якого визріла така потреба.

Розуміння змін в житті кожним через цю книгу, то перш за все ми маємо розуміти, що наші дії, як і ці розмірковування вплинуть на Цілісність життя. Це передумова змін – позитивні вони будуть, чи негативні, то саме це визначить подальшу долю спільноти, то так і долю цих книг, як і цієї зокрема.

Книга пишеться з наявних умов тими, хто чує пульс життя, хто чує потребу змін взаємовідносин між людьми в тій частині життя і тоді, коли писару, чи носію мудрості ця потреба відкрилася Духом святым, чи вони, маючи зв'язок зі всесвітніми енергіями опинилися в потоках тих, які внесли цю чуттєву потребу в їх уми, душу. Дух святий сподобив мене бути цим олівцем у написанні частинки Його знань. Тож пишемо її з турботою про всіх і хай ці розмірковування читають всі. Можливо, хтось побачить і свою сутність духовну, чи побачить те, що зрушить їх до пошуків, до пізнання себе і світу.

Ми її писали для живих людей, які населяють всю планету і певною мірою облаштовували думки, слова так, щоб пристосуватися до їх рівня духовного розвитку і незалежно від того, прихильниками якої релігійної традиції вони є, щоб спізнати справжні джерела позитивних енергій і їх рух у собі, і у Всесвіті, як в частині всецілого життя, які в християнстві називають БОГОм святым, який Духом святым проявляє це життя, його міць духовну, його вічність. Спізнати і прийняти при наявних можливостях. Якщо можливостей іще нема, то навчаймося очищувати себе, а одночасно творимо добрі діла і тоді наше єство

відкриється для прийняття позитиву з просторів і зі Всесвіту, то так і ми зможемо продуктивніше творити позитив у собі і для інших. Сам факт відкриття і прийняття, чи посилення із своїх можливостей засвідчиться відчуттям радості, піднесеності від бачення ширших можливостей для позитивних змін, бо саме вони є тими якостями життя при яких ми навчаємося творити доброту і любов. Цей стан називають люди – благодаттю, тобто нам зі всесвіту даються енергії радості і також ми можемо ділитися цією радістю з іншими. Це будуть тихі дії і самопливні, як до нас, то так і з нас.

Якщо буде на це воля Всевишнього, то ця книга буде рано, чи пізно прийнятою для облаштування благодаті в житті цими описаними способами і методами, а то іще й краще через здатність ума і при врозумленні єства Всевишнім, то всі відчують цю потребу для позитивних змін. Тоді і суть цієї книги прийметься для життя людством задля змін на краще життя, життя в радості, спокої і можливостях творити любов і доброту, то ці спроби й дії є угодними Творцю і БОГу, який Духом святим ці свої думки понесе до людських умів, сердець. Та буде так!

В добру путь таким, бо прозріли, бо готові до змін! Так до змін хороших, позитивних, які нас приведуть в потоки енергій щастя. Ось такі прекрасні сліди ми такими діями лишаємо у житті. Це вже новий стиль життя. То не шукаймо путів, бо ми самі є частиною їх, бо кожен пошук наш залишає сліди, а сліди прокладають стежки і саме це і є оті путі, дороги, шляхи.

Так, зміни потребують певних знань і зусиль. Та коли ці думки будуть в наших умах в готовності до змін, то в нас є шанс діяти так, щоб ми творили хороші й добрі діла, за які нам не буде соромно, а навпаки, ми будемо раді таким змінам у собі. Знаймо, люди, знаймо всі, коли ми почнемо, то до нас, кожного такого, потягнеться потічок енергій позитивних, потягнеться радість, задоволення від всесвітніх джерел енергій позитивних, які подаровані нам Творцем, про які дбає Всевишній Дух святий. Бо подібне тягнеться до подібного – добре до доброго, а зле до злого. Про це знають і дорослі і малі, а таке знання ми маємо застосовувати в діях при житті, застосовувати з любов'ю в милосерді і доброті. Ось чого ми впевнені, що і ми здатні тягнутися до доброти. Всі її хочуть, всі хочуть любові, як добрі, то так і зневірені й байдужі. Хочуть їх і злі, та тільки як для споживання, а не для добродіянь. Чого так є? Бо життя є в добрих і злих. Добрі застосовують і ростуть, ростуть і в радості цвітуть, даючи плоди доброти, продовжуючи життя на Землі, а злі поїдають, та злих їсть і їх зло, тому вони є пустоцвітами у житті. Вони не дають життя. Бо ніхто не родиться злим, а вони насіниною, дитиною іще, попадаючи у середовище злих, теж заражаються злими вірусами. Тому ми впевнені так, бо знаємо, що багато з нас потягнеться до пізнання, до прийняття енергій позитивних, бо ми є деревами життя тут, на Землі, бо ми такими діями пустили корінці, які уже готові приймати живодайну енергію-воду-поживу. Таке розуміння життя багатьох утвердить в довірі, а довіра єднає. Саме так ми будемо в гурті-лісом жити і вже нам не будуть страшні буревії злі. Ми просто зупинимо їх і захистимо іще багатьох – кущики, рослини, пташечок, комашок...

Ми, люди, довели себе і планету до цього стану у звабах тимчасових з гордині, вивищення себе в очікуванні вигод і користі. Зрозуміймо всі, що чаша життя для всіх одна. І якщо ми будемо при здоров'ї і духом міцні, то ніякі, віруси, кліщі не здолають нас.

Тому й прохання ці до всіх: змінюймося у собі. Можливо й трудно буде, та не маймо страху від насмішок злих, не біймося їх погроз, не маймо страху, коли б'ють, чи вбивають, бо це буде перехід духу позитивного душею в нове тіло когось із рідні при зачатті. Це теж є подвиг – двигає, рухає нас. Нічого випадкового у світі нема, а лише прийняття дає можливість продовжувати життя. Злі не приймають, вони крадуть, силою, обманом забирають, та це не продовжує їм життя і не покращує зовсім. Вони є злі і до скону злими залишаться. Вони не здатні духом, душею піднятися. Це плазуни верткі і вкусити, отруту впустити готові завжди.

Зло як негативні енергії є там і тоді, коли там і тоді немає доброти. От у цих словах і вся суть цих книг.

Тому прочитавши ці книги і в бібліотеку віднесіть, коли не сприйняли, коли прийняти не змогли. Та і цю останню, нами писану, не читайте до кінця, бо цих слів достатньо для вибору своєї поведінки у житті. Бо і читаючи ці книги, написані цими руками, ми відволікаємо вас від можливості поспілкуватися зі Всевишнім Духом святим.

Чому так багато пишемо про злих? Однозначно – не для настрахання і тим паче, не для наслідування. То тут і тому ми ще до початку досліджень життя спільноти просимо прощення у вас, читачі і у Всевишнього за те, що нами так багато бачиться негативу в нашому спільному житті, що засвідчує при звичайних умовах про те, що це в писара такого так багато є всіякого зла.

Каюся! Прости Всевишній Дух святий! І у всіх людей прошу прощення й не раз, бо постійно повертаюся для написання цих послань, повчань з усіма видимими і невидимими проявами і фактами. Можливо й так і це дійсно може засвідчувати лиш одне, що ми не знаємо життя. Думаємо, що ні, бо спізнали його суть і уже вміємо і можемо не приймати. А пишемо, щоб розкрити всю картину з тими проявами зла, які є в людських взаємовідносинах, щоб їх бачили усі здаля і знали про те, як діяти. Можливо, це є той час-пора для вас, щоб саме тепер ці слова орієнтирами були для подальших дій. Можливо, а так і буде, що будуть такі вже, які зуміють прийняти ці слова для змін у своєму житті. Путі і дії Всевишнього не відомі нам. Тобто, ми опинилися в ролі вчителя. Хоча від такого вчителя можете відмовитися собою, а можете й почитати, поміркувати і прийняти, а потім іншим передати. Так ідуть благі слова від людини до людини у всі куточки нашої Землі.

Однак будьмо впевненими, що в БОГа так багато любові і доброти і саме це є і буде умовою жити. Прожили мільярди літ, а скільки проживемо, то не знаємо. Хоча пророки писали давно, що після цієї двохсотрічної смуги в людських умах є іще шанс жити від двох тисяч шістсот світлих і прекрасних літ, а може будемо жити в потомках до трьох тисяч літ.

Читаємо ж бо в наявних книгах, що життя було й до написання, то і тоді було чимало зла у різних проявах. Здавалося, що Земля мала би, чи має можливість позбутися людства, за його негідну поведінку, однак пророки писали не просто так і визначили вік існування цієї цивілізації. Видно Всесвіт нам залишив ці літа зі знання, що ця спільнота покається і змінить свою поведінку, змінить свої думки про свою роль, про свою участь, про свої можливості вивести залишки цієї цивілізації в позитиві.

Добрі, чесні, справедливі, люблячі не бояться, вони не мають й страху, бо їм Всевишній є оберегом. Вони уже знають як жити і це життя любити, а тим, хто схибив, помилився, согрішив, то ці слова зможуть допомогти. І в нас надія є, що злі, чи зневірені, байдужі прочитають, або й поряд проходитимуть зрілих в доброті і любові, то мають шанс і можливість змінити поведінку свою.

Любов до життя, люблячі жити є основою благодаті в спільноті, яку вносить сюди Дух святий, скеровуючи сюди енергії позитивні. Тому любов і всі ці якості святі є енергіями творчими, будівничими, а зло у проявах і формах будь яких є енергіями руйнівними. Воно приземлене і люди з незнання часто приймають ці енергії у життя свої. Воно й саме під благовидним способом старається увійти в наші життя, та потім важко його позбутися, та й сили воно висмоктує із нас. Тому ми й помираємо в стражданнях, болях дочасно. Ось що воно робить з нами. Шануймося і не застосовуймо брехні, зрад, гніву, гордині і число їх велике, бо це все є злом у різності форм, як енергії негативні.

Тож пишу вже вкотре оці слова для вас, любі сестри і брати, та ще сумнівам піддаюся сам щораз – чи дійсно ви приймете для душі, для ума, коли за всі оці письменницькі літа не спитався жодного із вас, як читача, як співрозмовника: “Як живеться насправді вам? Чи маєте в серці спокій, чи радість буває з вами щодня? Чи щасливі ви у поступках усіх? Чи вмієте і готові самі нести подібні слова, чи й іще мудріші до собі подібних, до природи, в небеса? Чи слова ці не до речі, не до часу-пори, коли людство погрузло майже все у брехні, обманах, лицемірстві, злі? Чи змінять нашу поведінку слова оці?”

Важко і не просто із незнання писати і в питаннях нести слова такі, бо досвід на прикладі своїм засвідчує все таки, коли я йшов на гостину до батьків, то там дихав на повні груди повітрям тим, якого нема де інде; дивився на хату, садок і двір – і так приємно було в цю годину-три. Та все ж таки не питав я батька, матері: “Як здоров’я ваше, що хорошого появилось за тиждень у вашому житті? Як справи у вас, мої рідні, милі? Чим заклопотані, чи є якісь проблеми? Чим і в чому потребу маєте? Можливо, допомога вам потрібна?”

А лиш потім помітив сам, що й вони не питають мене про таке. І от через певні десятиліття визріли у мене думки такі. Так, це були часи, коли до мене сім’ями приходили дорослі діти мої і теж не питають мене про таке і я спостерігав уже у них втомлену, чи байдужу поведінку, хоча й імітували ту скоротічну бесіду. Тож почав робити спроби з

розуміння такої потреби, потреби в налагодженні духовного і кровного родинного зв'язку. Та, на жаль, не побачив, не відчув розуміння і тому порідшали відвідини, та й не зміг налаштувати їх до розмов подібних, бо зауваження було таке: “Чого я лізу не у свої діла?” І в розмові вже напруження, зло...

Гірко і печаль така, які не вмістити в ці слова. Може так мій батько тоді мовчки без питань сидів... Думаю, що і його цього ніхто не навчив... А я спробував, та й тут не проявилось прийняття цього простого повчання. Тому будьмо обережними з повчаннями інших, щоб ними нікого не засмучувати, бо воно може іншого озлобити і це буде помилкою нашою, бо це повчання озлобило іншого, а ми стали співучасником проявленого зла.

Ось так не просто кидати слово, не просто його книгою нести, бо цього потрібно вчити змалечку дітей своїх. Так, вчити дома, вчити й у школі. Та й усім дорослим є ця потреба хороша, щоб навчатися цих основ спілкування, як засіб єднання, як можливість духовного розвитку усіх; щоб дійсно навчитися жити, навчитися це життя любити.

Життя любити? Як це і для чого? а для того, що ми всі хочемо самі, хочемо, щоб і діти наші жили в щасті й радості. Саме такі вміючі люди називають цей процес Боголюбством. Їх БОГ-ЖИТТЯ любить і вони вміють любити. Такий талант є у всіх, бо і ми всі прийшли у цей світ з любові. Одні його застосовують у всіх діях своїх, а інші і не вміють любити. Ось саме для цього ми хочемо, щоб спільнота мала такі школи, де б навчали жити в гармонії зі всіма, навчаючись цих якостей його : ласці, милості, терпимості, справедливості, чесності, щирості, добродіянь, дбали би за здоров'я своє і всіх навколо з любов'ю і щоб у нас в шані були й такі вчителі-духівники. Саме такі промінці-орієнтири вирішили ми направити і вам, мої любі читачі, щоб навчалися життю, навчали і дітей своїх, а також вчилися відкриватися для прийняття з подібних книг, з ситуацій життєвих. Бо сьогодні цей талант жити і любити заново відновити у всіх означених і не означених якостях. Він має розцвісти в нашому житті і давати якісні плоди-вчинки наші, а ми б пізнали це життя, як райський сад з його деревами, кущами, травою, з тим озерцем джерельної води на краю, куди приходимуть пошуковці щастя й радості, бо саме для цього усі ми приходимо життями сюди.

Зазвичай, ми всі навчені говорити, бо цього нас навчали в садочку, школі, дома, де ми не мали права говорити, а говорити могли тільки вихователі, вчителі, батьки. Та ось ми уже в дорослому житті хочемо наговоритися самі, бо саме так і цього ми навчалися з дитинства до статусності самостійності. Та чи всі наші слова від серця, духа, душі? Та й слухати, почути, відчути щирість у словах інших, то так і від Всевишнього Духа святого ми і не навчені. Мабуть цього перш за все нам слід навчитися.

Зрозуміймо цю потребу всім серцем і життям своїм і навчаймося чути голос Всевишнього у собі. Він там часто говорить із нашою совістю напругу, або через ум, чи проблемами життєвими, або долями тіла. Тож звіряймо свою життєву стежу у ситуаціях таких з сутністю своєю, зі своїм умом во благо тілу, та в цілому і єству. Хай біда, традиції, закони сьогодні нас обмежують у діях і нам заборонено жити справедливо, а так, як написано в канонах і законах. Совість докори сумління, то ніби вони для слабких і сьогодні є джерелом для насмішок, кепкувань. Та все це ламає психіку людську і люди зневірюються, байдужими стають і вони тоді не є творцями, ентузіастами, пошуковцями і вони не будуть вже активними учасниками життя. Вони й малопродуктивні в праці, а вже й мови нема, щоб вони почали навчатися самі чути голос совісті, серця, любові, які кличуть інколи нас до добродіянь. Ось чому є така потреба чути себе, інших, Всевишнього і готуймося поспішати на їх зов.

Творець не придумував для людей біль, журу, страждання, біди, обмани; не навчав осуджувати, зраджувати, вбивати. Та і траур, піст, чи то праця, яка не можна відкласти з вихідного, празничного дня на буденний не є у умовою життя. Тому у люблячих всі дні творчі і для праці. Так є у БОГа, у Всевишнього Духа святого – вони працюють без відпочинку і не мають у собі і для себе обмежень. День і ніч, кожна хвилина і кожен учасник життя є в полі зору, бо навіть допомога, чи зміна своїх рішень часто засвідчує про це. Будьмо всі співтворцями одне для одного, то так і для Всесвіту зі знання того, що ми є один спільний для всіх життєвий організм і стримуймо себе від поганих вчинків.

То що ж порадите мені ви, люди, хоча би писаним словом на ці слова на сайті: <http://mikolin.com.ua/>. Скопіюйте цю назву і внесіть в пошукову програму, щоб відкрити книгу для читання, для написання своїх порад.

Можливо, іще хтось почитає і прийме до душі, бо і я прийшов до пізнання уже в літах зрілих. А сьогодні уже каюся за свої нікчемні дії. Бо настав той час і пора, коли так потрібним є оце духовне спілкування. Не біймося і того, що інколи ми можемо бути учасниками, чи споглядачами хороших, позитивних, повчальних ситуацій. Не біймося і тоді, коли насміхаються над добротою, милосердям, бо і це саме для нас таких, щоб ми утверджувалися і міцніли духом своїм, шукаючи однодумців для єднання в потічки енергій позитивних, які приведуть нас в Океан Великий.

РОЗКРИТТЯ ТЕМИ (життя, як рух)

Цей розділ книги, нібито, є для розкриття теми у словах, які ми покликані донести читачам. Якої ж теми? Теми життя. Так, воно одне для всіх, однакове би мало бути для людей, та наяву воно у кожного своє і різність чималою є. Хоча мирськими інтересами, чи окремими забаганками ми все такі подібні. Однак ми й подібними є тоді, коли вже знаходимо свої путі духовного стягання, то так і, відчувши у собі благодать прийняття і її присутність, то тут уже в таких подібність у застосуванні якостей життя є постійними.

Тому ми й зупинимося в дослідженнях з характерних ознак розвитку особистості, які є притаманними багатьом початківцям в пізнанні, чи в пошуках духовних знань. Всі починають з розмов-молитов, звертаючись до Творця-Духа святого, до пресвятої Богородиці світу, до всіх сподвижників Духа святого, до всіх праведників світу цього. Це теж спосіб, та без дій важко відкритися для них серцем і душею.

А дії мають початися з прощень, з дій позитивних у всьому і найперше – це відмовитися у дальшому наплодженні негативних енергій. Вони є в нашій брехні, у всіх видах лицемірства, в гордині, в гніві, в бажаннях помсти, в самій помсті і зокрема у вбивствах. Їх багато, та налаштувавши свій ум до спостережливості, то він допоможе, бо він до цього вмів дбати за тіло і за організацію життя людини. Ми маємо свідомо позбутися вад і тих звичок, навиків, які ми вже вміло використовували для задоволення своїх бажань, чи для осуду, чи інших подібних дій, якими ми, перш за все, забруднюємо єство своє. Часто свої вади, свої помилки ми ховаємо у собі і вони там вольготно множаться, а також “допомагають” плодити нові злодіяння. Хай це залишиться в минулому лиш прощеним попелом, а вітер його рознесе і буде поживою хорошою при пізнанні щастя при житті.

Життя одне для всіх і життя в окремоті в кожного носія його одне, та воно таке різне в одній особистості, то так же різниться і між нами всіма. Багато людство накопичило за тисячоліття зла і сьогодні є потреба велика, щоб почати зменшувати цей тяжкий вантаж і тут кожен у своїх можливостях здатен долучитися во благо собі, то так і всім.

Знаймо, що злодіяння зменшують у нас благодать, та ще й закривають єство для надходження в нас знань зі Всесвіту. Ми тоді й не здатні приймати поміч від Всевишнього і не бачимо і не чуємо Його повчань і підказок. Тяжке життя, чи то вже є лиш спроби вижити у цій суєті взаємовідносин, у цьому психологічному неспокої при цих відчуттях відсутності щастя й радості в житті кожного, коли сновидіння страшні щоночі продовжуються кошмарами щоденними, особливо тоді, коли держава й нація знаходиться у війні. Це все напружує психіку людську тією непередбачуваністю наступної миті; напружує той тотальний страх, ті загрози життю при масовому безробітті, ті смерті при збройних сутичках, де гинуть рідні і близькі. Ці постійні докори сумління і спроба шукати способів вийти з війни роблять життя іще тяжчим. Тут уже й свій ум не допомагає і відчай усе святе в нас поїдає, а не те, щоб розмірковувати про кроки змін у собі. Однак вони потрібні, бо тільки зміни у собі кожним дозволять покращити енергетичний простір на територіях тих, де йде війна і ці енергії позитивні зроблять свою справу – це буде кінець війни. То хай цей приклад буде застосовуваним у всьому світі.

Коли є життя, то є і смерть. Та мудрець казав, що в життя нема початку, нема й кінця. І в той же час є ті, які бачать його в частинах дрібніших, то стверджують, що все життя проявлене різними клітинами по розмірах, наповненню, які мають внутрішнє ядро, яке кожного при житті веде, говорить, дивиться від живих. Однак життя і далі розмножується, впускаючи в життя маленькі паростки, а людям милих діточок, а тоді й далі дбає про збереження виду, та ще й заявляють, що ці клітини рухаються у кожному виді по своєму.

Всеціле життя має повноту і густину до того щільну, наскільки нитки у полотні, або з обмеженими переміщеннями, та все ж порожнин у ньому нема і ця гіпотеза цілком ймовірна, що між нами є те паралельне, чи перпендикулярне життя, що підтверджує лиш напрямок руху інший. Ймовірна щільність підтверджується й тим, що ми на рівному місці спотикаємося, чи інколи відчуваємо поштовх легкий, або є відчуття, що нас до чогось підійти не допускаєчи, нібито, хтось за нами спостерігає. Ми інколи говоримо, що це страх, чи ілюзія нас тримає, та є й таке, що ми ніби на пустому місці впираємося у стіну. Це засвідчує лиш те, що ми не бачимо цих тонких світів. Наше око навіть повітря, вітру не бачить, а лиш інколи відчуває.

Ми з можливостей і з досвіду стверджуємо наявність життя у його проявлених предметах, тілах. Ми кажемо, що БОГ-життя, Всевишній усе бачить, навіть внутрішню емоцію, думку, слова, а от ми не бачимо всецілісність життя, всецілісність Всесвіту, не чуємо часто й мови їх із нами, та якось інші до того чутливі, що розуміють їх мову, в підказках, а то й чогось змінюються в поведінці, змінюють свій спосіб життя. Так часто з людьми є, бо нема на світі людини, яка би не шукала способів покращити життя

Стоїть дерево, людина ..., та в його контурах є постійний рух енергіями засвідчений. Так, скажемо внутрішні і зовнішні рухи присутні і в людському тілі з різними функціями і роллю їх в цьому живому тілі. М'яз твердий-м'який, він розширюється-зменшується, то хто це витворює отаке з ним, хто керує ним, змушує піднімати вантажі. Що змушує нас змінювати напрямок, коли є перешкода, а малу дитину часто це навіть не зупиняє. Чого вона цього не сприймає і намагається йти по поверхні, чи то сміливо йде у велику воду, або, сидячи в ліжечку, рухається так, ніби з кимось реальним грається, та ще й говорить мімікою й звуками, а може в тих словах є інша мова, якої тепер не знаємо ми, дорослі. Тому ми і стверджуємо, що життя – це є рух енергій різних.

Невидимий вітер є інколи лагідним, легеньким, а інколи з невидимою силою штовхає нас, або й дерева ламає, чи тверді речі піднімає без рук і без видимих механізмів. Кораблі космічні важкі простори долають, піднімаючись від поверхні землі, і нездатні долати земну твердь, нібито, долають земне тяжіння, піднімаються вище місяця, та подолати небесну твердь не здатні теж. Чистий космос, нібито, перешкод не видно, та далі не рухаються. Є НЛЮ, є прибульці, які нам в переміщенні подібні. Та не відкриває нам Всесвіт цієї таємниці. А літали ж земляни у Всесвіті і живих мудрих там зустрічали, яких Духами різними називали, як і тут на Землі, а потім богами називали, бо знали, що це так проявлене невідоме їм життя. Та й сьогодні ці енергії знань приходять до єства в деякі уми. А відповідь то в тому, що знання приходять до тих, хто для Всесвіту є відкритим. Ми втратили ці знання, втратили й мудрість в подібних діях, залишившись лиш у зовнішньому образі.

Сьогодні Всесвіт відгородився від нас невидимою стіною і причин багато є тому, та основна в тому, що люди плодити почали енергії негативні. Людина втратила подобу чоловіка досить сильно, втратила знання, втратила й можливості чималі, щоб творити енергії позитивні. Не може сьогодні людина жити в спокої і життю радіти. Вона вже не слухає серця і не живе по совісті.

Це і є теж змінами в поведінці людини, і змінами в гіршу сторону. Виявилось, що чоловік нездатний бути творцем у тій подібності до Великого Замислу Творця-творців. Однак чоловік єством у своїй здатності є найбільш придатним для творення позитивних енергій, які потрібні всьому живому на Землі, вони потрібні і Всесвіту для забезпечення існування самого життя у цьому колообігу позитивних енергій.

Ось так отримавши волю вибору дій у своїй життєвій поведінці зі здатністю бути відповідальним за них, то Творець передбачив у цих діях мотивацію для руху в діях позитивно саме на фоні фонового зла у всіх його проявах. Тож жити в щасті, пізнавати його з тією радістю, зі здатністю омишлювати, розумно й мудро діяти і є смыслом життя. Такий напрямок у своїх діях є позитивним і саме так чоловік здатний творити ці відомі всім якості життя, як основу, як розуміння суті нашого покликання життями сюди, на цю планету.

Іноді буває легко здобувати потрібне для життя, а інколи це й важкувато. Більшість спільноти все ж почала схилитися до легших способів здобуття їжі, одягу, територій, особистого впливу завдяки появі нових механізмів, машин, нових технологій і цим ми засвідчуємо такі полегшення. У нас вивільнився час для розваг, для можливостей навчатися, розвиватися. Так і є.

Та поряд з цим ми легко у свої життя прийняли хитрість, нахабство. Виявилось і виявляється, що легше обманути, злицемірити, вкрасти, чи то силою забрати. Так було, так і є, на певний період. Однак цими діями ми закриваємо свій енергетичний центр від можливості бути в постійному зв'язку з позитивними енергіями Всесвіту. Це є загрозою для кола життя, бо так ми пошкоджуємо рух енергій, забруднюємо їх потоки, як ті брудні відходи в річці воду. Так потрошки чоловік після двох з половиною тисячоліть почав активніше братися не за знаряддя праці, а за зброю і цьому сприяло те, що на планету було здійснено вторгнення побратимів злих. Це було випробуванням і людство придумало міф про яблуко, яке було плодом пізнання добра і зла. Та зваби і ця здатність порівнювати зіграла свою роль, що спільнота почала продукувати негатив. На сьогодні це постало питанням життя: бути чи не бути л-юдям на Землі і чи здатні одиниці з них відновити істини життя, відновити джерела позитивних енергій? Ми б не прожили б і ці п'ять тисяч років, як би не поміч, якби не милість, якби не допомога нам зі Всесвіту.

Тому людині почали вмонтовувати цей біочіп, який душею назвали, який має на кожне життя свою програму, залишивши образ Творця і можливість бути подобою Йому, щоб життями присутніми на Землі бути і позитив з любов'ю творити. Кожному, хто життями присутній тут дана така можливість творити позитив, то це і є умовою для розвитку і духовного зростання. Для цієї можливості є всі умови, а чоловіку дано в дар цих можливостей до країв. Ось чому Всесвіт так його береже, навіть у цей час з минувшини, коли деякі деградувати почали і себе л-юдиною нарекли. Людство все ж масово почало злом забруднювати свої життєві простори і сьогодні воно на межі самознищення. Це активний початок у цих кризах, війнах. Саме така безвідповідальність людства призведе до його загибелі у великій кількості.

При житті ми усі перебуваємо періодично в пеклі, раю, або й постійно, і саме в ньому ми здатні передати всесвіту і у родові джерела маленьку частину енергій позитивних, або забруднюємо планету негативними енергіями (брехнею, злом,). А тіло при смерті залишиться тут тліном на Землі, та і дух наш, як частина всесвітніх позитивних енергій лишається для сім'ї, родини, роду і душа теж може повернутися в родину, або її скерують в те життя (тіло), яке здатне буде творити ту дециму позитиву. По великому розгляді присутності людини, то майже вся чисельність людства (біля 80%) є закоренілими паразитами, шкідниками, споживачами в тому розумінні, яке ми спостерігаємо за такими носіями цих "якостей" в інших носіїв життя.

БОГ - є ЖИТТЯ і це визначення дане греками при написанні першої Біблії БОГ - є абривіатурою заглавних букв грецьких слів - я єсмь, то що єсмь.

Любов же є вершина позитивних енергій і її творять свідомо умами ті, хто прозрів, духівники і деякі святі старці; вони пізнали її і множать для всього людства несучи в простори в потоки яких іноді попадають інші і тоді ми спізнаємо той стан радості, щастя, який греки нарекли станом Благодаті. Одиниці приходять життями сюди з цими позитивними якостями в спільноту людську (це дець біля 2% з усієї маси), та саме вони є свідомими творцями цих якостей життя - справедливості, милості, милосердя, щастя, радості, доброти, любові. Саме вони втримують цю рівновагу між позитивними і негативними енергіями на Землі. Ця рівновага є 51 x 49 %, а коли до 49 добавляється до 2% негативного зла, то планета опиняється в кризах, революціях, війнах, і в інших природних катаклізмах; а коли ми надбаємо цих 2% позитиву, то на планеті найбільше проявляється благо (з грецької мови - це радість), Благо-дать, коли люди визрівають умами так, що бажають іншим давати ці якості із себе, із своїх просторів.

Коли людина зрозуміє суть таких духовних звершень, то вона тоді починає шукати методів і способів, духівників, щоб уже усвідомлено творити в думках, словах, діях своїх тільки позитивні енергії. Тому ці біди, негаразди є напоминаннями нам, що ми живемо неправильно із покоління в покоління і ці вантажі поганих вчинків тягнемо із життя в життя в наступні покоління - звідси і відчуття важкоти життя, звідси і такі пізнання того, що ми лиш виживаємо, але жити все ж не починаємо. Нас не вчили і ми не вміємо вчитися, чи вчити дітей своїх. Так, не вчимося жити так, щоб життя було в радість і з любов'ю.

Та все ж є серед нас і ті, хто дбає, вирощує, розвиває у собі ці якості життя, якими ми творимо енергії позитивні. Саме такі продовжать життя чоловіка на Землі. Прийде той час,

коли ця цивілізація відновить свою суть і планета знову з радістю зустрине Всесвіт, еднаючи і скріплюючи цей ланцюг життя.

Всевишній Дух святий є милостивим, та мудрим і розумним є в діях своїх, дотримуючись тих Замислів Великих Творця, щоб і люди знову змогли творити позитивні енергії на Землі. Це є Його турбота про збереження життів тих видимих і невидимих, які є в нас і поміж нами. Ми ж бо застосовуємо ці терміни, ці слова-назви з розуміння, що всі знають їх енергетичну сутність, а для спілкування ми застосовуємо знайомі всім слова, в яких і є ці енергії з їх якісними наповненнями, які так вміло рухаються і проявляються інколи в нас і нами тілом, словами, думками, то так і словами.

Нам закритий доступ до Замислу, бо люди сподобили зваби легкі з якихось невидимих причин і вже користь, і вигоди, гординя й гнів, як і інші всілякі прояви злі, якими ми, люди, наповнюємо простори в тій концентрації, коли вони деколи ламають дух чоловіка. Тому за останні тисячоліття людство такими діями і прийшло до сьогоднішнього стану. Воно стало шкідником потужним для всецілого життя і навіть загрози є для існування цієї планети.

Сьогодні індивідуальне життя важко назвати життям, бо це скоріше подібне на виживання. І це в той час, коли всього того, що потрібне для життя достатньо – їжі, одягу, можливостей працювати. Для Всесвіту і самі по собі ми стали істотами, які уже мають образ, абрис чоловіка, але ще не зі зміцнілим духом чоловіка. Це так ми засвідчуємо деградацію людства. Людина людині стала ворогом. Ми досить таки є відчуженими у взаєминах.

Сьогодні важко сказати будь кому про кровну спорідненість тими милими словами: брате, сестро, дозволь тобі допомогти. Ми втратили духовний зв'язок між собою із за того, що нам подібний є прихильником іншої релігійної традиції, чи сповідує іншу політичну ідеологію. Люди тоді називають собі подібних ворогами і із задоволенням вбивають собі подібних за це, за колір прапора, за пісню, за мову, за інший колір шкіри. Та ми маємо знати, що всі релігійні традиції в певній мірі зберегли основні якості життя – справедливість, довіру, милість, доброту, любов і всі вони мають корені з прадавніх вірувань, які мали природний характер і людина теж вважалася частиною природи, як і частиною всецілого життя. Та на жаль, ми маємо констатувати, що релігійні організації сьогодні є структурними підрозділами держав для маніпуляції умами і для проповідування покори і страху. Всевишній Дух святий, як і Творець, як і БОГ святий не є караючими енергіями. Це є джерела позитивних живодайних, люблячих енергій.

Православ'я своєю назвою озвучує основу життя, гарантію життя – це правда, справедливість і славити те право перед Всевишнім, як право подяки за життя. Життя є основною святинею. Життя – це по грецьки БОГ; життя – це все що має у собі життя, а в житті є щось погане, а щось є й хороше.

Тому, повертаючись до релігійних традицій, скажемо, що християнство несе смиренність, терпимість, як умову для пізнання милості Творця, для пізнання любові; мусульманство береже довіру до основ життя, індуїзм зберіг довіру до духів природи, зберіг милосердя і м'якість, які гуртують однодумців. Та і в різних розгалуженнях є свої хороші традиції, а є ті, які не бережуть основи Цілісності Всесвіту, цілісності життя на планеті. Тож у кожній релігії є ті моральні, є ті духовні основи, які є в цілому житті спільноти, а та, чи інша релігійна традиція є теж частиною всієї спільноти, частиною всецілого життя і тому не має бути на цій основі ворожнечі. Життя різне, різні і релігійні традиції, і ми, люди, різні, і навіть у собі є інколи злими, а погасивши лють у собі, хочемо творити добрі справи, або навпаки. Тож еднаймося всі на якостях життя і не плодімо зла, то пізнаємо Благодать ЖИТТЯ.

Знаймо, що при гармонійному і мудрому облаштуванні життя кожному буде місце і можливість славословити Всевишнього, і можливість дякувати БОГу і собі, і собі подібним. Тільки так ми відновимо ім'я і вид первозданного чоловіка, бо кожен має для цього задатки, талант, має частинку розуму, мудрості, милості. Ось для цього ми і покликаємося життями постійно до цього прекрасного світу, до цієї терплячої природи.

Ми всі, люди, на Землі проявлені по образу Творця, чи творців цього Всесвіту, ми й подібні по способу і методах життя, ми всі здатні творити прекрасне життя, але й можемо бути жорстокими, злими і можемо вбивати. Хоча для цього нема потреби: ні для Творця-святого Духа, ні для БОГа-життя, ні для Ісуса, ні для Буди... Нема такої потреби і людям, бо вбивши, ми не забираємо труси, ми не з'їдаємо собі подібного. Ось це все ми маємо

зрозуміти і завжди шукати вихід при біді, при кризах, щоб не сердитися на собі подібних, щоб не вбивати

Подивімося навкруги – усі види життя в собі зберігають свій стиль і не залежно від того, що їх представник живе в тайзі сибірській, чи в африканських джунглях; живе в горах, чи в пустелях. Ось так вони живуть, як жили їх предки предавні. Тільки людина, чи людина над людиною проводить експерименти, виводячи мутантів, біороботів, та і їжу різноманітну продукують, де чимало є тих наповнювачів, які шкодять здоров'ю і навіть життю людини, але зате зберігаються цілий рік. Щось подібне каламутять з одягом. Хто ж візьме відповідальність за це все і зокрема за ті дії, коли руйнують в державах економіку без причин і без таких потреб; коли обгрунтовують потребу продовжити життя на Землі вбивствами, геноцидом.

Хоча ми не вибираємо тих, хто появиться у нашому житті, та тільки наше розуміння того, що наші діти, це наші вчителі, які вчать нас любові, щирості, доброти, милості, всепрощення і практично вони стимулюють нас до життя. Сама поява дітей в нашому житті дає шанс кожному духовно розвиватися і рости во благо всім і Всесвіту. Так, саме таке розуміння має бути в нас протягом життя, розуміння того, що вони прийшли в життя завдяки нам, завдяки нашій любові, як і передбачено у Великому Замислі Творця. Та деколи ми вибираємо коло знайомих, вибираємо собі професію, яка, нібито, забезпечить нас матеріально. Ми не думаємо про своє духовне наповнення; про те, що дає нам радість життя. Це сьогодні основна причина духовного збідніння. Хоча дехто й далі знає, що ми єднаємося з собі подібними по тих наявних в нас якостях життя. По їх ми і будуємо сім'ї, ними ми наповнюємо свої життя.

Людство ще може змінити себе, зможе відновити себе, як вид чоловіка. В нього ще є такі можливості розвиватися, як мотивація до пошуків, до творінь, щоб пізнавати суть і зміст себе і життя.

Чоловік пам'ятає те, що він жив поряд богів; пам'ятає й те, що то було життям у раю. Та перші помилки почалися з обману-брехні і з тих підступних зваб, від яких чоловік духом ослаб, від яких чоловік умом почав деградувати. Отримав і біочіп, який стримує у певних вчинках плохих до певної міри, хоча й має можливості творити позитив і цим будувати путь, по якому можна знову до істинних джерел богів, джерел життя підійти. Звісно уже не в тих наповнюючих енергіях, які проявлені тілом і умом, а своїми світлими енергіями, знання про які закладені в нашій програмі біочіпа, чи як часто ми говоримо – душею, яка несе нам долю, тобто, теж програму життя.

Вони завжди є в нас і управляють нами через наш ум, який виконує роль організатора нашого життя. Однак біочіп-душа є частинкою програми Всесвіту в нас, в нашому житті. Вони несуть нам потрібні знання, та коли ми приймаємо у свої життя зло і інші його похідні, то ми закриваємо ними ум і вже вони втрачають вплив на нього. Так, ми вже дожилися до того, що нам соромно жити з ними, соромно творити їх, то так, вже спізнавши інший плід, яким людина закрила серце, закрила і канали-можливості свої, щоб спілкуватися з Отцем-Творцем-Духом святим.

То знаймо, що і слово теж енергією є і кожне має свою суть і зміст, які несе собою у житті в книгах, а саме краще у розмовах із собі подібними. Тому сьогодні ми не можемо говорити про ребро першочоловіка, як матеріал-енергію для творіння помічника, який так подібний і чимось відмінний від Творця, від собі подібних. Змінився вид чоловіка в поведінці своїй і тому й назву іншу вже придумали нащадкам його, назвавши л-юдиною. Тому така характеристика поведінки л-юдини засвідчує відхід її від якостей життя. Людина дійсно вже не така у своїй повноті і можливостях і тому навіть назва нова є жіночого роду – л-юдина з тими характеристиками і поведінкою, які є ознакою жінки, де переважає не мудрість, а хитрість, де любов всеціла нею забрана і присвоєна, бо нібито жінка більше придатна любити. Хто це важить, хто це плете?, коли в Замислі їй дана можливість рівності. А сьогоднішня людина є в проявах-ознаках змішана і інколи опускається в поведінці до хижого звіра.

Життя є довгим і прекрасним в усіх, та лиш деякі живуть в щасті й радості з потреб своїх. Мабуть вміють саме такі так жити і за кожную мить життя порадіти.

Потреби проявлені в тому, що ми не знаємо в них нічого, бо вони задовольняють тіло й ум, який уже хоче іще більше, красивішого й добрішого з матеріальних благ. Це кількісне

зростання в нашому оточенні часто закриває канали духовні. Ми тоді не можемо вільно спілкуватися зі Всевишнім, ми не можемо спілкуватися з Ним, як з БОГОМ святим. Та в бажаннях мати все, ми готові чорту душу продати, а ці енергії негативні тут, як тут, бо вони поряд переміщуються при землі і між нами, вертячи нашими головами, а інколи кажуть: “Вкради!”, “Вбий!”, “Обмани!”... А для чого? Про запас, бо нас одолів страх за наші ж помилки. А може ми БОГА за бороду взяли? Чи може в так в гордині зневажаємо Творця і усе святе?

То знаймо, що це ми умами прикипаємо до матеріальних благ і скеровуємо всі енергії у них, ми їх леліємо, чистимо, доглядаємо, оберігаємо... і цим духовно занепадаємо, бо, нібито, виснажилися, втомилися і як наслідок не маємо часу для спілкування з Сущим, не маємо часу налаштувати себе для творіння позитиву.

Бог, Всевишній Дух святий від нас позитиву чекає і чекає, а ми прикипіли умами до речей земних. Так, ми відповідальні за них, ми відповідальні перед ними, та ядро життя, джерело життя не в них, а є частинами його і саме нам треба діяти з відома (свідомо) по совісті (по отриманні вісточки, відповіді незримій) і тоді підходити до дій з натхненням творчим, з любов'ю.

Та інколи не може Дух святий нас енергетично оберігати, бо ми себе негативом оточили і в злорадстві, гордині, вихвалюванні несемо енергії життя саме духам поганим, хитрим, підлим і вони бісяться, готові приймати до себе безумців таких. Та основна проблема в тому, що ми негативними енергіями у подібних вчинках закриваємо своє енергетичне ядро, душу, єство від потоків енергій позитивних. Бо нам легше, ось так зваблюючись, переходити в житті від потреб, від усіх світлих якостей життя і цим збіднюємо єство і все життя, всю сім'ю, родину, рід і Всесвіт; зменшуємо можливості творити їх, творити енергії позитивні. Ба, навіть часу на них нема, а не те що можливостей. А коли нас Всевишній Дух святий хоче спасти від таких стрімких падінь випробуваннями своїми і нам посильними, чи то проблемами, біллю, бідною, то лиш дехто споминає про Нього і до змін себе настановляє, плаче, проситься, прощення посилає, кається і в лоно, в потічки енергій позитивних помаленьку повертається. Це прекрасно, мудро. Чи, може, й ні? Просити не треба, бо Всевишній усе дав і додасть при потребі. Не очікувати і просити, а діяти і любити. Кожному пора на краще мінятися... Ось суть істини в дії. Мати любов у собі, творити її, бо з маленьких ниток твориться сорочка. А щоб жити в щасті й радості, то тут потрібно дійсно вчитись доброту творити і старатися по совісті, по справедливості щиро і з любов'ю у кожній думці, слові, дії.

Життя різноманітне, різнобарвне, жорстке і милосердне... В ньому ми грайливі на самоті, та в більшості в гурті, маючи різні ролі, та й цілі в кожного, нібито свої, та все ж, дивлячись зі сторони, ми в житейській рутині однакові в меті, однакові у нас і слова, і в багатьох будинки, квартири однакові, та біля них і в них так багато дрібниць, які часто засвідчують духовний стан, засвідчують характер, поведінку, засвідчують їх доброту, чи й злість. Так є і з одягом, та тут уже більше лицемірства, тут одягом хочуть заховати свою суть, зміст дій в наступну мить.

Основою нашої присутності життями на землі, то це творити якості святі, тобто творити енергії позитивні. Так діють і у Всесвіті ці енергії. Саме життями ми, приймаючи енергії негативні, тримаємо їх тут, не даючи підніматися у висоти. Ми звикаємо до них і вже не маємо сорому за свою брехню, крадіжку і тому так лицемірно оправдовуємо ці свої дії, як безвихідь, а то ще і ябедничають на БОГА, що це кара так від нього. БОГ святий не був і не є караючою енергією, бо Він завжди милостивий і готовий допомогти, а нам би лиш очистити єство і відкритися для прийняття цих енергій позитивних. Це теж подвигом є. Так що поганих людей нема, а є ті, які тимчасово оступилися, впали, то ми гуртом маємо їм допомогти, бо ми є руками і умами енергій світлих.

Знаймо люди, знаймо всі, ми можемо багато чого, коли духом ми міцні. Тож стяжаймо Духа святого у всіх діях своїх, бо все для цього чоловіку дано.

Тільки енергії позитивні здатні утримувати життя вільним, гідним і самодостатнім в цих умовах наявних, де все у колооббігу свою місію несе. Нам світить сонце з висоти, гріє. З хмар БОГ усім водичку посилає, вітерцем простори очищає. Є земля і все на ній, а ми свідомо, спільно зі Всевишнім Духом святим творимо доброту з любов'ю, на основах справедливості, а там і ще щось хороше радістю і щастям зацвіте в єстві, в житлі і біля нього, то і Всесвіт побачить цю Благодать, бо з висоти Земля теж світиться енергіями і навіть

колір життя має у собі зеленоголубий. А вже Всесвіт в радості себе веселкою проявить у всій красі і нас тут, на Землі, на цьому зеленому шатрі під жовтогарячим сонцем у небі голубім.

Та суть нашого розуміння і суть подальших дій, поведінки дасть зрозуміти самим себе. Цього від нас Всевишній жде.

Нам би всім уже пора духом, умом і в ділах повернутися до подоби чоловіка. Це дійсно було би позитивне зрушення в поведінці сучасних л-юдей до відновлення давно забутих істин життя.

СВІТЛО

“Та буде світ!” – сказав Творець. Сподобалося Йому і вже при світлі продовжив творити.

Сказав, дихнув, рукою махнув, головою кивнув і Всесвіт створив, створив земну і небесну твердь, води, а потім і все оживив. То так само, уже при світлі, руками з глини чоловіка ліпив і все, ніби, починалося зі слова. Воно уже було в думці, було звуком проголошено, було дією завершено, та при світлі усе це і було. Свідком усіх дій Сонце було у своїй суті на мільярди літ, освітлюючи діла, освітлюючи усе для дій, щоб усе лихе ховалося в тінь, в темноту і щоб був простір для життів. Та ще й промінці сюди тепленькі присилало, щоб усе живе жило активніше. Ось так сонце і орієнтиром було, було прикладом хорошим для дій, бо світило й гріло – і хорошим, і не зовсім, не просячи нічого навзаєм, не вимагаючи оплати і навіть не натякало про подяки.

Перший чоловік, та й усе потомство його до цих пір називає словом – Дух РА, Дух Сонця, який ніби той світильник є верховним Духом для Всесвіту і всім на Землі.

Так, РА-дість, РА діє, торкаючись світлом і теплом до всього, що життя має у собі. Це було визнання, це була вдячність, які збережені. Це і сьогодні є для людства орієнтиром в діях, щоб бути кожному джерелом теплоти у взаєминах, джерелом світла в совісті і в щирості, коли кожна дія світиться промінцем радості і любові просто так, бо ми лиш тимчасовий носій, тимчасовий помічник Творця у цих літах життя. Нам наше залишиться, а якщо ми понесемо цю радість до інших, то і вони приймуть її з благоговінням. Ось яка місія кожного із нас. Радіємо ми, радіє і Всесвіт.

Та й у дбанні своїм Отець-Творець нам сонце, зірки й місяць подарував у поміч, у натхнення, бо саме там ми, дивлячись у небесну глибочінь, знаходимо умиротворення і спокій, а вже в цьому стані в нас зріють плани, зріє, щось таке, якого раніше в нашому житті не було. Лиш через літа життя розуміємо ми, що так в такому стані прокладалися мости, вимощувалися путівці, якими скочувалися в уми та чистота, та святість, яка облагороджувала. Ми так пізнали малість свою і ту безмежність Всесвіту; зрозуміли й те, що там і є ті джерела енергій позитивних, які і до нас усіх шлють енергії свої, бо ми теж життями покликані для творінь.

Так є і по сьогодні, бо при світлі природнім, а тепер і при технічним ми здатні діла хороші робити. Хороший настрій є і є жага жити і творити з любов'ю у всьому, коли світло із середини нашої іде.

Той, хто світиться із середини, світиться від позитиву у діях справедливих, від щирої довіри до всього і вся; світиться з милосердя, доброти у готовності допомогти; світиться із любові любов'ю, наповнюючи простори і всіх, хто присутній у них, то так і у Всесвіт ці енергії самі полетять, а ми з посмішкою щасливою готові до дружби з усіма. Ось таку має мудрість Всесвіт у якому сонце було завжди, а ми отримали від нього промінці, які нас наповнили світлом любові і теплотою доброти. Велика любов є тоді, коли ми пізнаємо її і носимо частинку у собі, то це і є стан любові в якому ми є справжні творці у будь якій праці. Тоді її вистачає на себе і на всіх, хто життя у собі має, чи прийнявши благодать, бо цим полегшує життя усім, хто живе, працює, відпочиває поряд з ним. Любов є святістю тоді, коли ми вміємо любити всіх: і добрих, і плохих. Бо кожен при житті був у діях хороших і плохих, а визначати може їх БОГ святий, та Він про це не повідомить нікого. Повідомить, повідомить, відчуттями, радістю ...

Хоча й люди бачать світ по різному: одні у всьому можуть бачити позитив і всіх любити, а інші періодично, а дехто вважає зі свого бачення і розуміння спільноту, як

основного продукувача зла, яка непридатна любити. Хоча по суті такого поділу нема, коли сплять, або мовчки стоять.

Поділу й там нема, де у взаєминах живе справедливість, мудрість і доброта. В такому стані і виходять із нас ці якості святі мудрими словами з чистотою і теплом, якими зігриваємо ми серця іншим, а інші нас.

Енергії позитивні, світлі наповняють простори по всій Землі, то так і до Місяця, Сонця, Зірок у висоти небесні. То знаймо всі, що вони рухаються, ніби, по замкнутому колу – десь була точка, з якої рух життя почався і побіг по Вселенній, чи то, як річка з краплини, роси, чи дощу, збираються ці енергії в потічки, а далі у річки, моря, океани, а там піднімаються у хмари і знову ними прилітають на терени України, то так і по всій Землі.

То так і дух чоловіка має незвідані путі, та все ж так ось поряд ходить із чоловіком живим у всіх літах від народження і до смерті, а далі залишається в джерелах родових, оберігаючи усіх на цих теренах йому звичних. Так і сонечко, і серце людини, ніби, центр світільний випромінює пряме, чи хвилясте проміннячко в сторони усі, яке десь відбивається у небесній тверді, чи від місяця і знову інколи повертаються на землю і вже знов напромак міняють і вгору десь летять, щоб путь освітлювати тим, хто життями там присутній. Такі ж промінці, але невидимі, летять від серця в радості, від душі, як духовного центру людини і торкають інших вони, часто змінюючи поведінку.

Ось так, можливо, й мільйони різних видів енергій торкаються нас, чи проходять через нас, чи то й поряд невидимо і не чутливо є, приходячи від бактерії невидимої, чи з непізаного Всесвіту. Тож навчаймося відкритими бути єством для прийняття цими центрами своїми позитивних енергій, щоб ці енергії самостійно могли входити в наше єство, то так із відкритості посилати іншим для допомоги в ситуаціях різних. Тому знаймо і про те, що ми здатні приймати позитивні енергії зі Всесвіту досить швидко. Особливо, коли ми дивимося в небеса ще при раковій зорі, а вже скільки наснаги є в нас, коли сонце із за горизонту шукає нас, освітлюючи з висоти той путь по якому позитивні енергії до нас ідуть, або й невидимо летять і тоді так приємно серце тріпотить. Він знає й тих – кому і куди направляти їх при ситуаціях не простих. Ось так о цій вранішній порі вже хочеться і можесться розмовляти-молитися зі Всевишнім. Ми й славословимо й дякуємо Йому за ніч і просимо благословіння на день новий. Також знаймо й те, що при нашій відкритості в цю пору нового дня ці енергії самі вливаються в наші єства, бо саме джерела всесвітні з древньої мудрості і досвіду дають нам енергії позитивні на день увесь для потреб нам, чи для допомоги потребуючим. Коли ж ми щасливі в можливостях подібних, то не вирощуймо нової стіни з гордині достатків і не маймо жадібності при житті, при задоволенні своїх потреб житейських.

Знаймо і про те, що поміж нами є чимало й темних, злих енергій. Вони входять часто в нас з нашого неусвідомленого дозволу, або, коли ми є ослаблені єством горем, чи бідною, або в нашому єстві уже є їм подібні (гнів, гординя, осуд, брехня ...), то вони й запрошують собі подібних. Оберігаймося гордині, чи осуду, бо одні з них є носіями зверхності, зневаги, а інші заздрісниками і цим тихо енергії позитивні п'ють, хоча уже в собі ці енергії отрутою вмиють стають. Тому й засторога ця для всіх, бо прийнявши їх у дії свої, то загубимо крихти святості і духовної чистоти, які кожен має із дитинства і вони можуть легше прорости, але гординя й осуд, як і будь які дії злі можуть зруйнувати крихти ці. Тому осуджуючих минаймо, або зупини питанням і скажи: "Хто друзі твої і я побачу суть твою?", або просто подякуймо за осуд і тоді такий до вас повторно не підійде, бо він відчує те відторгнення, а воно саме тоді діє, бо воно з доброти і любові зріє і міцніє.

Зазвичай, вони приходять через наш ум, який своїми помічниками (очима, вухами, відчуттями, мозком) їх сам і ловить, бо гординя, гнів, осуд це дозволяє. Дозволяє часто наша корислива мета і наші бажання ниці. Ось з такого розуміння, нам потрібно попрацювати над тим, щоб наш ум не був хазяїном життя, а був помічником для духу, душі, тілу для того, щоб мудро приймати видимі й невидимі енергії позитивні. Така здатність єства дає можливість жити нам у щасті і радості з любов'ю зі всіма якостями життя, якими наповнений наш навколишній світ.

Так, є сонце і є новий день життя. Є сонце, хай і за хмарами, та це світло засвідчує про день і ми радіємо цьому дню, бо світло по суті й змісту відповідає слову святий, а тепер по іншому його трактують, з позицій релігій. Дійсно життя є частиною природи і людина в ній,

яка хоче над природою постати. Таке бажання до погибелі приведе. Тому не треба змішували світлий день, з календарним, людським, як вияв радості, бо в багатьох випадках ці дні є траурними. Коли в людей є радість, то вони празникують і тому кожен день є святом, і жити нам слід вчитися саме так, щоб життя було в радість, бо ця емоція, цей стан енергетично поширюється по Землі і у Всесвіт.

Коли є така думка, то це уже молитва, це вже така розмова зі Всевишнім, і навіть те задоволення, радість, насолода, благодаріння уже молитвою є. Це справжній молитовний стан, це та справжня розмова нашої Сущності зі Всевишнім

СЛОВО

Перше слово було з вуст Творця, то це творення світла, щоб видно було далі у твореннях своїх вибудовувати дім-всесвіт, небо і планети, а коли ще створив Землю і все на ній, тобто подбав про умови життя – сушу(землю), воду і першим словом було БОГ-ЖИТТЯ, а в житті уже оце – а-а-а, чи – е –е-е у новій квітці БОГа-життя – малесенькій дитині. Перше: “е-е-е” слово, як звук вилетіло з вуст дитини. Що вона сказала ним? Що є життя, що воно жив-е і що вс-е мо-є. Ось так після витвору з глини вид чоловіка й засвідчує щоразу в поколіннях цим звуком про нове життя.

Ах, почули мене і збіглися, руки тягнуть. Порожні. Мабуть, заберуть? Заберуть у світ суміші добра і зла.

Ось так ми розкриваємо початок життя, розкриваємо словами, а слова це перш за все звуки, якими ми давали назви всьому, що бачили, що чули, як відчували оточуючий нас світ з його характерними проявами, які притаманні певній дії, певній зовнішній подібності, чи за однаковість свого наповнення, як суть, як виокремлений вид, хоча у житті ми всі взаємозв’язані, де кожен виконує ту, чи іншу функцію. Саме тому Всесвіт здатен сам себе утримувати, дбаючи за кожного із нас, як і ми про кожен палець на руці ...

Ні, може щось хороше скажу?, бо ж спілкуватися маю, тобто спільно з усіма кувати-творити слова, якими ми, як першочоловік, розкривали суть і зміст зі знань, тобто з того, що нам відкрилося і ми відали, знали і рекли-проголошували звуком-голосом, бо знали, що і слово є річ, є матеріалізована частина життя, його матеріалізована енергія. Тому то набір слів і був набір речей. Ми рекли, проголошували, бо могли. Ось чому суть і зміст у спілкуванні була в першослові, як набір слів, як речення і тому в російській мові, мову озвучують, як речь, як здатність ректи слова. Ось так формувалися спільні для всіх слова у речення, а далі появилися зміни – говірка, певне відокремлення від загального у санскриті. Тому замість ректи при спілкуванні, ми застосовувати почали слово говорити. Тому людям сподобалася ця дія. Краще й легше говорити, ніж про приручених тварин дбати, ніж їсти шукати. Та словами-реченнями ситим не будеш і тому за правило (правильний вибір дій) визнали, що для життя головною є їжа і ректи вважали чимось другорядним. Це потребувало мов-чати, не проголошувати. Тому цю дію мовчання назвали мовою життя. Мовчи і працєю, роби, чи твори, бо знання і напрямок дій вказані. А коли потреба виникала, то і знання приходили до тих, хто носив собою святині, хто носив світлі й мудрі слова у люди.

Цим словам передувала візуальне спілкування в малюнках-рисунок-рисках, який переріс у клинопис-черчення, бо не всі могли відтворювати свої думки, бажання в рисунках, щоб відобразити їх суть і зміст. Потім назвали це письмо, як санскрит, що засвідчує чистоту спільної для всіх мови. Сан – це перша назва сонця, яке було непоясниме у його діях, тому воно і скрите, невідоме було першочоловіку. Людям подобалося сонце, вони його любили і визнали головним чинником життя – БОГа. Це головне божество і нарекли його - РА. Ось звідси й емоційний позитивний сплеск стану людини –РАдість. РА діє, освітлює і гріє без очікування і користі. Все росте.

Тому й не багато говорили, бо розмовами ми могли оберігати цю таємницю мудрих надбань чоловіка. З цього почалося його вивищення в природі. Бо в природі все могло спілкуватися звуками, жестами, мімікою від рослини і так, аж до чоловіка. Чоловік почав відокремлюватися, бо багато що міг самостійно творити додатково і цим змінювати життя своє. Інші види життя цього не проявили і дотепер. Лиш спостережливі здатні їх чути і відчувати

Це збережене в поведінці дитини. Краще помовчу! Треба менше говорити. Так і роблю, а потім сам руки простягаю і “на” кажу. Теж порожні руки. Лукавлю? Так, як і вони. Отаке перше слово, отакі перші розмови! Буду говорити і їхні слова повторювати... і так до старості...

І я стараюся менше говорити, та звичку не здолати, тому маю сюди писати з надією, що не будуть читати, а, можливо, хтось і прочитає, та я не почую думок у словах мудрих. Хоча знаю, що є і були мудріші набагато за мене, та споминають таких лиш тоді, коли вони помруть, щоб не чули відповіді. Це так роблять зі своєї хитрості, якою увесь світ живе. Ви ж бо знаєте, що перше слово було від Творця, були і наступні, та скільки розуму і мудрості в них було із досвіду. Люди вчилися жити і любити. Та що ж я напишу про життя нащадкам своїм, коли воно таке важке і так багато в ньому слів плохих і злих. Може цей розділ викину, а інші залишу? Питаю, пишу, а ви мовчите. То і я мовчки писатиму ...

Писатиму повчання, послання, щоб слово жило, щоб в ужитку було, щоб воно гріло наші серця. Бо слова хороші теплі еднають подібних і ми у єднанні маємо свідомо берегти усе, що має життя у собі. Саме для цього Творець нас зліпив, щоб словом світ був міцним. Ми і є міцними, коли гуртом і в єднанні творимо якості позитивні, бо не випадково людство все ми називаємо цим прекрасним словом – спільнотою. В окремоті, нібито ми мінісвіт, та лиш спільнотою можемо берегти усе те, що залишене в Промислі Творця. Це є наші спільні з Ним сліди.

Словами добрими і щирими ми здатні лікувати душі й серця в інших, а добрими ділами, та ще й з любов'ю лікуємо усі недуги душі і тіла. Саме так течуть енергії зі слів до дій і вже в радості ми бачимо плоди.

Знаймо люди, знаймо всі, що тільки слово еднає нас спочатку (дозволь) і до кінця (благодарю) для тих діянь між ними, що тільки словом засвідчуємо бачення і прийняття при пізнанні краси і повноти світу, що тільки мудре слово заспокоює ум і тіло, що тільки тепле слово зігріє у мороз, що тільки щире слово вижене біль і страх, що тільки слово зупиняє біг, чи спонукає до дій, бо тільки словом Всевишнього при готовності чути ми здатні говорити свої славословіння і подяки.

Ось що є слово для людини. Тож навчаймося чути, навчаймося і говорити, щоб чути і говорити суть. Лишнє і зле положімо в темний кут, куди мало ймовірно хтось зайде.

ІДЕЯ (іду я)

Ідея – іде Я, моє еґо, мій ум іде до людей не з мудрістю, не з любов'ю до життя, а з користю, яка дасть суспільний статус керівника; іде не з со-вістю, з вісточкою, посланням від всесвітніх джерел тими позитивними енергіями, які облаштовують гармонійне співжиття між усіма учасниками буття – від піщини, крапельки води, бактерії і аж до людини, які у своєму розвитку і зростанні входять в стан позитивних безтілесних енергій. Саме ними наповнене всесвітнє джерело ЖИТТЯ. Іду Я, як логіка ума цього єства цим життям, пристосовуючись до умов співжиття і вже не дбаю про якості життя, а маю схильність до негативних вчинків, закриваючи свій духовний центр.

Тож, еднаючись такі продукувачі негативних енергій, вони логічно обґрунтовують доцільність своїх таких вчинків і вже формують подібну суспільну думку, суспільну спільну думку для всіх і вже пропагують свою ганебну ідею, пишучи нові норми поведінки, пишуть і закони.

Вже життя не є радісною, благою подією кожного при житті, де в застосунку покладено справедливість у взаємини, де у застосунку доброта, милість, милосердя, допомога, де довіра, чеснота навчає нас любові до всього і до вся, як учасників життя. Ось на таких діях формували у спільноті з покоління в покоління правила поведінки, які вже були для всіх традиціями, перевірені в літах на власному досвіді. Їх шанували, їх з малих літ дітей навчали і вони забезпечували гуманність у діях, забезпечували рівність можливостей кожному при житті творити енергії позитивні. Їх було достатньо: і нам для життя, достатньо і для Всесвіту, звідки вони направлялися до потребуючих різними способами – чи то мимовільним словом від когось, чи то бути споглядачем в певних повчальних ситуаціях, а коли ми були відкритими і здатні до прийняття, то в нас тоді досить швидко появлялася жага до дій, появлялася сила і натхнення для подальших творінь, для подальшого духовного зростання.

Чоловік шанував інших учасників життя і голову схиляв перед ними, говорив, спілкувався з ними на рівних, як носіїв Духа святого. Тоді кожен вид життя мав в поміч своїх Духів. Тобто кожне життя було з'єднаним з потрібними енергетичними потоками. Саме такі потоки, чи то джерела, океани позитивних енергій було батьківською підтримкою кожному учаснику життя.

Так, це теж стиль і спосіб поведінки всіх учасників життя, але сьогодні нам уже в примусовому порядку держави, сучасні релігії нав'язують новий стиль і нові способи поведінки. Перші давали волю, відповідальність, давали умови для дотримання такого стилю життя, який в цілому давав впевненість в завтрашньому дні, давав радість в кожному дні. Було звичаєвою традицією берегти позитивні надбання в кожній сім'ї, в кожній родині, в народі, які жили дружно в цих краях з усіма учасниками життя зі знання того, що кожен учасник всецілого життя живе і віддає енергії життя іншим. Тобто, ми усі теж живемо завдяки життю інших, то відповідно і ми маємо віддавати ті енергії, для творення яких ми і є присутніми життями тут, на Землі. Так наше життя, наша праця мають бути наповнені любов'ю. В такому стані ми є щасливими і радісними. Ми так ці енергії радості і любові віддаємо Всесвіту, віддаємо безучасно. Тобто ці енергії потоків самі уже притягають ці наші малі краплини енергій позитивних. Так облаштований цей світ руху енергій, що наші ці енергії самі течуть з нас в потоки позитивних енергій, а далі у всесвітній Океан Духа святого, в накопичувальне джерело позитивних енергій. Саме так діє всесвітнє життя і є коловратом різноманітних енергій, обумовлене їх рухом.

Так, це сучасне слово ми застосовуємо з тим словом Дух, чи БОГ, розуміючи їх суть і наповненість, як Рух, як Життя. Так суть їх прописана у всіх релігійних традиціях, то так і в християнстві, а ми так часто ці слова подібні застосовуємо саме для того, щоб зберегти цю духовну цілісність, зерна якої іще є в старших поколіннях для єднання з новими поколіннями.

Цю суть нашого єства в діях ми й залишили цими словами во благо всім для розуміння умами всіма при готовності для прийняття з наявного відчуття тяжкоти життя, відчуття небезпеки для здоров'я і життя. Добре, коли ми умами відмовимося від боротьби, від користолюбства, від того, щоб жити за чийсь рахунок, за працю інших.

Всі види життя живуть, так, як і жили їх предки, лише людина змінила свою поведінку, свій стиль життя, та в цілому все в гіршу сторону. Сучасне зло, як енергії негативні плодилися віками від малесенької брехні аж до вбивства собі подібних. Ось так в роках забруднюється спільнота людська і тепер, доживши до таких великих криз і повсюдних війн, знайшли, нібито, й спосіб потрібний – кардинально зменшити чисельність спільноти. Біда, та й годі. Небезпека велика і до того для ума не передбачувана. Застосовуються різні способи і методи, які ще більше тривожать ума людські, а в діях і в цих умовах страждають всі носії енергій – і небо, і земля, і повітря, і вода, і ліс, і рослини, і тварини... А ми ідемо за лідерами князями-президентами, як резидентами темних енергій злих. Хоча вони сьогодні на коні, та майбуття у них нема і не вони увійдуть життями в епоху благодаті і любові на тисячі літ.

Тому краще уже тепер почати стягати якості життя, бо саме їх носії і будуть продовжувачами роду чоловіка на Землі. Треба розуміти всім, що творче стягання зі справедливості, доброти з довірою і любов'ю, є нашим основним скарбом життя і його ми маємо гідно нести в житті, і щоб його далі нащадки з радістю несли в роду на цій благодатній Землі. Бо фактично тіло, і вправління ума, як і всі матеріальні надбання ми залишаємо уже безучасно. У нас після смерті і думки нема про все залишене і тіло, чи його залишки не турбуються уже про відсутність світла в гробу. Нема там їжі. Нема там і води, а лиш дух іще певний час витає і подяки і емоції радості, чи повчання-застороги родині залишає. Та й ми знаємо, що добрі енергії наші при житті продовжують в потоках пливти і тоді ці енергії приходять до рідні у сновидіннях осмислених, як підказки, як обереги.

А слід би цю проблему вирішувати, почавши відновлювати давно забуті істини. Це було би гуманніше і в коротші строки. Кризи, війни на наших теренах продовжуються уже сорок один рік і іще в гірше становище нас заведуть керівники і їх помічники на років п'ять, хоча був шанс весною двадцять третього року цього тисячоліття вийти Україні з цієї війни. А ще ж півстоліття піде в поширенні зла по всій планеті, та іще стільки, щоб відновити рівновагу між позитивними і негативними енергіями, як предвісник відродження гідного життя.

Куди, куди, ви, ці істини забуті, із наших життів відійшли??? Як моторошно усвідомлювати те, що ми про музику життя забули, забули, що воно є гра, а ми в ньому є як діти і маємо наповнювати їх усім потрібним з радістю в серці і на вустах? А чи багато з нас на сьогодні щось зробили для змін у собі і чи багато є готових впустити ці якості у життя свої? Чи змінимося ми в масі основній, де правда, довіра, милосердя, доброта буде присутня у всіх наших ділах з любов'ю світлою і милою?

Один лиш спосіб Україну, то так і увесь світ спасти з розуміння наявної небезпеки і для цього має визріти термінова потреба шукати способи і методи вийти з цієї війни. Ми маємо прийняти ці якості позитивні у всі дії свої кожен у своє життя, щоб милість, милосердя, допомога одне одному, доброта щиро з довіри і любові таємно в наших ділах були і перш за все однозначно відмовитися від негативу у всьому, у всіх його проявах, то лиш тоді ми здатні цей строк зменшити, а якщо ми змінюватися не почнемо, то ці строки збільшуватимуться. Цей абзац розкриває наші можливості скорочувати, чи продовжувати строки цих війн будь де, а ми написали, для розуміння своїх можливостей і поміркувати про те, що ми все таки в більшості можемо почати змінювати свій стиль життя на краще.

Бо це умова того, що і керівники, чи може й правителі, виростуть із нашого середовища такі ж. Хай так буде по всій Землі. А для змін нам потрібно очиститися від помилок-гріхів . та з цього часу уже не плодити дій злих, плохих, брехливих, то духом відновиться кожен чоловік, кожна людина відкриється для якостей цих і духом занесуться до серця для життя, занесуться до душі, як мудрого керівника єства та так, щоб спом'янули люди суть покликання свого життями на цю планету живодайну. Хай мудрість відродиться щира; хай допомога і доброта буде звичним ділом; хай у кожній дії світиться любов, а ми всі в радості з'єдналися і дійсно запахли би життям, запахли, як найкращий плід. Бо саме так ми здатні наповнити мелодіями життя простори всі і Всесвіт такий близький. Хай слово мило й щиро лине поміж нами, знайшовши гідне місце в діях кожного із нас!

Ідеологія – є слово яке вказує, що тут посилаються сигнали керівниками держав за невідоме завтрашнє, чи в роки, щоб боротися за життя. То знаємо усі, що для боротьби потрібні негативні енергії, потрібні обмани, крадіжки, сила, вбивства – це пошкодження фізичного і психічного здоров'я спільноти. Злом доброти не зробити, бо зло вміє і може збільшувати кількість енергій злих.

Тільки справедливість, милосердя, доброта, допомога в добрих ділах одне одному з шаную і любов'ю в них спільнота здатна для відновлення життя. Воно умова і основа для всіх, щоб бути творцями прекрасного життя. Іще живуть в пам'яті людській ці якості життя і відновити їх людина здатна умом своїм. Нам потрібно змінити свою поведінку, свій стиль життя і це є посилено кожному при логічному обумовленні орієнтирів у спільній поведінці всіх верств суспільства і кожної людини умом, бо логіка є тільки в умі. Логіка має спрацювати на пам'яті людській і з наявних сьогодні можливостей, то так і зі способів і методів во благо всій спільноті. Цей орієнтир визріти може при соціальній рівності, при очищенні кожним свого єства і все це направити для розуміння, для навчання вмінь приймати позитивні енергії одне від одного, то так і зі Всесвіту. Саме така орієнтація дає можливості зберегти життя на Землі.

Однак ми є відстороненими від логіки буквою "і", як і можливістю бути з нею в сукупності, як особистість – я. Тобто в нас є вибір: приймати ідеологію, чи ні. Все залежить від кожного в окремоті. Одні вибирають, інші запросто приймають, бо це їхня ніша життя. Хай і не світла, не живодайна, та все ж при ділах, де такі себе пишуть з великої букви і штучно підносячи єство гординею, вивищеністю над іншими, собі подібними, то так і над всіма, як цар, над природою. Вони не є БОГОМ всецілим, бо вони бачать лиш себе, свої інтереси, свою користь. Я іде і хай розступиться усе, хай на коліна упаде, бо так можна цими ідеями, цими незримими ідолами тримати людство у покорі і страху, то тоді легше керувати їх умами.

Ось так із БОГА-життя виріс господь непередбачуваний і суть його корислива у всьому.

Тому це слово, ідея, не застосовується в духовних практиках, чи і в житті тими хто ось таку суть бачить у ньому і саме тому знаючі часто говорять, що їм відкрилися знання, відкрилася путь, дорога, по якій ми маємо гідно йти і свої пізнання вони називають відкриттями, радіючи тому, що ці знання визріли для потреб спільноті.

Нам відкриваються знання про життя, події в ньому і процеси не з прихоті, чи користі, а саме з потреб і ми їх отримуємо умом від нашого духовного центру – серця, душі. Саме через цей орган і той приймач душі надходять до тих, які відкритими є для прийняття, для посилу. Цей процес не керується людиною і тільки при надходженні через них до ума, він починає діяти в тих межах і по призначенню.

Та для самого стану єства, щоб бути відкритим, то нам слід очиститися від негативних енергій у єстві і з цього моменту бути пильними повсякчас і всюди, щоб ми не коїли дій злих і інших дій, в яких явно ми бачимо різний негатив, бачимо усе те погане, яке шкодить нам, спільноті, то так і всьому, хто життям присутній близько, чи далеко на цій Землі, чи у Всесвіті.

Так, нам потрібно чимало й мудро попрацювати над своєю діяльністю, починаючи з минулого і вже свідомо в цих життєвих днях усіх працювати, говорити, думати саме в позитиві, не роблячи помилок-гріхів і так ми будемо відкриті постійно.

Ми не будемо робити поганого самі, та саме цей такий зв'язок напруги оберігає єство, щоб в наші життєві простори не надходили енергії негативні, допомагаючи оминати тих носіїв енергій зла, які зустрічатимуться в путі, які намагатимуться перешкодити, чи зваблюватимуть посадами, грошима, щоб ці знання застосувати для шкоди багатьом життям, то так і всій Цілісності. Мовчання на дурницю в слові, чи на негідний вчинок, спротив; на спробу доказувати правоту, чи помилку, або гріховність є правильною дією. Основне в цьому є, окрім здатності зберегти близькість, чи й дружбу, то це нікого не принизити своєю глибиною пізнання, а трепетно дати зрозуміти, що співрозмовник по своєму несе те, що вважає святим і гідним для духовності людини. Мовчання не прихить лиш ума, душі людини, бо Духу святому взагалі неприйнятна сила, насилля, спір, спротив – він мовчить, даючи людям пізнати негатив кожним у цій ситуації. Тож і нам би навчитися мовчати в ситуаціях подібних.

Мовчання свідоме свідчить про безмовність, чи про практикування її, про бездіяльність ума і тіла і тоді лиш Дух святий діє подібно Всевишньому Духу святому, наповнюючи єство і простори молитвою. Та знаймо всі, що там дух притихне, коли в таких злих ум, серце і тіло душу закрило.

Це добре, що тепер нам є поміч і ум тоді ми не напружуємо для бдіння, спостережливості, контролю. Тоді він може спокійно приймати ці знання і займатися організацією у всьому, що потрібно для застосування знань. Так ум це хороший помічник і йому допомагає мозок, коли очима оглядає місце для подій, чи самих дій, коли читає додаткову інформацію, чи слухає наявні знання в спільноті від уже навчених. А ще мозок має свою пам'ять, має знання і досвід, має можливість збирати додаткову інформацію, знання і тоді аналізує, приймає рішення. Все це допомагає втілювати знання старі й нові для завершень значимих. Ми знаємо, що ум досить активний і вже починає складати плани, починає організувати дії, слідкує за виконанням, поправляє, настановляє, перебуваючи в постійному зв'язку з серцем, з душею. Він же знає, що Всевишній бачить кожну нашу дію, чує кожне слово, навіть читає ті слова, що є уже в наших думках.

У Всевишнього Духа святого є всі знання і вони у Всесвіт і нам несуть усе хороше, щоб ми були задоволені життям, щоб ми раділи у кожному дні і щоб щасливо жили у всіх літах нашого життя. Йому допомагає у всьому БОГ святий, хоча і в нього багато є наявних знань для усіх, хто носить у собі БОГа святого. Ми маємо знати про це всі і навчатися жити так, щоб і радували наші дії Отця-Творця-святого Духа.

На жаль, сьогодні людство є в біді. Йому потрібна допомога. Його потрібно вчити жити, навчити змінюватися поведінкою. Йому потрібні духівники, старці, прозрівші, які мають нести знання словами в уми людські. В першу чергу слід нести слова для ума, а паралельно навчати очищенню, щоб окремі могли відкривати свої єства для зв'язку зі Всесвітом, для зв'язку із собі подібними. Саме ці повчання, послання, знання ідуть не напругу в уми, а саме до серця, до душі. Саме так можна провести зміни, стимулювати, мотивувати для пошуків, для прийняття знань, для залучення до дій з любов'ю в серці і душі.

ПОТРЕБА ЦИХ ПОШУКІВ:

Звісно, можна читати багато наукових, суспільних, богословських книг і нічого не робити для покращення життя. Однак сьогодні є велика потреба, потреба відновити істини буття. Це не роблення є із закритості єства від Всесвіту, від БОГа, чи із нерозуміння свого покликання життям сюди, на цю планету.

Потреба визріла на рівнях підсвідомості, тобто нам відомо те, як ми маємо жити і цьому життю радіти у всіх його сферах. У нас, у багатьох, є відчуття що ці знання є в нас, тобто під нами, тобто ці образи мислення, дій були в минулому і ми просто забули в цій буденній суєті те, для чого ми прийшли життями на цю планету в цьому Всесвіті великім. Тобто ці знання є під нами. А де ж ми їх придбали? Зі всесвітніх джерел. Так ми маємо ці знання про хороше самодостатнє і вічне життя. Та як взяти їх для застосування? Так свідомо, з відома нашого спільного дому. Це не гра слів, а це є дійсність проявлена ЯВЬ в діях всіх живих істот на цій планеті і Всесвіту всього. Так, це наш спільний дім і чоловік у нім не є господар, не є господом, а проявлений набором специфічних енергій цим тілом, як чоловік, як функція (дія) чола, як частини тіла, як визначального специфічного органу тіла зі здатність вільно діяти, діяти розумно в гармонійному співжитті з усіма учасниками життя на Землі, то так і зі Всесітом у своїй здатності визначати напрямки руху, визначати потреби і можливості, щоб тілом ми жили певний період (вік), за який ми маємо творити позитивні енергії, як творчий індивід, як творча особистість в цій суспільній спільноті, як в об'єднаному гуртовому природному (натуральному) ландшафті у тому прояві і можливостях жити в гурті, при роді за своїми зовнішніми і здібностями до дій, до міркувань, до спілкування, до гармонійного співжиття відповідальністю, тобто, відповідно до того промислу в цій Цілісності життя.

Чоловік є на вершині своїми можливостями бути оберігачем При-роди, бути здатним тілом відтворювати (родити) тіла для продовження життя, як факт забезпечення його безперервності, як вічності і в діях проявляти творчий підхід у всьому зі здатності мріяти, планувати, аналізувати потреби, можливості і приймати правильні рішення, тобто такі, які не шкодитимуть своєму життю, то так і життю інших. Відчуття вічності додає в мріях, то так і в ділах бути впевненим у завтрашньому дні, і в майбутті, забезпечуючи той ритм життя, який дає можливості не бути ураганом, як швидкісним потоком енергій, а з можливістю спокійно творити позитивні енергії у собі для всіх через Всесвіт, чи по тій програмі дій до когось напряму, яка є присутньою у тому невидимому центрі тіла, який чоловік визначив, як серцевину цих енергій тіла, ума у слові душа, який, ніби, слідкує за правильністю дій ума і тіла.

Так передбачено Творцем, чи більше за все Творцями в ході еволюції (поступових, позитивних, прагматичних дій, які здатні забезпечувати вічність життя). Життя і є цей вічний двигун, як механізм, що двигас, рухає енергетичні потоки у всесвіті, то так і в окремих цілісних і самодостатніх проявах, специфічних скупченнях.

Однак сьогодні ми, людство, досить часто перебуваємо в суспільних економічних, так і політичних кризах (війни). Були початі спроби знову активізувати релігійні кризи, за якими теж стоять політичні сили, однак значна частина суспільства сприймає їх як духовні центри в суспільному житті.

На даний час ця криза почала поширюватися по всій Землі і вона фактично є одним із значимих бойовим крилом з вище вказаними назвами. Суспільство досить розшароване, досить проявлені відмінності між прошарками спільноти – між найбіднішими масами і так званим, середнім класом, а вже між середнім і тим прошарком, що складається з досить багатих матеріально людей і зі збагаченими політичними і державницькими апаратами. Державницький апарат набрав собою досить сильну кагорту корумпованих чиновників, які досить сильно впливають на суспільство, маючи у підпорядкуванні силові структури і можливості ЗМІ, щоб маніпулювати умами і діями чималої частини суспільства.

Половина спільноти є зневіреною у всіх структурах державного керівництва, то так і в організаціях, які би мали дбати про соціальну рівність, як стартову площадку у довірі до них. Це політичні і релігійні організації. В поміч їм є інтернет, газети, ТБ. Книги люди майже не читають, а якщо і є попит на них, то це мильні теми і теми, які освітлюють насильство з участю держави, поліції, армійських спецзагонів-пастухів. До цієї групи нечитаючих

відносяться і ті, які збайдужіли до будь якої участі у суспільному житті, то так і в особистому. Вони, ніби, є тілом, та не є продукувачем позитивних енергій і є по факту лиш споживачами цих енергій.

От оці команди, які хочуть керувати усім світом самі колотяться і колотять значну частину суспільства різними способами (кризи, війни, ціни, газ, вода, теплопостачання, а оце вже взяли і до пошкодження складу повітря), застосовуючи брехню, жорстокість, силу і наявні гроші-папірці. А вже з допомогою цих складників продукують незадоволення, гнів, ненависть, вбивства, безкарність керівництва. Поряд з цим у своїх моральних, чи правильніше написати аморальних ідеологіях йде вивищення успішних розкрадачів спільних багатств у країнах, так і спільних багатств природи. Насилля, боротьба є для таких хорошим тоном поведінки, алкоголь і наркотики замінили молоко. Прояв милості, милосердя, доброти є приводом для насмішок. Любов по змісту наповнили, як вседозволеність і як предмет для гордості, то це наявність грошей і можливість займатися міжтілесними втіхами, які тепер є, нібито, суттю слова любов. Любов уже не є всенаповнююча позитивна енергія у всіх проявах життя, а є лиш між ногами і в паху, чи в жопі, а то і в роті.

В цьому абзаці ми показали хто, як і коли продукує негативні енергії. Ними порушена попередня рівновага і ці енергії наповнили найбільше людські взаємовідносини. Носії негативних енергій є продукувачами, користувачами цих енергій. Сила цих злих енергій наповнила Землю і вже переважила усе хороше, що іще було в чоловіка, в л-юдини. Зло панує у всьому.

Саме в цьому велика небезпека для людства, яке ймовірно буде сильно винищеним, бо уже сьогодні проявлений відкритий геноцид проти цього виду енергій Всесвіту, які ми означаємо, як людину. Саме такий стан викликає потребу, щоб ми почали задумуватися усі: куди ми прийдемо усі, коли й далі так будемо жити? Це і є основою тривоги, і потребою відновити спочатку рівновагу, а потім збільшити позитивні енергії своїми добрими ділами на основах справедливості, довіри і на єдності дій. Тому ми в цих книгах і дописах в інтернеті несемо ці думки в писаних словах, щоб їх прийняли люди серцями й душами, як повчання для навчання, для змін поведінки в діях і в самому способі життя. Воно має бути в радість кожному без стресів, без принижень, чи з неможливості здобувати гроші на продукти, одяг, чи з неможливості мати житло, або з неможливості полікувати тіло і жити в постійному страху від цього.

Оце основна група причин, які визначають потребу шукати вихід з ситуацій таких, які втомлюють людство, змушують страждати, шукати винних і в цьому злитися на себе і всіх, або просити смерті в БОГА. Такі люди уже у відчаї і чекати від них розумних дій є намарним ділом, бо вони на грані втрати БОГА святого у собі. Відчай – це пряма хула Духа святого, що Він милості не проявив у тому, чи іншому вчинку, чи то в проханні-бажанні. Нас тоді розпирає злоба, гнів, гординя, а це ж помилка велика. А чи ми подумали про те, як і чого ми дожилися до того, що зневірилися у Божественному житті, зневірилися у всьому святому на Землі, зневірилися й у собі, у своїх можливостях, а вони у нас від наявних умов, які із нашого мовчання, з нашої хитрості, лицемірства... Ось таким тотальним злом ми й пригнітили життя кругом...

Ми живі, ми всі у цьому житті і всі такі є різними, хоча є дітьми одного Отця-Творця-святого Духа. Так і живемо поряд на одному клаптику землі: одні, як власники багатоквартирних домів, а інші інколи в підвалах їх знаходять місце для сну. Обидва є нещасними у житті і спільність їх в тому, що обидва є бездушними вже і обох Дух покинув святий. Одні не дають при наявних можливостях, а іншим не дають, бо не рівня. Одні не хочуть дати, а інші не можуть взяти. То про яку любов, доброту тут можна говорити і яка спільнота тоді є, коли в одного милосердя нема, а в інших можливостей нема, щоб жити по братськи і в гармонії зі всіма в тій благодаті, яку нам хоче дати Дух святий і дає, та ми закрили єство своє цими негідними людини проявами негативними. Він же ж бо турбується про всіх і теж її хоче мати, щоб при першій нагоді послати кожному потребуєчому, то так і у всесвітні джерела енергій позитивних. Він постійно очікує тієї миті, коли ми будемо відкриті для прийняття.

То чого ж ми так занепали духом, чого душу заховали злом і самі у собі згоряємо від зла. Так, ми втомилися уже від зла, бо це виснажує нас фізично і психічно. Відчай – це втома, це від чаяння, чекання дій від БОГА святого, від господ мирських. А ми ж бо не відаємо

всього того, чого ми опинилися в даній ситуації, та й що би було, коли би Дух святий підтримав нас. Хіба ми впевнені в тому, що наступні дії, кроки ми зробимо саме по Його волі. Мабуть, що не так, бо у відчаї люди непередбачувані. Бо такі зневажають себе, зневажають усе святе, обливають гряззю Творця-Духа святого, обливають гряззю БОГа святого. Колись наша бабця говорили, що можна хулити все і всіх, та ради БОГа Духа святого не хули.

Звичайно, ми втрачаємо благодать і тоді ми втрачаємо здатність відновити її. Таке психічне навантаження багатьох приводить до злодіянь. А чого ж нам не напружитися гуртом для спільних молитов, для єднання, щоб спільно шукати вихід з цього штучного хаосу, зі штучної біди, зі штучної війни?

А це вже стан відчаю у них, а це вже асоціальні елементи, бомжі, бидло (вже навіть не люди) для керівників. Такі керівникам і треба, щоб вони плодили енергії негативні, мішаючи жити і тим, хто іще зводить кінці з кінцями, або йдуть красти до них, бо до керівників багатих страшно – там охорона, там закони на їх стороні.

Засторога така має місце тут бути, та все ж ми маємо допомогти багатьом вийти на путь добродіянь і цим визначимо орієнтири збільшувати можливості і число тих, хто зможе долучитися до творення енергій позитивних добрими ділами з любов'ю до них, до себе і інших на основі рівності можливостей у суспільстві, тобто ці дії мають бути на справедливості у всіх взаєминах між усіма, тобто це життя по совісті. Найкраще середовище для підготовки до змін є середній прошарок суспільства, середній клас по забезпеченості у житті. У них є й можливості покращувати свій матеріальний стан, то вони вчаться, шукають можливості для пізнання того, що допомогло би їм і всім творити ці життєві якості. Вони в більшості й розуміють, що джерелом можливостей є у збільшенні живодайних енергій. Вони й розуміють, що революції, війни не покращать умов життя, бо ці соціальні вибухи очолять ті ж по злему духу керівники, хіба, що змінять паспорти. Так було в минувшині завжди і навіть домовлялися королі, як тепер і президенти, щоб підштовхнути свою націю до самознищення революціями, війнами з сусідами, чи громадянськими війнами.

Таке масштабне розуміння виростить потребу, щоб без війни шукати способи по облаштуванню умов мирного закінчення війн, щоб це давало би можливості почати відновлювати давно відомі істини, на яких тримається уся світобудова.

Тому будьмо обережними при читанні спеціальної, чи художньої літератури. При перегляді фільмів, бо там часто є насилля, жорстокість, брехня, сварки, бійки, вбивства... На жаль, ці епізоди є в нашому житті, однак так розписані, ніби, пропонують їх для застосування у життя. Однак нема порад, підказок, повчань про те, як виходити із затруднених, чи забруднених ситуацій, як берегти і дбати про здоровий спосіб життя, де позитив є орієнтиром для всіх, де би учасники сюжетів виносили тему, що якості життя є пріоритет в житті.

Хоча сьогодні є чимало дорослих таких, хто не читає книг, не дивиться фільмів, обмежуючи себе умом і цим мають спокій у єстві, а ум тоді отримує потрібні знання від духа, душі, які в чистоті своїй бачать чують краще все про основи життя з яких виростає почуття довіри, бажання допомогти з любов'ю, то саме в такому стані в нас входить та повнота і розуміння благодаті, спокій і умиротворення. Бо саме так в нас зароджується потреба творити хороше, добре просто так у вигляді відпочинку для ума і тіла.

Ми не хочемо спеціально розділяти життя на добре і погане, а просто запрошуємо наповнювати його позитивом. Тоді він сам витіснить з нашої поведінки, з наших взаємин, з наших бесід все негативне. Це відбувається тоді, коли радість життя бачить істинні орієнтири в мудрості людській, в милості, милосерді, в допомозі іншим. Ми так тоді й діємо і сила є, і втоми нема, і поганих помислів нема, а відповідно й ум не вводить єство в непотрібні ситуації, не фантазує і не вишукує способів обманути когось. Ми, мабуть не втомлюємося тому, бо затрати енергій на творення добрих справ є меншими, ніж готуватися для реалізації помсти, зради...

Також пишемо й про способи й методи, а також практикуючі спроби, щоб вони були орієнтирами для розумних дій у діяльності своїй, то так і в житті.

Ці міркування є для того, щоб розуміти велич Всевишнього Духа святого з потреби готуватися спільноті до змін, для навчання приймати Його у свої життя.

Дії

Так це мають бути дії, але до дій нас спонукають розмірковування у собі, потім з собі подібними – а це мудрість і доброта в поведінці і ті слова, від яких серце і душа ожива, спонукаючи нас до тих дій, до змін тихих у собі, які будуть енергетичним ґрунтом при відновленні справедливості, довіри, милості, милосердя, доброти, любові так, щоб чоловік духом і умом зміг жити кожного дня з радістю у своїх ділах задля свого блага, задля блага на всій планеті. Хай кожна наша добра дія в обох сторін серця зігріє!

То так і в якостях ми мали би логічно по класичному сценарію розкласти їх як розвиток і зростання своєї моці духовної, як психічного стану без аналізу і логіки, щоб звичайному хлопаку не стати психологом у собі зі здатністю ось так розглядати всі зміни у собі і вже від ума вибудовувати практики, навіть не знаючи дійсного стану духа і душі, чи то готовності до прийняття єством, без розуміння функції бачення своєї сутності в діях і фактах інших. Такий підхід приводить багатьох до спроб повчати інших без духовного зв'язку, а якимось так відсторонено, механічно, як навчений психолог.

Звісно потрібні вчителі, але це мають бути духівники з таким талантом і зі здатністю і вмінням зцілювати дух і душу. А зцілення потребують багато і основна частина спільноти не знає про таку потребу. А ознаками потреби є негатив наших дій, тобто наша брехня і всіляке зло, аж до негараздів, проблем і тих болячок в тілі. Брехня, це наше лицемірство в нашій поведінці хитрій, як зневага до собі подібних – це і обман, і зради. Та і вбивство виникає із брехні. Так і в заздощах і в лінії прихована брехня, бо у живучого по совісті не виникне бажань до дій таких. Так, самообман є в наших планах, цілях, мріях, коли вони є з бажань корисливого ума, а не во благо життя. Тобто, саме з брехні ми починаємо плодити енергії негативні і саме вона є початком втрати подоба чоловіка.

Якщо в нас щось є із цього гатунку, то уже слід шукати духівника. Таких шкіл мало є. Та держави вже для цієї мети почали готувати психологів, частково цим займаються служителі релігійних організацій, є й значна частина спільноти, яка сама хоче відновити духовну рівновагу у собі, щоб очистити єство і своє життя від описаних проблем. Бо при звільненні від них появляються можливості для духовного розвитку. Однак держави, як і релігійні традиції не зацікавлені таким поворотом подій, бо тоді вони втрачати почнуть вплив на поведінку прихожан і на своїх підлеглих, які практично є їх рабами.

Для цього ми маємо зрозуміти всі, що наш гнів, образи на когось є отрутою, яка сидить в нас і шкодить тільки нам, збираючись в тілі, в умі, отруюючи єство усе, коли ми без розуму пустили ці енергії плохі в дію помсти, чи у вбивства, то цією дією іще більше занепадаємо духом. Знаймо всі, що в будь якій ситуації шукаймо підказку-повчання, коли когось образили, обманули, обікрали ... і подякуймо Всевишньому за те, що ми почали ось так міркувати і постараймося таку помилку виправити. Водночас застережемо й іншу сторону – не вирощуймо гніву, образи, помсти у собі, бо саме такі дії обтяжують наші життєві поступи.

Подивімося обидва на ситуацію цю зі сторони, бо в ній ми опинилися не випадково, ні. Вона одному була підказкою для змін, а іншому була іспитом у випробуванні на міць духовну. Тому вже знаючи і вмінючи виходити з ситуацій подібних допоможуть глибші пізнання того, що ми без спілкування мирного й спокійного не знатимемо причин, не знатимемо інтересів іншої сторони. Можливо, то був умисел з помсти, чи то було очікування користі, чи житейська безвихідь, чи то всесвітнє зло з'їло серце і все позитивне, що колись у нас, у кожного, було, а може те зло жевріло з попередніх життів у жадобі помсти вбивством, а лиш тепер воно опанувало єством і так спільно іще більше зла наплодили. Наплодили, бо не було сердечної теплоти, щоб стриматися, поговорити, простити ...

Мудрі і добрі не опускаються до помсти, бо вони розуміють свою роль у конфлікті і беруть із цього підказки, а іншим прощають не приймаючи гніву і злоби в їх адресу. Прощення не остаточне очищення, а початок відродження в собі імені чоловіка.

Пишемо про перешкоди, про явну дійсність, про потребу людства зміни поведінки задля відновлення, чи для вибудови справедливих, гармонійних взаємин між людьми, людей з державою; про потреби зміни ідей, ідеології, то так і вибудови нової релігійної традиції, як

всезагального духовного джерела на якостях життя – справедливості, як умови соціальної рівності, як умови довіри одне до одного.

Це є можливим саме через покращення духовності кожним у собі аж до відродження країни і світу, як можливість жити знову у раю. Є велика потреба відновити гуманні якості в житті людства, зокрема милість, милосердя, вміння і навички взаємодопомоги одне одному, всі форми доброти і всю повноту любові – вони мають бути основою поведінки всіх людей на планеті.

По різному чогось є, бо й порушений спокій тут уже є промислом Всевишнього і лиш наша дія визначить суть її - потрібно допомогти, чи просто відійти. Вибір за кожним в міру своєї доброти. Бо ця різність є лиш нашим баченням світу зі своєї духовної зрілості. Однак пізнати увесь світ одна людина не здатна – не має таких можливостей.

А світ завжди, майже однаковий і він досить щільно наповнений життєвими організмами, яких ми в більшості не бачимо, не чуємо, не відчуваємо. Можливо, це є таємницею до пори, до часу. Також є частинки знань про життя перших людей цієї цивілізації. Вона не перша на Землі, бо першолюди – це залишки попередньої цивілізації, які дійсно собою несли світло життя в цих якостях, про які ми й турбуємося тепер.

Можливо, наші предки відали більше про життя, аніж ми. Хоча і за століття ми є свідками, коли Всесвіт дав можливість побачити те, щоб крикнути: “ЄВРИКА”. Так, це такі люди, які були відкритими для прийняття цих знань. Всесвіт уже знав різноманітні потреби людства. Були потреби відновлювати в поведінці людства якості життя, то зростало число духовних вчителів, волхвів, старців. Були і такі, які сколихували суспільну свідомість значної частини людства – Ісус Христос, Будда, Мухамед, Кришна, Аріан ... Сьогодні уже є такі, які уже словами, діями кличуть людей до змін, до відновлення давно забутих істин – це Ошо, Микола Лемешев, Орест Байко і багато інших.

Зміни будуть однозначні і строки появи їх залежать тепер від кожного із нас. Так, це має спробувати кожен, почавши з очищення себе, свого родового джерела і одночасно прийшла пора почати творити ці якості, починаючи з малих справ допомоги, милості; починаючи самому навчатися добродіянь, щоб в інших укріпити довіру, що можна все таки покращити взаємини між нами, людьми.

Це будуть перші кроки і тоді появляться більш духовно міцніші. Знаймо про це всі і робімо перші спроби у собі. Так, почати слід кожному із себе, то тоді ми узріємо собі подібних. Саме такі дії спонукають нас до єднання. Саме усвідомлена активність до зміни своєї поведінки чималим числом дійсно скоротить строки наших митарств в цілому, бо названий строк у сто шістдесят літ дійсно можна зменшити.

Ми теж просимо усіх єднатися на означених якостях життя, а не для боротьби, не для протиборства злу, бо це є лиш знищенням енергій, які ми могли би скерувати для організації щасливого життя. Зрозуміймо суть і наповненість дій наших духовних і спілкувальних єднань для потреб духу, душі, уму у їх взаємодії з наявними матеріальними потребами і можливостями. Бо єднаючись, навіть, у візуальному просторі ми стаємо тісніше в гурті, де ми зіграємося, відчуваємо енергетику одне одного і це відчуття насичує цей гурт, де ми здатні творити спільну розмову-молитву і скеровувати благодатну енергію у слові-голосі у Всесвіт і в просторі. Ми відчуваємо спорідненість справедливого братерства, відчуваємо теплоту доброти і замишування божественною любов'ю, а це велике щастя спізнати і прийняти ці відчуття міцності, відчуття потужності, усвідомлення збільшених можливостей.

Люди сьогодні голодні на духовні знання і великою перешкодою до вільних пошуків таких є велика кількість зла в спільноті, великий наплodжений страх. Та знаймо, що ніякий страх, ніяке зло не закрийє промінці любові і доброти, які й відкриють серця тих, хто уже дозрів нести в люди себе і слова любові, правди і доброти. Коли в багатьох визріють такі думки, то тільки єднання таких здатне дати хороші врожаї.

Всі ми знаємо, що взявши одну віточку у руки, то легенько можемо її зламати, та коли їх більше (ніби віник), то тоді цей пучок не зламає ніхто. Ось що значить єднання, гуртування однодумців тих, які вже готові до змін. Вони готові до творіння доброти, до творіння і інших якостей життя. Тому таке єднання подібне на віник-пучок і тоді таких не здолати злом, а ще вони здатні дбати про чистоту, про совість, про щирість у взаєминах зі всіма, як в собі, то так і в країні і на всій Землі. Так, гурт зробить більше і якісніше, як і той віник, бо при його застосуванні ми здатні ще замести дім, чи двір.

Щоб жити в щасті, то потрібно цього навчатись і ми прийшли життями сюди саме для цього.

Думки, помисли завжди будуть позитивними і енергетично проявляються, проявляються саме тоді, коли в них суть і мета є чистими в ділах з нашої любові і доброти. Бо саме ці якості в житті збирають енергії подібні звідусіль, звідусіль... Тоді знаходиться усе, що потрібно для завершення дії доброї, бо якимось так, нібито, випадково знаходяться гроші, матеріали, знаходяться і потрібні люди.

Хоча це вже не з думок і помислів, бо вони були лиш початком, а таке зростання у розмірах і якостях є саме з любові і доброти в доброму місці і доброї пори, де вони і змогли бути джерелом живильним на потреби людські і саме в потрібний час, пору і в потрібних кількостях, які в ці надбання надійшли.

Тому то ми маємо такі відчуття, що це нам хтось таємно так допомагав. Так і є. Це нам Всевишній таку допомогу організував. Саме такий процес є процесом відродження, процесом змін і відновлення; процесом єднання позитивних енергій всіх, а також в конкретному житті, в конкретному єстві, бо БОГУ угодними є вони.

Дійсно православ'я, яке єднало земне життя зі Всесвітом і жило, і берегло цю Цілісність у цьому колообігу енергій має шанс відновити давно забуті істини, додаючи у свої життя ті позитивні надбання, які відкрилися нам в інших релігійних традиціях, в інших суспільних ідеологіях задля щасливого життя в спокої у собі, то так у гармонії зі всіма. Всесвіт проявлений нам є в єдиному КОЛІ, а не за-колом (законом). Чогось тепер більшість живе законом, як в тюрмі.

Назріла потреба для змін у взаєминах між людьми, у взаєминах людини зі всім живим у природі і у Всесвіті. Що ж все таки має статися в нашому житті, аби ми захотіли щось змінювати? Чи, можливо, ми в більшості є в стані очікування, щоб якась невидима сила підштовхнула нас до дій?

Труднощі є завжди, але сприймати їх слід, як факт: одні як підказки, настанови, а інші для подяк, якими ми дякуємо, бо дійсно прийняли, як данність, не перебільшуючи їх значимості.

Сьогодні ми творимо сьогодні, вчорашнє ми уже не змінимо, але помилки все ж слід виправляти, щоб сьогодні вільніше по землі ступати, а майбутнє може бути різним. Будемо сподіватись, що пізнавши раз у своєму житті стан благодаті, а це є природний стан людини, то ми і далі забажаємо його зберігати. Однак, коли ми втратили, то все ж кожен має шанс його відновити, творячи позитив і навчаючись не робити негативу при житті. Бо тільки так ми зможемо розширювати свої можливості в пізнанні нашої основної святині – життя.

Починаймо з розширення і укріплення своїх можливостей; починаймо відновлювати давно забуті істини, бо нам завжди на думку приходять подібні міркування, що ми проживаємо неповноцінне життя і це тяжіння в пошуках джерел життя, тяжіння до витоків роду чоловіка дає позитивні відповіді, бо ми усвідомлено починаємо наповнювати свої життя частинками змін у своїй поведінці.

Так ми отримуємо шанс для мудрих дій. Крок за кроком, день за днем в послідовних пошуках, спробах ми бачимо наслідки і деякий досвід. Саме так ми змінюємо свою поведінку, змінюємо умови свого життя і життя тих, хто живе поряд з нами. Тільки так ми здатні відновити гармонійні взаємини, відновити справедливість, навчаючись усім чеснотам життя. Тоді з нашого життя зникне зло, брехня і всі їх хробаки. Це і є умова жити так усією спільнотою на цій планеті – Землі.

А тепер нам усім потрібен мир і до нього ми прийдемо саме оцим описаним способом. Хай буде мир у кожній родині, у кожному домі, в кожному умі, у кожному серці по всій Землі!

Шануймо істину. Що до теми тексту і щодо застосування слів, то правильно відновлюється культ-у-РА життя і дійсно вона почне відновлюватися через півтора століття. Ця культура ще збережена в обрядах і традиціях сім'ї, в побуті, бо суспільні традиції і релігії понівечили її. Однак і попросу, щоб ми вчилися застосовувати ті слова, які несуть собою суть і зміст справжнього життя – в світліні, в тексті (закон -за колом; досягнення – той, хто до себе гне; священний - світлі енергетичні потоки, світлі духи-рухи) ...

ЩИРО ДЯКУЮ усім за просвітництво!!! Хай люди помаленьку вчаться жити, вчаться змінювати світогляд свій, а відповідно і в діях життями нести той позитив, на якому тримається Земля і Всесвіт.

Дія по факту й суті є наш рух при житті і саме цим ми так подібні на Духа святого, на рух енергій позитивних, бо дії і засвідчують нашу життєву суть, засвідчують вічність БОГА-ЖИТТЯ в тихоплинності і доброті.

Так мають діяти мама, тато, як і те новонароджене дитя у чистому прийнятті світу і поміркованого себе. Тож приймаймо все, так, як воно йде: погане, як підказку, повчання, а за добре несімо дяку до Творця. Матері ж бо не вибираємо ми, а приймаємо, як життєвий факт, як найкращий подарунок життя, як наймиліший дар Всевишнього. Саме в такому прийнятті перебувають діти малі, а не по наших бажаннях і не по дитячих забаганках.

Такий вже промисел Творця. Життя ж є не прояв урагану, не напружена боротьба, бо життя любить спокій, любить мудрі рішення, а не одержимих в діях, то так і не фанатиків усіх, коли розуму нема у них, а є бажання для цілі, мети, які під час бігу самі додають помилки нові, чим іще більше такі роблять життя тяжким.

Тож поміркуймо самі, чи в молитві-розмові з собою, щоб це життя прожити так і саме так, щоб не соромно було за свої дії минулі, за свої дії у цю мить, щоб сорому не було за них і дітям, і всій родині.

Будь яка дія не є остаточним кінцем, а лиш є ланкою малою в цьому життєвому ланцюгу і коли ми дбаємо про нього, то цим подібні на Отця.

Тож спитаймо себе: "Чому є такі сусіди в нашому житті?" Взнаєш і приймеш у дії, то і вилікуєш дух свій. Ідеології власної нема, як для чоловіка, то тим більше для л-юдини. Енергії тіла, ума, то так і ті, які ми називаємо позитивні, чи негативні бережуть певну пам'ять тілами, які відтворює життя батьками, а енергії ума зникають взагалі і тому дитина родиться чистою від ідеологій, від звичаєвих, побутових, релігійних традицій. Так душа, чи енергетичний центр, як біочіп в людину кожную поміщається при зачатті, як програма для дій у ці роки суспільних смут при житті з можливістю вибирати, або усвідомлено, чи не усвідомлено покращувати свій життєвий простір позитивом, чи погіршувати негативом, приймаючи у застосування брехні, лицемірство, зло....

Цей біочіп інопланетного походження і йому вже п'ять тисяч років. Тут пишемо років, як рок, як заклання, як запрограмованість життя.

Літочислення ж, як певний облік тривалості життя визначалися предками при періодичних повтореннях циклових змін за проявами в природі. Тому то й облік вівся літами, бо в літах ми жили щасливо і літали в радості, у цьому раю на цій Землі набагато більші терміни, аніж є сьогодні. У світі було більше позитивних енергій і саме вони є умовою щасливого і більш тривалого життя.

Так ми маємо у собі зерна можливостей бути мудрим самому і цими енергіями насичувати світи. Для цього потрібно розуміти свою появу життям тут, на Землі, розуміти і це місце і цей час в якому ми живемо свої літа, чи роки. Це є той свідомий старт прозріння, як розуміння і ми тоді активнішими є, і маємо можливості щоднини зростати, і маємо той потенціал умінь і знань, щоб в наших діях будувати взаємини нові... Це путь справедливих добродіянь і любові. Хай всі пізнають їх!

Коли в нашому житті нема справедливості, то в наших взаєминах пануватиме брехня, обмани, зради, лицемірство і інші прояви плохі. Коли ж у всіх діях ми стараємося бути справедливими, чесними, щирими, то у наших взаєминах виросте довіра, а далі і доброта з любов'ю зів'ють у нашому естві гніздо і будуть присутніми завжди, як підмога, як обереги. Це засвідчують ті знання одвічні. Тому знаймо те, що не буде справжнього чоловіка, коли в його діях нема справедливості. Не буде і щасливої сім'ї, не буде благодатної країни, коли там відсутня справедливість. Бо вона коріння, основа всіх вчинків позитивних.

Хай щастя й радість буде в нас і поміж нами і кожна думка, слово, дія завершується хорошими ділами! Хай доброта свята буде у всіх наших діях!

Любов'ю наповнені ті, які мають її в серці і в тих приємних діях, а не в словах дзвінких і інколи пустих. Любов, як якість життя є практично невидимою. Вона є у всіх якостях, що мають здатність проявлятися для бачення, для чуття, для відчуття в живих організмах, в діях, в предметах. Саме так, бо навіть одяг, стіл зроблений з любов'ю, то ми бачимо його добротність, знаємо його зручність, відчуваємо теплоту біля нього від тієї енергії, яку

залишив майстер при його виготовленні, яку лишаємо ми радістю за смачним сніданком, обідом, вечерено. Емоція ж бо радості, як скупчення позитивних енергій є головною молитвою в подяках Всевишньому.

Знаймо люди й те, що тих, хто живе з радістю і з любов'ю у собі, то до того поспішають енергії позитивні всі. І такі вміють їх застосувати во благо собі і іншим. Таких оминають біди, проблеми і навіть смерть приходить до таких набагато пізніше. Знаймо також те, що коли у сім'ї є любов, то там довіра міцна, там шанують одне одного, там взаємодопомога правилом є, то там і відповідальність є за все. Та якщо появиться сумнів малий в чесності, довірі, щирості, то там любов всихати почина і відновити любов святу ще не вдалося нікому.

Хай ця грязь зла, жорстокості, ненависті і всіх їх похідних відійде з нашого життя. Це є посильні можливості у кожному із нас, бо і діти, і дорослі всі сьогодні знають благодать якостей життя і саме ними ми здатні витіснити негатив із своїх життів. Це є нагальною потребою повсякчас і скрізь, починаючи з кухні, дивана, спальні у сім'ї; зі свого під'їзду, вулиці, села, міста, держав, країн і всіх, хто живе у них.

Почуймо л-юди ці слова і починаймо зміни-каяття дієво, покладаючись на совість і на БОГа у собі, щоб відновити ім'я чоловіка, відновити подобу Творця у собі. Як би ми хотіли всі, щоб Він нас захистив у цей тривожний час, коли всі до нього збайдужіли. Байдужість і зневіра – це помилка велика такої істоти, як людина. Бо байдужий кине плуга серед ниви, та й покине жінку і дитину при біді і не хапатиме гвинтівку в руки, щоб захищати життя собі подібних. Хоча і не візьме її, щоб забирати життя в інших.

Тому сіймо добре слово межі люди і берімося за руки, щоб спільно творити ці якості святі. Життя є життям. Однак одне наше життя – це дуже короткий проміжок часу... Це щось неймовірне, щось неповторне, щось особливе для кожного. Особлива чутливість є в сьогоднішньому дні, коли ми діємо самі і оточені діями інших. Тому частіше звертаймо погляди на свої дії, на наслідки наших дій, на дії ближнього, який стукає у наші двері – відчиняймо двері і впускаймо в дім. Можливо цей подорожній шукає саме нас і є частиною нашої долі, нашого життя. Ніхто ж просто так не буде стукати у наші двері. Випадковостей нема і ці зустрічі прописані давно у Великому Замислі Творця.

Стукає лише той, хто хоче стукати, то відчиняймо двері для розмов, для спільних бесід, де визріватимуть творчі дії, чи й обнадійливі надії, мрії, або народиться дружба, чи ось так зустрічаються ті, кого в пошуки послано часом божественне кохання...

Однак не часто й стукають у наші двері саме ті, які несуть благодать у ці доми, де їх щиро ждуть. Зазвичай, стукає лише той хто любить, хто з теплою добротою і намірами хорошими хоче зайти саме в цей дім, несучи слово, чи запросить до спільних дій. Такий дійсно постукає і почекає.

Кожна нова зустріч, це подія така, яка здатна змінювати наші життя... І знаймо уже всі, що хоча би крапелька позитиву все ж у таких відвідинах є. Буває, що лихий двері ламає, то і в цій дії знайдімо підказку, повчання, бо і такі дії нам несуть повідомлення ті, які ми маємо зрозуміти.

Так і ми прийшли у цей світ, навіть не відаючи нічого про життя серед людей. До нас усміхнулися, їстоськи дають, баюкають і говорять теплими і приємними словами, то і ми щось повторюємо за ними. Відчинились перед кожним із нас двері дому того і там, де ми житимемо усі літа. Так, це двері життя.

Так було із початку, коли Творець із глини створив образ чоловіка, як свого помічника і друга, давши талант і можливість бути співтворцем у цьому місці. Дихнув і оживив глину, бо то божественні рухомі різні енергії життя наповнили цю глину. А слідом було слово і Творець сказав – живи і твори! Твори, люби і живи! Та не забувай, що ти чоловік, який має в подібні своїй усі якості й можливості, хоча і в малесенькій кількості, та все ж вони є достатніми, щоб творити життя щасливим і радісним. Також не забувай, що ти творець свого життя і життя інших; ти дбатимеш і оберігатимеш усіх, то і вони дбатимуть про твій достаток і спокій при житті, бо творячи добро на благо роду чоловіка, навчаючись сам цього, то навчай і собі подібних і не забувай про це послання. Всім дано життя творцем і всі хочуть жити, то не забуваймо і ми про волю Всевишнього. Тож будьмо відкритими Всесвіту і всім, хто поряд з нами є і собою життя засвідчує. Все це нам по можливостях і по силі, то такі по

уму, бо дух нас постійно веде. Все робимо, щоб справедливість, доброта, милість і милосердя в наших словах і діях були і на любові розквітали і плоди любові по собі лишали.

СПРОБИ

Сьогодні важко всім фізично, та і психічно, бо чуємо, що й серце від напруження болить, душа страждає, бо у всьому бачить зло, а в тілі, і в ума часто й можливостей нема, бо злякалися – шок, стрес у собі і ми безвольно опускаємо руки, готуючись до ще більшої біди, але мало хто здатний зразу шукати вихід з ситуацій важких. Нам потрібна підтримка, а її нема, то тоді по звичці усі, навіть, невіруючі шукають помочі у святого БОГа. То знаймо всі, що найперш біда приходить до тих у кого за життя багато помилок-гріхів.

Хто нам допоможе, коли ми не маємо розуміння істини про природу життя. Якщо ми живі, то ми зможемо шукати вихід, робити спроби. Перші дії тоді є з прощення і з одночасних добродіянь. Тобто ми маємо почати змінюватися поведінкою своєю і приймати в дії позитивне наповнення. кожен – хто більше, а хто менше. Бо вичікування, зневіра у можливостях своїх, чи байдужість не є нам помічниками. Це путь до смерті, хай трошки і відстрочиться в часі, та ніхто не знає скільки до неї метрів, кілометрів.

Знаймо й те, що такі дії не звільняють нікого в період війни робити спроби очищення себе і навчатися творити добрі справи. Тому допоможемо тим, у кого іще гірша ситуація і тоді ми відчуємо полегшення, бо зрозуміємо причину зла, чи й страху.

Страх – це завжди вагання, рух, чи зупинка вибухають гнівом, злом, але найчастіше це зневіра до інших, зневіра у справедливість. Тут завжди винуватий інший і він такий є ворогом для нас. Ми це, звісно, обгрунтуємо і навіть пісню складемо про поганців таких. Хоча в страху люди хаотично плодять зло, бо воно в них і було і воно вибухає в бійці на вулиці, в бою з противником, чи то при сидінні на дивані, при перегляді телепередач. Чим більше зла сидить в естві, то тим більше і без міри людина здатна плодити його.

Нав'язані страхи є суспільними від наявної мор-алі, законів, канонів, а частково й наші від незнання їх появи, незнання причин того, чого ми маємо страх, страх, як сильну емоцію, яка виходить з нашого ума, з його досвіду, чи слабкості. Природні страхи пізнаються з нашої психічної, духовної міцності, чистоти, тобто ми здатні їх пізнавати і тоді це не проявиться в цих емоціях страху, в інших психічних розладах. Природні страхи посилені для прийняття і пізнання, бо Природа за це дбає і цілює таких. А от нав'язані уже тисячоліттями є триваючими і саме вони пригнічують волю до життя. Тоді ми зневірюємося, тоді ми злимося, тоді це є той стан виживання за будь яку ціну – обманами, лицемірством, вбивством...

Страх – це внутрішня емоція зла і тому розуміння його суті достатньо сильно звільняє наше психічне і фізичне напруження і тоді ми зло бажаємо виплеснути назовні на інших. Так не треба робити, бо це лиш мала передишка і воно сидить у нас уже корінням, а викинуте на зовні повертається до власника і вже потужніше. Це вже серйозна боротьба за саме життя.

Спробувати подолати страхи все ж слід, бо це половина, а може й більша частина нашої перемоги, якщо за цілість сприйняти спільноту. Це має бути підготовкою серйозною, щоб позбутися страху, а вже тоді робити спроби і масштабні. Це наше зло робить нас безсильними і ми відчуваємо себе не захищеними. Такий стан і породжує страх, який паралізує будь які позитивні спроби, чи дії. Страх – це сигнал, який може поставити кожного перед вибором і цим ми можемо здолати його саме вибором позитиву.

Страх рихлий, текучий, смердючий і влізає в кожную клітину життя і є одним із найсильніших проявів негативних енергій при суспільному співжитті. Йому по енергетичній потузі протистоїть гординя. Вона тверда, як злякисна пухлина, а вже коли вона дозріє, то собою забруднює організм життя. Біля гордих мучаться всі і гордий гниллю в діях заражає інших тих, хто нехтує основами буття заради сьогодняшнього статусу, чи користі.

Знаймо й те, що страх має силу зламати молитву, зламати захист ества і закрити дух і душу так, що допомога свята не може увійти до ества. Це може бути боротьба, та сама суть боротьби неприйнятна і енергії світлі не опускаються в діях до того, щоб боротися зі страхом, чи гординею.

Бо всі ці прояви злі в людині по суті є великі боягузи. Тому доброта, милість, милосердя, допомога здатні собою витіснити страх, бо ці якості діють із любові до життя, а вже її свята не здолає ніхто, навіть, потужні негідники. Навіть такі, як помста, підступність,

зрада, вбивство. Тут має підсобити людина молитвою щирою і діями хорошими, то лиш тоді страх відступає.

Коли перед нами, чи після нас закриваються двері при будь якій дії, то тут нема місця для страху, бо десь для нас Всевишній уже відкрив двері нові: вузчі, чи ширші вони, чи то саме ті, які нам потрібні для духовних пізнань, то це ми спізнаємо тоді, коли почнемо шукати вихід на волю ума єства. Ми ж бо знаємо усі, що страхи є від нашого поінформованого ума, а коли ми довіряємося на волю БОГа, який Духом святим живий, міцкий і вічний, то тоді страху нема, бо Він все зробить так, щоб ми все таки спізнали благодать. Ось таке розуміння суті страху заспокоює кожного, а на довіру щирої допомога буде обов'язково. Перевіряйте уже самі. Бо без страху наші очі і душа краще бачать сонця промінці, краще бачать ті путі, по яких нам і потрібно йти.

Однак дослідникам і шукачам пишемо слова наступні, що ми можемо Всевишнього просити вразумити до наступних дій, та коли ми заспокоїмося, то побачимо свій путь, бо Всевишній нам його відкрив за цей спокій і розважливість при прийнятті правильних дій. А опиняємося ми в ситуаціях непростих тому, що це і є результат наших плохих дій і саме з розуміння своєї помилки і налаштованості виправити її ми здатні вільно й гідно далі йти при житті.

Хай цей відступ буде у повчання, щоб ми менше попадали в ситуації не прості, а для цього нам і потрібно навчатися творити якості святі з довірою до Всевишнього і з тією любов'ю, яку ми спізнаємо всі, коли в діях є добродіяльними і справедливими.

Ми любові не бачимо, не відчуваємо, та про її міць і здібності знаємо. Тож в подібних ситуаціях вона дає знати про себе благодаттю. Кожен її відчуває, а це відчуття і нас духом міцнить. Ось так діє любов, бо вона все лихе зупиняє, чи виганяє із єства, з тих просторів, де вона шанована. Мабуть, нема таких у світі, хто би спізнав любов сповна, та вона наповнює собою багатьох. Ми це пишемо про рід чоловіка. Чим більше ми спізнаємо любов, її теплоту, повноту, то це засвідчує наші ширші і глибші страждання душі і виснаження духу. Таке розуміння зміцнює наше устремління і далі пізнавати любов і доброту. Вони є посильними і в цьому нема страху, а відчувається єднання і дотичність одного ж і того напрямку. Однак саме це і стверджує нашу духовну міць і ту постійну життєву благодать, спокій і умиротворення. Тож стяжаймо якості духовні, то любов дасть нам ту благодать, яка буде нам у підмогу на кожну спробу при устремлінні творити якості духовні. Відчувши смак і стан благодаті, то це пізнаєш стан щастя і ми вже більше і якісніше бачимо і чуємо себе і світ. Пізнавши її дію, то це є щось подібне до того, що ми заблукали перед цим і побачили десь далеко серед ночі світло, а перегода втрачаємо напрямок до нього і потім знову побачили вже ясно це світло, то нас наповнюють такі подібні відчуття під час присутності благодаті у нашому житті. Тому робимо спроби завжди і ці зусилля будуть облагороджені.

Родяться люди чистими від суспільних повчань, від релігійних традицій, без сприйняття ярма держав, а з літ малих до юнаків ми все це спізнаємо і приймаємо у свій стиль життя. Ми є часто уже сформована суспільна особистість. Кожен у більшості своїх дій є малою проекцією взаємин в спільноті, взаємовідносин держави, церкви з людиною.

Лиш після третьої сімки літ часто молоді люди відчувають знову волю, волю самостійно приймати рішення, волю від батьків і в певній мірі від інших названих інституцій. Ми для прийняття рішення уже робимо вибір, бо знаємо те, що дає нам справедливість, що несе собою доброта і до малої міри пізнаємо крила любові, пізнаємо м'яку милість, дбайливе милосердя. Вибір робимо зі своїх можливостей, чи з упевненості на допомогу від рідні, друзів. Тобто ми втратили примусове гуртування від садочків, шкіл при безвольності своїй, а тут на означених якостях виростає справжня довіра, справжня дружба.

Водночас розкриваються нові можливості не застосовувати у своєму житті у неконтрольованій ніким і собою, в тому числі, – брехні, лицемірстві, зазисті... Хоча у нас є можливість вибирати чомусь і негативні вчинки, можливо, за їх модність, за їх легкість у застосуванні, то така таємна підлість, часто спрацьовує і є уже, як і проста безкарність ... Ми звикаємо до таких вчинків і навіть не виникає докорів сумління, а ми й не знаємо і не відчуваємо того в яке становище ми так вводимо іншу людину, не зважаємо на їх образи. Дехто починає гордитися, що йому вдається обманювати, обкрадати інших і лиш через певний час ці негативні енергії повертаються у наші життя різними негарздами.

Однак, саме цією легкоотою молоді спокушаються і формують свою поведінку на все життя. Де б вони не опинилися, то вони застосують швидше обман, чим при напруженні стояти на позиціях правди, життєвої правди. То знаймо, що дійсно іноді плодити зло легше, бо дійсно легше розірвати подушку і викинути з неї пір'я на подвір'я, та не просто після цього зібрати його все знову в той же мішок.

Так і будь які кризи, війни – це як наслідок великого накопичення в спільноті негативних енергій і в підсумку – війна. Війна це жорстокість, вбивства, а також прокльони тим, хто ці війни провокує, а не шукає способів для заспокоєння спільноти. Війна іще більше добавляє зла. А от до вбивць, організаторів масових бідувань, війн, вбивств і тих, хто хулить Отця-Творця-святого Духа, хто нехтує своїм життям і життями інших, хто не сприймає і не приймає позитивних енергій, то вони уже самі себе поставили поза колом життя, бо це був їх вибір і цей вибір був з користі, зі зневаги до собі подібних. Тому то від них холодом віє; тому то таких стороняться люди і лиш прислужники бігають біля їх ніг з підібганим хвостом. Та всі ми знаємо, що зрадників і прислужників вожді-князі після утвердження в кріслі знищують свідків таких, хто бачив, знає їх дії непривабливі.

Війна йде за можливість керівництва держав контролювати підлеглих, маніпулювати їх умами, впливати на рівень інтелекту націй і при цьому безкарно розпоряджатися загальнонаціональними корпораціями, землями, водними ресурсами, економікою, надрами задля особистого збагачення. Бюджети держав часто стають власними карманами. При цьому вони застосовують будь які способи, допускають особистий тиск, шантаж, хитрість, свій статус, трущобну брехню, під'їзду підлість, сценічне лицемірство, базарковий торг.

Однак найменше загальнодержавних коштів застосовується для соціальних програм, програм для дбання за здоров'я, за ментальний і духовний розвиток дітей і молоді, за гармонійні взаємини для всіх верств в державах, де взаємини вибудовувалися би на справедливості, на чесності, на ширості, на совісті, на довірі, на доброті, на любові. Саме ці якості мають бути фундаментом, стінами, дахом для життя спільноти. Природній стан здоров'я нації, смисл життя в щасті, які мають бути в пріоритеті в діях державних керівників, щоб правда і відповідальність були в основі гідності кожного учасника життя. Нема таких державних програм, нема на цю тему публічних заходів, нема й таких тем в кандидатських і докторських дослідженнях.

Але багато зроблено для процвітання ринкової фармацевтики, багато зроблено, щоб школи втратили свій статус в якості навчання, в якості фізичного і психічного розвитку. Хоча для роботи мулярем уже потрібен диплом про вищу освіту по цьому фаху. Все робиться для запрограмування молоді на користі, на хитрості, на боротьбі, які, нібито, є стимулом для розвитку інтелекту. Хіба з такими орієнтирами спільнота збагатиться духовно? Однозначно ні. Вони знають, що духовність не забрати, тому її знищують. Гроші, акції можна забрати в одну мить і тоді проявиться криза матеріального збіднення. В такому стані людина піде на будь які злочини. Ось такі методи і способи застосовують дурні керівники. Дурне, збідніле інтелектуально суспільство має саме таких керівників. Це не осуд, і не приниження, а це фактичний стан спільноти.

І лиш коли воно такою великою бідною опуститься на саме дно життя, то тоді люди починають шукати способи, чи навіть не усвідомлюючи починають творити з кухні, з сусідами, колегами доброту, справедливість, милосердя, зменшуючи у своїх вчинках кількість проявів негативу... Так починається злам війни і це вже людство починає йти до умиротворення, до готовності миру.

Давно була така правильна думка: “Той народ непереможний, який духом сильний, міцний!” Так буде й тепер. Тому зрозуміймо ми це все і змінюймося на краще, робімо правильний вибір у великому і у малому. Сьогодні у війні України і Росії беруть участь держави всі – весь світ у війні. Що з нами всіма робиться?????????????

Маємо самі починати змінюватися, бо коли в наших діях нема святої доброти, то в нас нема і радості життя, а ми тоді так подібні на паразита-черв'яка. Саме в такому стані ми сьогодні опинилися усі – вижити за будь яку ціну, аж до втрати духу, совісті... Коли ми побачимо таке нутро у себе, то це і є прозріння. Тоді ми спом'янемо і своє покликання життям на Землю і почнемо перші спроби.

Тому така потреба велика у змінах на краще, і почати ці зміни ми маємо творити самі і в собі. Тож робімо перш самі спроби для творення позитиву у кожній своїй дії, то і інші

почнуть долучатися потім. Так ми припинимо продукувати зло і почнемо творити доброту, накопичуючи її. Бо є потреба, є й можливості, є й надія, що ми усі прозріємо і почнемо відновлювати якості життя святі щодня і в літах. Про це вже говорять всі, хіба, що мовчать німі. Багато хто зуміє очиститись єством, багато хто прийме у свої дії енергії позитивні. Люди лікують психіку у цьому позитивному пориві, активно і з радісним піднесенням відбудовують зруйноване, а також появляється у цьому потоці енергій багато нових ідей, думок, мрій, надій – і вони здійснюються. Це звичайний природний процес життя.

Сьогодні бути звичайним, природним учасником життя вважається дикунством, старомодністю і, нібито, не культурними людьми. Тому то такі дії і ці якості життя піддаються відторгненню суспільством. Носії таких думок і втілювачі в життя цих якостей теж відторгуються всіма прошарками спільноти від найбідніших аж до матеріально багатих. Однак вони є тим світлом, яким освітлюються мільйони інших. Вони є оберігачами основ життя.

І ми всі тілами, умами і своїми енергетичними центрами є енергіями. Одні ми бачимо у проявах, інші відчуваємо, а ще багато бачимо, як плоди нашої праці.

Все єство є набір потоків енергій – швидких, чи заледь помітних. Та те вікове навантаження на психіку, ті надмірні фізичні навантаження, ті тягарі від помилок-гріхів виснажують наші єства. Тому така апатія, зневіра, що ми не здатні робити навіть спроб, а не те, щоб виправляти помилки, змінювати поведінку свою, а попросту і не хочемо їх знати, а так пливемо в річці енергій, як та палка гнила – куди приб'ється, то там збирає бруд..., чи то насіниною на гребені хвильки летить, щоб нове життя відродити. По різному буває. А в житті потрібна мудрість і нам у приклад є Всевишній. Тож частіше в позитиві говорімо з ним і зі всіма проявами Його в нашому життєвому просторі.

Будьмо обережними в проханнях до Отця-Творця-святого Духа, бо Він дав нам все для організації свого життя, щоб жити мудро і в радості. Скажемо до цього й те, що Він бачить, чує, відчуває наші потреби і при нашій готовності приймати, то ми завжди отримаємо цю допомогу. Коли ми щось хочемо, бажаємо і саме того, що є в інших, а самі не робимо для цього нічого, чи навіть не обміркували того, чи потрібно для життя нам те, що є в інших, то подібні прохання більше схожі на намагання обдурити Всевишнього. Це не спрацьовує.

Тому й пишемо для всіх, щоб були обережними у своїх бажаннях, бо це не напрямок до спроб, хоча є першою дією, як відмовою на путі до позитивних змін в житті. Бо часто ми при житті бажаємо грошей, посад, хочемо мати багато речей, машин, якими їдемо на роботу п'ять хвилин.

Великі гроші здобуваються не чесним шляхом, не своєю силою, а обманами, лицемірством, крадіжками, чим ми збіднюємо себе духовно і починаємо брати активну участь у таких злодіяннях, будучи в готовності позбавляти майна інших, то так з легкотою й здоров'я, чи життя.

Найлегше отримувати бажане починається з брехні, а далі всі її, так звані, сестри і брати підступами, підлещуваннями, звабами затягують до танцю. Тут усі веселі новому танцюристу і скоро, скоро виростають ріжки, а там і хвіст тягнеться по землі... Пропала вже й людина.

Вже прийшла пора прозрівати людям і почати очищувати себе, своє минуле, очищувати сьогоднішні дії від негативних вчинків. Знаймо всі, що навіть без прозрінь кожному сьогодні потрібно дбати про чистоту тіла, чистоту помислів, то так про чистоту духа і душі. Уже прийшла пора шукати способи і методи для очищення, пора почати відновлювати давно забуті істини, щоб жити щасливо і при здоров'ї, жити у спокої, в гармонії в собі і з людьми. Тож починаймо відмовлятися від зваби до ганебних дій – гордині, крадіжок, обманів, жорстокості ... Такі дії виводять кожного на путь пізнання любові і добра. Ця дія воістину свята і вона дає позитиву врожаї, яким уже постійно радіємо ми. також засвідчимо, що вже в спільноті є сподвижники дієві духа святого.

СПОСОБИ І МЕТОДИ

Способів і методів пізнання себе і світу багато. Є й чимало дрімаючих можливостей, є й певні перешкоди. Тому й наші бажання щось мати з матеріального, чи то для надбань

духовних розширюють помисли і вишуковують потрібні способи і методи. Однак шукають найпростіші, найлегші. Тому краще попросити гроші у стареньких батьків, які вони берегли на чорний день; краще попросити БОГа, або позичити в когось, щоб не віддати ...

Ось такий шлях бажань і дій наших приводить на той ганебний шлях руйнації фізичної, психічної і духовної, бо в нас тоді й сорому нема просити помочі у Всевишнього, чи віддаючи усе святе уже з такими проханнями ліземо вужем до диявола. Просячи знаків, підказок і не отримуючи їх, ми запалюємося злобою і стаємо ще більш злими, бо відбувається додаткове наповнення злом. Хоча би мали зрозуміти і до прохання допомоги, знаків і не отримували їх, то це вже була підказка, що ми не готові до прийняття, що нам не потрібна поміч, бо ми її не застосуємо во благо, а просимо задля певної користі. Такими проханнями ми зневажаємо усе святе, а коли все ж ми це зрозуміємо, то, зазвичай, злякаємося і цим додатково закриваємо себе від прийняття доброти, благодаті. Тож просячи настанов допомоги для пізнання і творіння доброти і любові іншим, то саме ця дія часто відкриває наше ество і ми явно беремо участь в добродіяннях, радіючи кожному такому моменту життя.

Тому то прохання в БОГа, чи інша дія, яка подібна на прохання милостині тими, яких ми зустрічаємо на вулиці. Ми часто не знаємо їх потреб і їх біди, і того, як вони життями в це становище увійшли. Можливо, нам цього і знати не потрібно, та коли милостині чекає половина спільноти, то це вже ознака великої біди. Та Всевишній Дух святий знає і декому очі відкриває на ситуації такі, а прохожому при можливості слід допомогти, а декому з прохаючих потрібна й більша допомога, то тут скажемо для всіх, що узрівшому вона й призначена. Тому поміркуймо, та ще коли серце йокнуло, то явно слід долучитися до допомоги ширшої. Так, це вже є потребою для обох сторін.

Намарним є прохання, коли воно не з потреб життя, а з безвольності, з бажання так жити. Люди відчують, тому таких часто оминають. Звісно є й такі, які подають і, навіть, поділяться останнім; а є й такі, які оцінюють, осуджують... То це такі в одному становищі, тільки в різні часи, бо знати інших ми не здатні із за того, що не вміємо знати й себе – своїх потреб, можливостей. Нас цього і не вчать, бо для такої спільноти не потрібні ці знання, а керівникам до вподоби, коли на колінах люди стоять, чи біля воріт їх, як господа найбільшого просять. Тож завжди знай, якщо маєш, то дай і щастя побажай.

Знаймо всі, що коли таких бажань і дій негативних назбирується багато, то там руйнуються біля них і інші. Так починає загнивати суспільство. Таким допомагає пропаганда способів досягнення успіху, методика боротьби задля до-ся-гне-ння мети забаганок, аж до зневаги правди, чесності, доброти, милосердя, любові. Такі уже у вл-ад-і, тобто однією ногою влізли в ад-пекло. Гріє сатанинський смердючий чан, та завидющі очі, корисливий ум і довгі загребуші руки іще серед нас наводять страх законами і канонами, ідеологіями гнилими.

Так і множимося ми, люди, не звертаючи на наявну небезпеку при такому некерованому збільшенні негативу у взаємовідносинах між людьми. Ми не дбаємо про психічну, духовну поведінку і їх основи, та і про тіло, як про цілісність організму, як про частину життя людства у потоках весвітніх енергій.

Жах, загниває спільнота! А на додачу провокуються кризи, революції, війни. Ось так низько може падати людина за одне життя і саме тому таких називають гіршими за хижого звіра, бо в таких більше можливостей і ми це бачимо у цьому відкритому геноциді. Та саме страшне те, що ні в кого з них нема сорому, нема докорів сумлінь, нема відповідальності перед БОГом, перед Отцем-Творцем, святим Духом, нема відповідальності перед собою подібними, перед долею природи, долею Всесвіту. А як наслідок – ми зневірилися основною масою в наявності на Землі і у Всесвіті святих дій: справедливості, доброти і любові. Та якщо сюди ще додати збайдужілих, яких теж хочуть знищити, як баласт, то подумаймо усі: “Скільки мільйонів, мільярдів людей планети втратили подобу Творця-святого Духа? Скільки сьогодні знищено, скільки не народжено, скільки скалічено?”

Однак і давати прогнози подій, давати поради зі свого пізнання, зі свого досвіду не можна. Можливо, лиш святі старці і мудрі на це придатні, бо, по перше, ми не маємо повних знань про суть ситуації, про її природу, про її наслідки. Ми, навіть не знаємо думок про неї від обох сторін. Тому в проханні поради може бути прихована користь, або спосіб самозбереження для подальших злих дій.

В будь якій ситуації уже нам би навчатися слід жити, а то так нас тягають за вуха сорок перший рік, а ми бігаємо за обіцянками і в цій біготні втратили те, що мали наші діди. Прийшла пора очищатися від цієї зовнішньої шолухи і вже час підійшов готувати зерно якостей святих під урожай благодаті і добра.

Не просто сьогодні людям робити вибір; не просто здобувати справжні знання і тим паче, уже при виборі знайти мудрі способи і методи для гідної поведінки. Боротьба, брехня, горда вивищеність стали чеснотою людською. Такого ще цей світ не бачив. А це лиш довгий початок, а це скільки років все людство на планеті буде барахтатися у цьому лайні. Такої підлості, зрад, жорстокості нема ні в одного виду життя. Хіба що так поведуться павуки у закритій банці. Однак правда тут в тому, що людина їх зібрала силоміць у цю банку, тобто змайструвала такі умови виживання. Тож це так подібне на ситуацію, яка склалася на планеті для спільноти.

То де ж істина життя і хто її носій, коли значна частина людства вважає чесність, милосердя, доброту, як дії людей не успішних, що ці люди без перспектив, без майбутнього і до їх вчинків відносяться скептично, відкрито зневажають, чи навіть відкрито насміхаються. А от мудрість вікова шанобливо дбає про таких людей, бо це носії мудрості у діях і вони є по справжньому щасливими у житті, бо можуть і вміють любити і готові завжди допомогти і саме вони є справжнім стрижнем всецілого життя, вони є будівничими щастя на Землі.

То для чого ми це пишемо сюди? Щоб кожен шукав способи і методи йому посильні для виходу самому з полоси невдач, щоб пізнати красу і привабливість життя.

Які ж тут методи і способи допоможуть нам зрозуміти вже цю небезпеку, цю реальну загрозу тотального винищення людства? Сьогодні реальними є загрози для всецілого життя саме від дій людських, як в окремоті, то так і в наявній спільноті. Тому ми й ратуємо про відновлення істинних основ життя, на яких воно тримається у віках, на яких воно може увійти в майбуття. Іншого виходу поки що нема і не буде, бо уже наявні енергії негативні почали знищувати масово нас самих і завдають одночасно шкоди всій природі на Землі, завдають шкоди і Всесвіту.

Ми сьогодні засвідчуємо, що лиш десята частина дбає про харчі, одяг, про вільні умови життя, а з них дві частини про чистоту Духа в діяльності чоловіка. Інші істоти в образі людини є лиш споживачами наявних енергій життя на Землі і у Всесвіті. Ми на ганебному путі самознищення і тому так в наших умах значимі гроші, хитрість і всіляке зло. Цей негатив у наших діях знищує нас самих. Без розуміння, без прийняття для дій енергій позитивних нам буде амінь-кінець. До цього нас ведуть сучасні ідеології людські, та не вони гарантія життя, не вони є творцями життя. Навіть зневірені у своїх можливостях, навіть байдужі є присутніми тут завдяки життю. Та і вони не здатні до самознищення при наявному тілі і з можливостей свого ума.

Тому прохання до очищення себе, своїх життєвих просторів від негативних енергій є уже терміновою потребою для всіх і для цього є чимало способів і методів, про які ми писали попереду, які є у продовж сторінок цієї книги. Також є методика для спроб по відновленню основ життя і ми маємо відновити давно забуті істини, щоб вони займали людські уми, бо тільки так ми здатні для єднання зусиль у відновленні якостей життя, поєднавши знання, досвід культури життя цієї цивілізації у всіх поколіннях і вже логічно, чи дієво показати потребу вчитися жити, вчитися це життя любити. Людству потрібна нова ідеологія. Не звичаєва, не релігійна і тим паче, не державна. Тут потрібно з них взяти все позитивне і визначити те, що саме духовні якості життя мають бути першими і вони здатні формувати матеріальний світ, бо ми бачимо те, що покращуючи матеріальні надбання, людство нагромаджує велику кількість негативних енергій. А вони уже є небезпекою великою для існування людства.

Є вже чимало досліджень психічної і соціальної поведінки окремих людей, спільноти і все це разом є умовою і можливістю формувати гуманну культ-у-ра(ру) на основі соціалізації. Вона найбільш прийнятна для всього людства.

Так, ми опинилися в такій небезпеці, коли життя відійшло на другорядну значимість в сучасному розумінні, бо, нібито, гроші всьому голова, бо невідомі джерела самого життя дають умови формувати міфічні основи походження людини. Та навчімося сприймати життя таким, де людство є лиш частиною колообігу енергій і на цьому розумінні живімо і творімо позитив, бо і досвід засвідчує, що він є джерело гідного життя всім учасникам. Ми не раби і

не може бути права власності, а різність поведінки лежить у відсутності знань основ життя. Ми маємо сприймати собі подібних такими, якими вони є. Так є в природі, то так має бути і у взаєминах між людьми. Хтось табличку множення знає краще, а хтось краще доглядає сім'ю, хтось краще управляється при обробці деревини і хай це краще, хай щось гірше знайде розуміння того, що ми чоловік від першого сім'я і саме ростемо так, як можемо жити поряд з іншими, собі подібними, то так і з іншими учасниками життя. Ми ж можемо проявити себе гармонійними взаєминами, проявити себе мудрістю, проявити себе красою життів лиш дотримуючись справедливості, доброти, коли вони є з довіри і любові та так без вивищення, зухвальства силою, своїми матеріальними статками, суспільними посадами. Хай ці дії якостей життя і проявляються, та в основі їх є невидимість і тому ми не можемо бути їх власниками.

Буде життя, то будуть і міркування, будуть і дії, а не буде такого розуміння, то і Всесвіт про нас, як вид, забуде. Зникли динозаври, зникли великани, то ймовірність є, що людство на Землі зникне теж. Добре, коли це десь відсторонено, без болі і страждань. Та так не буде, бо ми є енергіями матеріалізованими теж. Є страх, є й надія жити, то краще почнімо навчатися жити і це життя любити.

Так, ми здатні відновлювати основи життя і то с-відомо (з-відома творців Всесвіту) і зовсім не з бажань купки економістів, психологів, юристів, фармакологів, чи дурних політиків. В цьому і вся дурість людства, коли ми у своєму злі, страху тут присутні, як паразити природи і всесвітніх енергій позитивних, як продукувачі енергій негативних. Тож поки це іще не кінець і ми є в колі життя і в потоках енергій позитивних, як орієнтири для всіх, та ще й беремо участь самі у творенні позитиву – радістю і красою, добротою і любов'ю, здатністю дітей родити і їх життю вчити. Та і самі інколи діємо по справедливості з наявної в нас милості, милосердя. То запрошуємо всіх – частіше схилиймося до дій таких, щоб вони частіше були плодами наших дій. Хай кожен скаже сам собі хоча би раз, чи й сотню разів, що хороших вчинків своїх стільки то за життя тут зробив, що так і було інколи. Хай така практика буде можлива для всіх на всі літа життя, бо тільки так ми маємо шанс залишитися живими на Землі. Ми ж бо знаємо про те, що коли ми свідомо творили позитив, то і після смерті дух живий і душа є в радості за такий стиль життя десь тут поблизу є і здатна знову увійти в дитиночку малу, в ту клітину-зародок малий.

Ніхто ж із нас смертних не хоче, щоб його дочка, чи син були злими. Тому й ми при житті будьмо дбайливими, щоб ми і наші батьки стяжали якості життя, бо це є енергії позитивні, які попадають в джерела родові і саме туди устремляються найперш душі наші для відпочинку, для відновлення, щоб повернутися в життя янголами божими готовими нести радість і любов батькам. А ми вже батьки маємо їх вчити доброти і зберегти їх любов до життя, оберігаючи від впливу зла і самі не плодімо зла, бо діти зі своєї чистоти бачать краще світ, та найбільше перед їх очима є ми, батьки і вони в нас навчаються доброти, чи зла. То знаймо про це всі, щоб уже ми в роках зрілих, чи в старості самі не боялися дітей своїх злих. Знаймо всі, що саме ми їх таких зробили, бо вони всі янголами приходять в наші життя.

Ось це ми маємо розуміти всі і дбати про те, щоб бути в постійному бдінні і теж старалися творити милосердя, бути чесними і жити по совісті, то це шанс батькам у спокої і в радості із життя відійти з подяками Творцю-святому Духу, який нас настановив для творінь якостей святих і таким діткам. А щоб не було спокус жити за рахунок інших, то дбаймо про якості життя і живімо зі своїх можливостей, то так із розумних потреб і це стисить наші уми до тяготіння жити так, як дехто інший живе. Він краде, обманює і має все, то хіба це путь такий наслідувати слід? Звісно ні. Тому то мудрість говорить, що ми маємо жити для інших, як і інші в різних проявах живуть для нас – яблуком, колоском, льоном ...

Знаймо всі, що кожен приходить у життя і несе зерно любові і доброти і щоб їх леліяти гідно, то йому дається талант, на який виникне потреба в той час, коли він дорослим буде і зможе заробляти стільки, щоб жити. Навіть колючий будяк, чи пекуча кропива лікує наше тіло і цим спонукає кожного, що слід задуматися над тим, що ми поганого зробили, коли страждає душа і цим посилає до ума через цю біль вісточку свою, що прийшла пора зцілювати її. Здорове тіло, то й здорові духом ми, бо саме хороший стан здоров'я на вісімдесят процентів засвідчує про наше щастя і ми в щасті здатні давати щастя всім, щоб спільно з радістю і в натхненні творити доброту і любов. Тому й пишемо ми, що щастя

формує смисл життя, бо в стані щастя ми всі налаштовані на творіння позитиву у собі для себе і для всіх.

Якщо ми живі, то цим засвідчуємо іншим про присутність життями діяльністю своєю, а якщо ми мертві вже, то і свідчити не будемо, хоча енергіями невидимими здатні линути у нові життя, або в митарствах довгих за помилки-гріхи свої при житті дух, душа потребуватимуть наповнення, чи й відновлення. Хоча і в цьому для світу є позитив, бо коли смерть забрала тіло й ум з ним, то ми припинимо плодити негатив, а це можливість іншим очистити життєві простори і забуяти повнотою життя.

Однак люди злі часто є в проблемах, чи опиняються в біді, бо це енергії зла збираються з просторів саме до злук таких. Тоді не може дух, душа допомогти в біді, бо такі злуки ще до цього закрили вчинками плохими це єство і душа не може прийняти позитив від Всевишнього. Коли людина розуміє цей зв'язок, то вона поспішить очистити єство від дій поганих. Так, це не просто, та навіть одна думка, дія позитивна незначна засвідчить Всесвіту, що ми готові і здатні до змін у собі. Ось так мудро подбав про кожного із нас Творець на віки. Тож вибір уже за нами, бо ці зміни кожному є по його силі і можливостях. Важко, спотикнувся, впав, то підними очі і вставай, бо саме через очі ми відкриваємося для Всесвіту, а вставши на ноги, то скорочуємо путь до доброти.

Вставаймо люди на ноги для добрих справ, то й поміч прийде до кожного. Всевишній бачить, знає і допомогу присилає, аби ми були в стані прийняття. Пробуймо. Можливо і не раз, бо знаємо, що для творіння доброти потрібно докладати зусиль. Тоді як для зла потрібна зневіра і опущені очі й руки і вже зло тоді саме в нас потече. Оберігаймо себе від зневіри, бо потім важко очищувати єство від того негативу.

Сьогодні для Всесвіту людство на Землі є чималим тягарем, та ще й непередбачуваною небезпекою, тому він прийме цей ідіотський геноцид, який є одним для всіх. Перед ним і його наслідками опинитися зможуть всі, бо ми в окремоті, чи гуртом не підкупимо Всесвіт, не злицеміriamo, не обдуримо його. Йому потрібна позитивна енергія і свідомими продукувачами її є людство, коли воно творить якості життя. Людство теж є живим завдяки енергіям таким. Та й ми без нього втратимо енергетичний баланс. Ми бачимо в таблетках панацею життя тіла, та основою єства є наявний дух-рух енергій позитивних, а не наш ум з його організаторськими задатками. Тому таблетки, гроші не є матеріалом-енергіями для збереження життя, життя, яке буде в радість.

Хто уже задає собі питання такі, то він уже долучився до пошуків методів і способів зберегти цей вид життя – життя чоловіка на Землі. Майже всі такі вже долучилися до змін у собі, приймаючи основи життя, на яких воно тримається – справедливість, милість, милосердя, допомога потребуючим, доброта, любов і все це на довірі і впевненості, що тільки так спільно можна зберегти цей вид життя.

Тільки змінами себе більшою частиною спільноти, ми здатні змінити світ, керівництво і діючу систему управління суспільством, як і новими схемами перерозподілу податків, бо тут не допоможе сила, барикади, революції, війни. Тільки наші зміни, смирення, довіра і добросовісна праця дадуть плоди благополуччя.

Справедливість є умовою і основою для життя. Вона є джерелом енергій позитивних, є джерелом для любові і доброти. С-пра-вед-лив-ість означає по суті й змісту, як можливість жити з правдою, з правом знати-відати і виливати цю мудрість у життя, як істину.

Справедливість не розкіш, справедливість і не бравада, а це є внутрішній стан єства і саме сьогодні є потреба вирощувати цю здатність кожному у собі. Вона перша якість з істини життя, яка створює умови виростати в спільноті довіри, добродіянням, милості, милосердю, любові.

Однак не кожен може її нести при житті, де так багато несправедливості, бо для цього потрібно мати духовну міць у собі. Це є психічне напруження по суті, це створює проблеми, негаразди постійні, це є небезпекою для життя для тих, хто справедливість може нести словами, то так і ділами при взаєминах з собі подібним.

Так є з відчуття прозріння, відкриття єства для єднання з потоками позитивних енергій, то так і на перших порах сприйняття і прийняття є позитивним зрушенням на путі духовного розвитку. Основна маса людства не знає себе, не вивчає своїх можливостей, не змінює своєї поведінки, бо навіть не усвідомлює того, що саме вони можуть і мають вчитися вивчати себе, щоб пізнати кращі сторони життя, бо то є практичні пошуки щасливого життя.

Коли людина зрозуміє це, а ця книга і їй подібні готує кожного читача для очищення від помилок-гріхів і пошуку способів і методів покращувати умови життя саме у навчанні творити якості святі. Перші спроби уже багатьом підтверджують правильність дій – ми відчуваємо присутність благодаті, ми прозираємо тоді, бо це так Всевишній возрадувався сам і возрадував пошуковця, який відчув наповненість позитивом так, що готовий ділитися ним з іншими. Усвідомлення правильності такої поведінки зміцнює в нас довіру до Всевишнього.

Єднання потрібне для всього людства, для його очищення духовного, то так і в усіх ситуаціях життєвих. Дух святий є у всьому й скрізь і коли ми бачимо Його у будь кому, чи в будь чому, або чуємо у чистоті звуку, у щирих словах, чи то у відчуттях спорідненості, то це засвідчує, що і ми маємо Його енергії, Його здатність у нас. З цього часу ми і діємо правильніше, розсудливіше, поміркованіше саме з відчуття Його присутності в нашому житті. Це і додає нам впевненості, зміцнює довіру і ми відчуваємо себе щасливими. Життя вдалося, як часто говорять батьки про своїх доросліючих дітей.

Тут допишу про міць і силу позитивних енергій, про які я в молодих літах на посиденьках почув від свого батька.

Захворів давним давно мій дід і жінка його, послала свого десятирічного сина, мого батька, з одинадцятирічним племінником (хутори були рядом) до всім відомого джерела із живодайною водою, бо так лікареха-знахарка сказала. Була вже обідня пора, і треба було йти, бо батько стогнали і зубами скреготали.

Йти було далеченько, а діти тоді знали багато того, що є навколо, бо ходили влітку збирати суницю, чорницю і журавлину, то там усі і обідали і водичку там пили, щоб з дому не нести, та й посуду такої зручної мало було. Глечик? Ні закрити, та і в руках незручно за вушко нести.

Побігли діти підстрибуючи, граючись уже з глечиком. Сутеніти почало, а тут поряд придорожня криниця. Домовилися до джерела не йти, бо ще й далеченько, а матері про цей дитячий секрет не говорити. Самі напилися і ритуал здійснили, як мати вчили – перехрестили воду і слова прохальні воді і БОГУ святому послали: “Дозволь Отець, Син, Дух святий і ти криниця набрати цілющої водиці, щоб таткову забрала біль.” Тут уже й вечір-ніч, а додому понад вовчим болотом страшно йти, то й на дуб крислатий вилізли і глечик в дупло примостили, та так тихенько до світання просиділи. Ранесенько взяли горщик і додому. Мама батька напоїла, а перегода іще і з обідньої пори жар спав і болі відійшли.

Тільки уже десь потім розкрився сам цей секрет, та вода допомогла і покарання за порушення не було, та й билина до мене, внука, прийшла.

Тож поміркуймо разом ми у цей час розвиненої фармакології і сітки лікувальних установ зі спеціалістами про те, як хрест, який є символом рухомого Духа святого, як ця коротенька щира молитва і міць віри діда мого тоді зцілили? Мабуть, в ту мить відбулося єднання цих дій дитячих з позитивними енергіями Всесвіту.

Не завадило би і нам усім знати про міць молитви, про енергетичну наповненість слів, бо вони і тепер є живодайними і є помічними у багатьох життєвих ситуаціях. Ось яка благодать хреста і цієї коротенької молитви. Навчаймося відкривати себе, навчаймося приймати ці енергії, цих якостей життя і несімо трепетно з шаную слово мудре, а ще краще ділом у всі діла свої.

Правда, справедливість формує святу і чисту довіру, а при довірі ми єднаємося і хочемо щастя собі і іншим. Цим засвідченням є дії доброти, як основного таланту чоловіка, як основу в розумінні своєї присутності життям на Землі.

Творімо доброту всі в словах то так і в ділах, особливо тоді, коли поміч є від неї. Поряд з тим і приймати навчаймося її, а прийнявши, то і самі не полінуймося, а поміркуймо і самі допоможемо потребуючим. А потребують сьогодні багато її, багато є й тих, хто бажає приймати її. Та приймаючи допомогу, то часто ми радіємо їй і саме так ця енергія далі тече по світах, а вже Всевишній з висоти сам приймає рішення, бо Він бачить дійсно спраглих і потребуючих.

Знаймо всі, що доброта породжує добро, як і всі якості святі при житті, бо вони основа життя щасливого. То і дякуймо усім, що добротою зуміли бути добрим увесь світ сердечком цим, яке в нас, в грудях стукотить. Коли серце хоче допомогти, то допоможи; коли і сам потребуєш допомоги для життя, то попроси. Серце просить, БОГ хоче і це відчуття такої

потреби є енергіями зі Всесвіту, які стверджують довіру Всевишнього до життя, до нас, саме, як придатного носія і поширювача цих якостей святих. А вже наше прийняття і спільні дії засвідчують довіру і нашу готовність до відповідальності, бо це і фактична милість, милосердя і любов із нашої святої доброти. Саме тому ми маємо усі навчатися творити ці якості. Бо вони були, є і будуть умовою для життя на багатьох літах.

Благодарю всім, хто вчинками своїми привніс в наше спільне життя крапельку одвічної доброти, любові з наявної щирості і милістю, бо такі пізнали справедливість і довіру.

Будь яка дія доброти знаходиться у нашій здатності будь де і будь коли допомогти; у здатності творити позитив, а також у вмінні не плодити брехні і будь якого зла. Так, саме з брехні починаються будь які дії злі: гординя, як особистий самообман своєї зверхності і мнимої незамінності. Завжди знаймо про це і не приймаймо гордині через надуманість свою, бо тут в нагоді є приказка така: “На БОГа надійся, та сам не плошай!” Та все ж сам себе зумій оберігти від зла в діях своїх, то так і втручання в насильницьких ситуаціях не слід приставати на стороні насильників.

Тож знаймо всі, що не можна проходити мимохідь, коли побачив чиюсь біль, біду, бо тут потрібна допомога вже без розмірковувань. То так є і тоді, коли визріває потреба каяття-змін себе. Та вмінь і досвіду нема. То почни з допомоги тим, кого бачимо, що їм іще гірше ніж нам. Це перші кроки очищення від помилок минулого після прощень. Перші кроки до єднання з позитивними енергіями вже з цього часу ми разом здатні до іще більшого, здатні себе міняти. Такі дії дають відчуття правильності і радості і вже відчуваємо потребу бути постійно готовим допомогти. Це і є перші кроки по відновленню л-юдини, як особистості у той стан чоловіка, який уже свідомо творить якості життя, а разом з цим зникають в нас і в просторах наші горечі, тривоги, бо такі вже вміють їх не плодити. Тому й вони радіють життю, бо в ньому повно нових чеснот – одні творимо ми, а інші скерував до нас Всевишній, бо знає, що ми іншим цю радість пізнання і ці способи і методи понесемо.

Щасливі люди не живуть минулим і не біжать за майбутнім. Вони вміють бути присутніми в теперішньому – це є природній стан всього нашого єства: серця, душі, ума, тіла. Знаймо всі, що БОГ дає усе, та інколи й питає, чи правильно ми пронесли Його дари. Він інколи й бере щось з нашого життя, та навзаєм дає саме те, що нам по справжньому потрібне, як дитині своїй. Тому й щасливі, люблячі життя знають, що кожен день, це дар БОГа і ми в кожному дні в цьому стані щастя маємо додати самі ту краплину доброти, любові. Це не обов’язок, а як відома тільки нам потреба, щоб передати ці позитивні енергії далі. Нам подарований цей день, подаровані і ці знання, щоб і ми передавали іншим у цій коловраті енергій всесвітніх.

Їхнє щастя не залежить від обставин, бо вони бачать, чують, відчувають присутність БОГа-Духа святого у всьому: у своїй праці, у своїй сім’ї, то так і в інших при зустрічах, у труднощах, у несподіваних дрібницях, які так непомітно входять в наші думки, в наші дії і в слова. Так, спостережливий відмітить у собі, що це і є поміч Всевишнього. Зрозуміймо цю здібність свою сприймати цей світ саме так, бо суть полягає в тому, що наші бачення, нами почуте зі сторони, чи відчута присутність Божественного у собі є нашим внутрішнім станом, тим духовним стрижнем нашого життя у поведінці, сприйняттях, то так і в прийнятті рішень у будь чому.

Ця суть і ця здатність досить показова кожному і при найменшому такому, можна сказати, прозрінні, ми й приймаймо у своє повсякденне життя. Нас прийняв Всевишній-Дух святий, тобто, в ті потоки позитивних світлих енергій, які є в нас і як краплю понесуть у цій річці життя. Чим частіше і чим більш ширше ми сприймаємо в поведінці людей у всіх проявах природи позитиву, щось світлого, хорошого, то це є нашим внутрішнім станом і ми саме так побачили його, нібито, в дзеркалі себе. Так, оточуючий нас світ є для нас дзеркалом і таке розуміння, можна сказати, показує нас і ми можемо робити вибір: діяти краще, допомагаючи потребуючим, чи то й далі брати той негатив у своє життя, який ми побачили. В першому прикладі ми розвиваємося духовно, а в другому ми трошки деградуємо, тобто є збирачами брехні, зла...

Ми не одні такі, а коли ми утверджуємося в умі і це відчуття є в серці, то це ми, обоє, є одноступенями, ми на одному рівні духовного розвитку; ми йдемо при житті в одному напрямку духовного зростання. Життя засвідчує, що кожен зустрічає при житті такого собі

подібного з сотні, чи з тисячі. А є й такі, яких ми зустрічаємо з трепетом у серці. Ми готові їх слухати, готові вчитися в них. Так, це наші мудрі духівники до яких ми з легкою можемо йти за порадою, за підтримкою, чи просто розказати свою тривогу, свою проблему.

Щасливі не чекають ідеального моменту, щоб подякувати, вони вдячні вже зараз. Так діють ними потоки позитивних енергій. Таке відчуття щастя й радості, ніби, мимо нашої волі саме летить у простори і до Всевишнього. Такі не вимірюють життя успіхами чи достатком, не по-вагою, чи чинами, бо знають, що найбільше надбання чоловіка при житті, це умиротворення в естві і прекрасні взаємини між усіма на Землі, в яких є життя. Такі люди світяться зсередини, і це світло благоговіння та вдячності передається іншим.

Щастя, це стан ества, це і орієнтир правильності дій, а декому це вибір щодня бачити добро, навіть коли навколо багато брехні, лицемірства, зла. Та той, хто вмє дякувати за кожную мить, хто вмє приймати життя з відкритим серцем, ніколи не залишиться без радості, як свідчення того, що нас любить БОГ. Бо там, де є вдячність, то там завжди є щастя.

ДІЙСНІСТЬ

Дій-с-н-ість – роби(дій)-с(з)-(н)ами-(іст)ину – є запрошенням до дій, є суть і зміст нашого життя, коли ми зрозуміємо свою присутність життями тут, на Землі.

Однак всеціле життя наповнене водночасі добрими і злими вчинками. Ми маємо це знати. Маємо знати, що в нас, у кожного, є можливість вибирати ту, чи іншу дію. Ми маємо тоді й знати про плоди своєї діяльності. Тож не диявол, сатана, чи інші приземлені енергії негативні змушують плодити зло, лицемірство, чи вбивати. Це завжди наш вибір.

Злий робить зло і в ньому злорадіє, хоча часто страждає від цього, бо інші стороняться його. То знаймо всі, що зло, як і інші йому подібні енергії негативні не можуть осідати в нашому серці, душі, бо там нема місця для них. Зло може лиш закривати їх, коли ми умом впускаємо до себе осудами, гнівом, гординою ... Тому ми не можемо й говорити, що певна людина має серце зле, чи душею такий є злим. Ні. Ці недруги сидять в наших корисливих, злих умах, бо вони хочуть стати царями, господами над тілом і в усіх наших ділах, бо він тоді гордий і вважає себе хазяїном життя. Він тоді своїми негативними можливостями заводить нас до обманів, краж і цим тішить наше его. Це є тимчасовим явищем, та приходиться час, коли ми відчуваємо важкоту життя, коли ми попадаємо в проблеми, біди, нібито, ні з чого. А це так дбає про наше життя зло, щоб ми боялися його і все робили, що забажає воно, бо ми залежними від нього є і наші руки й ноги він використовує для поганих вчинків. Злий ум експлуатує нас і навантажує так, бо поспішає наплодити багато зла, а саме такими діями він і скорочує роки нашого життя, та ще й цим понівечену долю несе після нашої смерті нащадкам нашим, забруднюючи джерела родові. Тоді уже досить важко очищуватися від наших помилок-гріхів.

Це нещасні і нещасливі люди, та знаймо всі, що ніяке зло не пошкодить наш дух, душу. Так, вони не розвиватимуться, не зростатимуть в нас, чи біля нас до тих пір, коли хтось з рідні не допоможе, не налаштує нас до добродіянь, бо саме тоді ми маємо змогу відкрити ество для прийняття позитивних енергій у своє ество. Однак і в них є шанс зробити комусь приємність, а потім другу, почавши це будь де. Коли ми злі, то знаючі закриваються від нас і вони не відгукнуться в прийнятті, а ми й не почуємо теплоти. Однак такі дії по очищенню, зазвичай, починають прозріваючі і таємно. Це мудрі дії.

Так, душа закрита, неначе в тюрмі. Та все ж наш духовний центр не є сито, з якого висипаються скалки гніву, зла, бо в ньому позитивні енергії присутні завжди протягом всього нашого короткого життя, та все ж та гниль, гординя, зло отруюють ество і все життя надовго. Позитивні енергії легкі і леткі. Тому вони сягають у висоти, де є джерела всесвітні, а зло важке і тут у нас, чи біля нас перебуває, коли люди їх використовують для своїх вигод, користі, то цим збільшують їх число, то так і силу їх. Коли ж такий злий помре, а нащадок їх не прийме, чи ми навчимося звільнитися від нього, то воно без застосування збирається в болоті, чи опускається в печери, чи поглибше в землю, уже ховаючись від людей, які наповнені позитивом і там твердіє віками, уже не спроможне піднятися на поверхню.

Тому, роблячи вибори, вибори до позитиву, то ми змінюємося у собі, змінюємо й поведінку свою, а коли це буде вже потребою нашою у кожному дні, то тут ми спізнаємо й

наслідки таких дій, бо рішення наші є правильними, а це ознака мудрості в нашому в житті. Ми тоді починаємо відчувати, що нам постійно хтось допомагає невидимий. Ми починаємо приймати допомогу таку і дякуємо завжди, бо усвідомлювати почали, що ця допомога надприродна і є зі Всесвіту. Це Всевишній нам допомагає діями через інших, а ми і дякуємо Йому і ці енергії подяк уже сам розсилає тим, хто потребує їх. Він знайшов для нас допомагаючого, бо знав, що прийде той момент, коли і ми будемо Його мудрістю, Його руками і понесемо допомогу потребуючому, якого зустрінемо на своєму життєвому путі.

Ось так і збільшується число тих, хто навчився творити якості життя і в такому стані цей позитив носить поміж люди. Дехто відчуває теплоту від таких, коли вони проходять поряд, у декого й справи ладнатися починають, коли в колектив приходять такі, які є носіями енергій позитивних. Та особливо значимою є доброта, допомога, коли добродіяч вміє бачити потребуючих. Та все ж допомагаймо таємно, без публічності, безконтактно, тоді допомога приходить таким же способом. І ця дія надбавна, бо додає позитиву у життя сторонам обом, а вони вже цю енергію позитиву посилають в емоціях радості, чи у словах щирих БОГові, Духові святому, а часто і Творцю, чи Пресвятій Богородиці, яка частіш і швидше людям допомагає, бо є найближче до потребуючих, бо є постійно у навколишній природі (воді, повітрі, землі, рослині, мамі, жінці, дівчині, доньці).

Ось так діє доброта – без очікуваних вигод, без користі. Тож хай кожен читаючий спом'яне, що в нього, як і у всіх при житті були ситуації подібні, коли допомога приходила в часи скрутні, нібито, нізвідкіля і ми раділи, а енергія радості подякою Всевишньому була. Така хороша суть у добрих діях, то навчаймося усі творити доброту чесно, щиро по милості і зі справедливості, то доброта буде жити в нас і нами далі піде до інших. Ось так діє БОГ святий. Ми починаємо помічати подібних до нас в нашому оточенні. Приходить розуміння, що ми не самі, а таких є й чимало в ситуаціях деяких, а то й постійно. Хай буде так завжди, починаємо казати ми, бо все таки в гурті ми здатні і на більші справи; ми помічати починаємо, що до нас з добрими намірами долучаються і ті, які колись нам заздрили, обманювали, та й у розмовах були не щирими. Навіть даючи милостиню без суджень, то і цим ми змінюємо своє життя на краще. Деколи ми можемо бачити наслідки наших добрих дій, тому й запрошуємо всіх до подібних дій при найменшій можливості, чи при баченні в ситуаціях різних ту потребу допомогти, ту потребу заспокоїти. Перевіряйте самі і самі побачите зміни на краще у своєму житті, у житті сім'ї, родині.

Знаймо люди, знаймо всі, що доброта це стежка до любові, це стежка в дім щасливий.

Одначе маємо засвідчувати, що спільнота цими питаннями не займається. Релігіям, партіям, державам це не потрібно, бо їх основний спосіб для утримання в дисципліні, утримання в слухняності є лиш те, щоб тримати всіх у покорі, в страху перед всіма і всім.

Розумними і мудрими, талановитими і духівниками керувати вони не можуть і не вміють. Тому вони таких ламають психічно, чи знищують. Вони не мають страху і є вільними у своїх діях, та ще й поміч вони мають зі Всесвіту. Це вагомий приклад для всіх, що керівники держав жорстоко поведуться з такими і інші, слабкі психічно, бояться працювати над собою.

Та все ж жити в стані щастя й у достатках є чимало бажаючих. Звісно такого не купиш за гроші і вкрасти нема в кого. Тут лиш один путь, якими такі ідуть. Та й знаймо всі, що на цей путь виходять всі, тільки час наближення є досить тривалим.

Для пізнання дії якостей життя, ми маємо вчитися їх творити біля тих, хто уже проявляє свою мудрість, талант, доброту, справедливість. Тому й маємо робити все, щоб оберегати таких від злих і знаймо, що вони не випадково уже живуть поряд з нами. Так, вони тут живуть для нас, для нашого духовного розвитку і зростання. Це щастя поряд з такими жити і розуміймо те, що не випадково й ми поряд проявилися. Тобто ми уже духом до цієї готовності вчитися доросли у цьому житті. Коли більшає таких, то вони є свідченням того, що це і є ми той ґрунт, на якому виростають дійсно світлі духом, духівники, святі.

Справа в тому, що справжніх святих мало, а тих, яких ми часто бачимо, то їм таку святість дає церковний клір і такі дійсно є лиш лицемірами і далекими від пізнання суті і змісту життя. Та коли більшає число творців позитивних енергій, то саме вони є орієнтирами для інших. Хоча багатьом потрібна поміч і від них, бо заблукавшій вівці і такі є поводитирами. Такі слова є з наявної дійсності, бо ми уже віками навчені діяти, як інші, а не здатні

розкрити святу істину життя, що ми у своєму покликанні маємо жити для інших, несучи ці якості так як те подобає чоловіку.

Рай на землі сьогодні і в найближчий час, на жаль, є неможливим... Нам потрібен мир, спокій в душі, в умі, і в житті. А для цього ми маємо змінити на краще себе і кожен; маємо змінити поведінку і діяти по правді, по милості, допомагати одне одному з любов'ю у кожній дії – і це сьогодні основна складова наших молитов, наших розмов зі Всевишнім Духом святим, це є основа для налагодження хороших взаємин в сім'ї, в державах, то так і в цілому світі. Саме такі молитви наповнюють наше життя добротою і любов'ю, саме такі молитви наближають нас до закінчення війни. Бо коли в нас, в націях переважає зло, то перемовин про мир не може бути й мови.

Тож починаймо творити якості життя повсякчас і повсюди і саме діями такими ми наближаємо кінець війнам. Хтось один почне і говорити зможе про це, а інший підтримає і виростуть з них миротворці, миротворці, міцні духом. Саме на таких якостях в діях виростають миротворці. Миротворцями є такі, як ви і вам, чи нам подібні, такі вчать інших життя любити і саме тоді, коли набереться критична маса людей, як носіїв позитивних енергій, тоді ці миротворчі устремління і будуть умовою перемовин про мир.

Такі є і такі прийдуть на це поле життя, щоб нести білий прапор миру. Є шанси саме Україні бути ядром по відновленню якостей життя і знову з цих країв почнеться відродження наступної цивілізації. Прийшов час України... Це не буде стрімко... Такі мрії збуваються, коли прикласти зусилля для їхнього втілення... Інколи це неймовірні і надважкі потуги.

Тож спом'янемо тут відому притчу про хазяїна і ослика, який впав у глибокий і вже чуть занедбаний колодязь. Покликав сусіда, та витягти мотузками не вдається. Рішили, що осик виснажить і здохне там. Тому стали зі сторони копати новий колодязь і землю кидали в старий, щоб закопати ослика бідолашу. Копають і кидають, а ослик знай, струшує землю із себе і притоптує. Через певний час ослик був уже під верхом і вискочив на луг. Ось так негадано хазяїн доклав зусиль і колодязь викопав новий, а ослик, як винуватець, чи грішник, теж доклав зусиль і залишився живим. Звісно, зусилля різні, та шукаймо ті, якими ми здатні пізнавати себе і благодать Всесвіту, то змінимо себе і змінитися допоможемо іншим. Так і капля дощу, чи роси збігає в потічки, а потім і потічок з крапельками сусідніми уже прокладає між рослинками і деревинками свій струмок, який уже прямує в річку.

Знаймо й ми напрямок цей, коли зібралися стяжати якості духовні, то маємо докладати певних зусиль при очищенні, стяжанні, то так і при передачі іншим.

Вільні духом і в діях є досить відповідальними перед Всевишнім Духом святим і перед людьми, природою. З таких виростають миротворці. Хоча нам усім відома початкові дії і доля миротворців, та яке прозріння, яке послаблення зла привносять їх дії святі в обидві сторони ворогуючих сторін. Тут також присутня буде та радість, можливо, очікувана в середовищі воюючих сторін, бо і там опиняються, чи, правильно сказати, дозрівають ті, які теж хочуть жити в мирі.

Як же умиротворити тих, хто першим своїм злом розпалює сварку, бійку, війну. Ми ж бо знаємо, що зло наплodжується саме там, де є ослаблення, збідніння духовне, де людина стає рабом речей, ідеологій різних, які не є зі справедливості і, тим паче, не зі щастя, не з доброти, чи з любові. Це вже раби обставин, речей, держав, то і рабська в них психологія і в таких дух і душа в рабстві, в полоні зла. Раб живе у залежності і в постійному страху, бо його рабовласник може дозволити без причини побити, чи навіть вбити. Раб і живе по рабськи – і часто це його вибір.

Вибір шляху зла зробив кожен раб, зробив і рабовласник явний, чи прихований, який теж у житті залежить від обставин, речей, грошей і від тих же рабів. Обидва – раб і рабовласник увійшли в таке життя самі і руйнують усе святе у собі і у своїх життєвих просторах. Вони бояться життя, а це вже раби життя, раби БОГа.

Такими ж є і керівники держав з психічними збоченнями – від виховання, умов буття доквілля, родового спадку, але до всього цього ми приходимо, як такі, що вже не дбають про своє духовне покликання, а йдуть на поводу свого гордого егоїзму, свого корисливого ума... Так діють і раб, і рабовласник. Рабовласник має можливості, бо в нього є силові структури, є ідеологія, є його норми, закони поведінки для рабів, але й він боїться своїх рабів, боїться, що хтось вкраде їх гроші, майно, вони бояться Духа святого, який є у вітрі, в сонці, в дощі, які можуть зламати його будову, спалити врожай, чи його згноїти. А в раба є лиш надія стати

рабовласником, коли він без тям прислуговує пану. Так, вони з одного тіста, яке змішане на злі, ненависті один до одного. Такі вже реалії нашого спільного життя.

Знаймо й те, що коли ми виконуємо під примусом, чи за кусень хліба якісь зловредні вказівки, накази, закони гаспидів наших, тобто їх волю, чи бажання, то ми частково вільні перед Всевишнім, а основна відповідальність все ж залишиться на них і вони –президенти, командири, начальники сидітимуть у горячому смоляному казані за вказівки такі. Навіть, коли ці вказівки з дурості, зі злого умислу, то приймімо їх, як волю Всевишнього, бо Він допустив це зі знання істини і зробить так, щоб ми найменше замаралися злочином цим і по цій довірі більш за все вказівка не завершиться поганою дією, або, принаймі, збереже здоров'я, життя виконавцю.

Якби ж то лише вожді були хворими на голову, але на цю суспільну хворобу від злого ума можуть заразитися племена і цілі народи... Як багато сьогодні ми бачимо таких прикладів... Зло сьогодні є у різних проявах і формах життя і в поведінці людей. Кожен сьогодні може сказати, що зло у діях людей переважає над добродіяннями. Це основна причина важкоти життя, це і причина поганого здоров'я, це і причина наших війн.

Так і є, що резидентами в даній війні є ті, хто суттю і по змісту своїх дій є подібні на більшість спільноти, які живуть в межах цих держав. Справжньою причиною війн, які б вони не були і де б вони не вибухали, то це є велике накопичення на цих землях і в цих спільнотах негативних енергій. Починається війна і ще більше плодиться зла.

Зла стало настільки багато серед нас, що позитивні сили не можуть наблизитися до серцець. У світі благоденства нема місця для надвеликого матеріального достатку, бо нема таких людей, які б своїми руками змогли побудувати фабрики, заводи, корпорації, чи стати власниками чималої землі. Всі, хто має такі статки і їм подібні, то це люди які обманули, вкрали в інших, використали працю і надбання ума і розуму інших хитрістю, обманом, злом, вбивствами. Такі люди і їх роди уже на деградуючих лініях і вони ідуть до самознищення. Такі не мають милосердя, нема в них і совісті, бо вони й не знають якостей життя, вони й не спізнали радості у нім, бо вони тісно обліплені злом, та і саме ество є та гниль злоби і задрощів до тих, хто щасливий з того, що в нього є дім, що є їжа, що є впевненість у завтрашньому дні. До них і в них не може проникнути доброта і любов, їх не відвідує благодать свята, яка робить щасливими всіх, кого торкнеться її янгольське крило. Є й такі, які покалися і діють справедливо й по совісті, допомагаючи таємно іншим, то такі будуть присутніми в житті ще довго і пізнають справжню благодать.

Казали наша бабця, що біля хати, де живуть люди злі, то там і вишні не росли. Ми і сьогодні є свідками того, що це тотальне зло є повсюди і воно впливає не тільки на людину, яка його тисячоліттями плодила. То так можна подивитися на все, чим оточена зла людина і вона енергіями зла пошкоджує життя іншим – лиш своєю присутністю, навіть, не відаючи про свою таку злочинність. В неї і корова бодається частіше, там і собака й кіт так часто подібні на хазяїв, там і буряк і морква з наростами корявими із серцевиною непридатною для споживання, там і кропива присутньою є на клумбі. Ось так страждають люди через не бажання, через невміння очистити себе від зла і почати наповнювати себе і простори добротою і любов'ю, а тоді й такі понесуть ці зерна іншим. Так має бути і так буде! Хтось побачить зміни, а комусь і не вдасться. Звісно спішка тут не має місця. Тут має бути якість, теплота, доброта і любов свята.

Ми пишемо ці повчання, старці стоять у молитвах, та цих слів не бачить, не чує Всевишній, бо ми, люди, перестали дотримуватися істин життєвих, ми не очищуємо себе і простори, щоб Його слова молитов, повчань і візуальні підказки могли приходити у наші життя. По друге ми не відкриті для прийняття їх.

Однак ми не відокремлені від світу. Ми і наше керівництво не здатне, чи й не знає, як запобігти війнам, як і ми. А ці наддержави знають і колотять банки з мурашками. Банки – це держави, а мурашки – це люди в державах цих. Так вони кусючі, та між собою у траві мають свої стежки і мають добротне житло, та коли їх посадили в банку, поставили в умови такі, то вони й починають гризтися, воювати між собою. Гинуть люди-мурашки, хоча мали шанси всі жити без війни. Ось таку пізнавальну притчу ми прочитали і в ній сьогоднішню війну пізнали.

Знаймо всі, що вбиваючи когось, забираючи життя, то цією дією ми ранимо основну якість БОГа світла, коли так нізачо забираємо Його, вириваємо з Його Цілісності частину живодайності. Це велика ПОМИЛКА – ГРІХ.

Стверджуючи, що хтось є ворогом, то це засвідчує, що в нас є боротьба, є зло, ненависть, є та готовність вбивати, чи бути вбитим, щоб не виживати в наявних умовах важких. Це, перш за все, такими є нутром своїм, як гниючі вороги. Тоді й Дух святий і всі устремління будувати, творити доброту і любов зникають із нашого єства. Бо енергії, які є в насильстві, у відторгненні брата, чи сестри скорочують життєві роки. Звісно дух з єства відійде і душа при вбивстві опалена, пошкоджена полетить у світи і поселиться знову з такою опаленою долею у спільноту цю. Частково сльози горя і біди омивають душі і уми, та вони і надалі залишаються в обидях, гніві закритими для життя. Війна у всіх її роках біда, та наслідки її живучими є покоління зо два. Це скалічені тіла, душі і важко їм налаштуватися на позитив.

Тому, коли постає питання у собі: “Для чого я дію погано, для чого я вбиваю?”, то зупинімося на мить і зробимо все, щоб зберегти життя. Зберегти, навіть тоді, коли ми в ситуаціях таких є, ніби, посторонні. То знаймо, що ми опинилися тут і в цю мить, щоб пройти іспит – чи здатні ми зберегти БОГа живодайного, чи здатні ми зберегти цю частинку творіння Творця-святого Духа, завдяки якому ми самі є живі, живими є наші батьки, живими є і наші дітки, живими є наші сусіди ...; що завдяки Їм ми маємо тепло, маємо воду, їжу, одяг, житло і ще багато чого іншого. Нам же не добавиться цього всього після вбивства, а навпаки ми привнесемо собі і в сім’ю цю чорну тінь смерті і нестимемо її до кінця свого життя.

Тут попрацювали сильно для цієї війни зі сторони, тобто ті приховані, чи ті, які хитро ховаються за лицемірними обляштуваннями є основною небезпекою для життя спільноти, то так і для життя планети. Вони часто надівають маски миротворця, та їх мізки через язика публічно, чи по суфлерські потаємно шепчуть із прихованої слухової ями різні поради, підказки про мир і притуплюють бдіння, а фактично їх руки і возять знаряддя війни для обох сторін конфлікту. Коли ми вже навчимося бачити це шарлатанство, коли ми почнемо вчитися жити і вчитися це життя любити? Так доречним є вислів: “Справа потопаючого є справою самого потопаючого”.

Звісно, добре, коли є рятувальники чесні і щирі. Та і вони тоді приходять в наші життя, коли ми є відкритими єством для прийняття цієї допомоги, а не відштовхуватимемо ногами колоду, яка до нас пливла, чи відмовляємося сісти в рятувальний човен. Це теж слова з пізнавальної і повчальної притчі. Тому постійно і завжди знаймо про цю істину.

Відкритим єство є тоді, коли ми очищаємо його від помилок минулих і вже робимо все, щоб не плодити нових, а також водночасі творимо якості життя. Тут має місце бдіння, здатність утримувати себе від поганих дій і вчитися допомагати іншим. Але навчаймося так жити, щоб єство ввести в стан спокою і умиротворення. Ми маємо і себе стримувати від наплодження зла. Однак це зовсім не означає, що ми в покорі смиренно будемо приймати у своє життя зло, терпіти те зло, яке нам нав’язують зі сторони, але й відкрито не будемо відторгувати його, бо в негативних енергіях враз появиться поповнення з обох боків у протистоянні, то тоді є можливість великою бідою знову у війну увійти. Тож постараймося обійти цю ситуацію з молитвою і в обереги запросити Всевишнього. Тому дбаймо всі, щоб не постраждати у повені свого зла, то для цього постійно дбаймо про якості життя тут, на Землі, для себе і для своїх родових джерел енергій позитивних, то так і для Всесвіту, творячи позитив. Знаймо всі, що і ми всі покликані життями для цього.

Все це добре, та сьогодні людство знаходиться в біді, яку саме й зробило. Воно зробило вже стільки зла, що його вогонь може спалити і не раз планету всю разом із злодіячами.

Ми маємо всі побачити цю небезпеку, відчути цей тягар негативних енергій, який обплутав всі форми життя. Тому ми і відчуваємо цю тяжкоту і бачимо цю свою гнилу поведінку, бачимо і промінці правди, бачимо свої недоліки, а от самим взятися дружно виправити цю ситуацію, то і не вистачає розуміння.

Для цього наступними словами ми опишемо свою сирість, свою недолугість і, можливо, хтось побачить перешкоди і почне робити спроби, почне діяти.

Війна – це завжди випробування всіх учасників на духовну міць. Та й знаймо й те, що війна починається і розширюється територіально там, де багато є таких “творців” негативних

енергій. Багато гине таких носіїв, а частина спільноти очищається від негативу гіркими сльозами втрат. Та саме значна частина спільноти переосмислює те, чого і за що іде війна, навіть, сьогодні, коли в них і потреб уже нема.

Відчуймо люди на всій Землі всіма фібрами душі і духа в цей момент, що вже в цих війнах будуть задіяні майже всі держави і їх тривалість є невизначеною – не всіх вб'ють, не всіх отруять їжею, одягом і іншими бактеріальними і хімічними препаратами; не у всіх пошкодять психіку. Тому в багатьох сьогодні іще є час, щоб почати облаштовувати духовні обереги. Ми маємо вчитися очищувати своє єство, свій дім і ті простори, де перебуваємо періодично, чи постійно ми. Починаймо вчитися паралельно змінювати свій стиль життя позитивного спрямування із застосуванням тих основ, на яких тримається усе буття. Це є період активних змін у собі кожним і саме таке бачення і дії забезпечать умови, щоб наблизити кінець війнам і цим збережемо життя багатьом. Також від цих змін залежить те, чи будемо ми жити на цій планеті і чи ще нам вдасться зберегти і саму планету. Ось такі ми трудяги і спеціалісти по злу.

Це є питання, це є прохання, це є термінова потреба і все це потребує втручання. Нам потрібні спеціалісти, які навчатимуть і допомагатимуть духовному очищенню. Знаймо всі, що остаточне очищення здійснює БОГ духом святим.

Даймо клятву Всесвіту, собі перед батьками задля дітей своїх, що візьмемо відповідальність всі у цих трьох поколіннях живих, що почнемо стягати Духа святого задля життя. Так, життя в майбутньому. Ми його не бачимо, не чуємо, та знаймо, що це період затишшя, морок перед знищуючим ураганом, який підніме воду в океанах ...

Почуймо ці слова люди собою і починаймо змінюватися-каятися за свої помилки, то так і за помилки пращурів своїх дієво, покладаючись на совість, на БОГа у собі.

ПЕРЕШКОДИ

Здатність відчувати неправильність своїх вчинків, які помилковими є від того, що в нас є діючий Дух святий, є відчуття Його Благодаті у собі. Тобто ми вперше тоді бачимо самі ті відхилення, ті свої помилки, як перешкоду для подальшого розвитку і духовного зростання. Пізнаючи їх, очищуючи цю перешкоду, загату на своєму життєвому путі, ми починаємо частіше обмірковувати свою поведінку і уже в багатьох ситуаціях починаємо вибирати. Це перша ознака початку пошуку корисливого, чи пошуку того, що допоможе нам в духовному зростанні, чи хоча би не забруднювати єство і все своє життя, покладаючись на свою душу.

Коли ж людина буде й далі творити свідомо якості життя, то це вже є та воля дій, яка пізнала свій путь і вже сміливіше дбає постійно і в бдінні за кожен помисел-думку, що виростає від стану Благодаті, чи з наявних можливостей ума; що озвучує уже свідомо ум, і який у дії є позитивним завжди. Це вже не є перешкодами в однієї людини і коли більшає число тих, хто ці перешкоди долає єством своїм, то тоді вони і створюють певний духовний простір і часто вони шукають доми, де справляються спільні молитви зі Всевишнім.

Лиш зрозумівши суть дій святого Духа отримує відчуття стану благодаті, стану волі дій і це вже є присутність в нас нової божественної поведінки. Це вже є відчуття відсутності залежності від зла і ми тоді не є продукувачами негативу. Саме в цей час ми маємо можливість і місце у своєму єстві, щоб наповнити його енергіями любові і доброти, енергіями милості і милосердя. Поряд з цим у нас є розуміння відповідальності себе перед собою і перед іншими. Воля – це не вседозволеність.

Вона дозволяє нам бути вільним від гніву, зла, гніту, принижень; бути вільним від страху перед суспільними усталеними шкідливими взаємовідносинами для Духа святого і для нас. Воля по справжньому є там і тоді, коли ми живі і коли це життя є нам в радість, коли ми бачимо, що так живуть усі. А с-во-бода, як дія того, хто з волею бодається, то такий, чи такі так говорять і напевне так і дбають з вигод у перспективі, чи з користі, щоб їм була можливість всіх інших тримати в покорі і страху. То ми бачимо таку свободу слова й дій на барикадах революцій; така ж свобода, коли ти на полі бою вбиваєш собі подібних, бо в таких сидить по факту демон страху, чи невимірного зла, бо це дає відчуття, що такі дії правильні. Так не є, бо будь чие життя є святинею БОГа. Не ми дали життя, то не нам його забирати, вбиваючи. Це треба знати, бо і народжуючи дитину, то ми лиш прохід, ми лиш знаряддя. Ми

навіть не впливаємо на час і можливість зачаття. Зачаття відбувається тоді і в тих, кому сподобив Дух святий, навіть при згвалтуванні. То подумаймо – скільки ми займаємося міжатілесними втіхами, та зачаття, зазвичай, відбувається не з наших розрахунків.

А коли ми здатні тримати себе в рамках якостей життя і не мішаємо жити іншим, то це і є воля. Шукаючи блуд, тримаючи злопам'ятство, бажаючи насильства, продукуючи жорстокість аж до готовності вбити, чи вбиваючи, як і не здатність стримувати у собі злобу, не здатність утримувати себе від сварок, бійок, від п'янства, наркоти, то це вже втрата подоби Творця, то це і втрата залишків любові у собі.

Тому не скоро ми можемо говорити про волю всієї спільноти, бо лиш одиниці її спізнають, бо воля дій там не можлива, де життя спільноти, організація гармонійного співжиття не має належних умов. Там і канони, і закони діють лиш в інтересах споживацьких верхніх прошарків спільноти; там панує тотальна покора, облаштована керівними апаратами держав так, щоб страх пронизував кожную дію підлеглих, покорених рабів; щоб кожен мав страх перед тим, як сказати слово. Там панують такі умови де думки і сновидіння неприємні є продовженням безчасного життя, то і від них ми страхаємося, чи й засвідчуємо сильними потовиділеннями.

Дехто шукає духівників для настанов, для навчання, бо зерня Духа святого в такому потребує більшого простору. Такі відчуття і здатність є з наявної у нас можливості і тут потрібно знати, що ми самі себе можемо розчарувати, бо відчуємо зупинку, відчуємо зменшення припливу позитивних енергій у наші щоденні справи. Однак пізнання помилки-перешкоди зміцнює дух у собі. Саме за такими майбуття. Інколи, подолавши перешкоди і прийнявши благодать святу, починає молитися, турбуватися за всіх. Однак і тут будьмо пильні, щоб ці дії були таємними. Тут не має бути місця для похвали будь кого за здатність приймати благодать, хоча пізнавши її в собі, чи в інших, то не кожен відає те, що така похвала, чи самоствердження своє може вирости в гординю, яка з кагортою їй подібних завдасть шкоди такому подвижнику духовному.

Подальшими перешкодами для нас у житті є біда, горе, революція, війна. Великою перешкодою є те, що в канонах, стятих книгах, книгах про життя святих є багато слів з прихованою злою суттю, які нівечать будь яку довіру до наявних традицій релігійних. Зокрема слово “господь”, яке олицетворяє лиш частину БОГа- життя всецілого у всіх, хто є начальником будь якого рангу, чи ті, хто біля них протирає свої штани. Також і не є, і не був Творець господом, не є господом і Дух святий, не є господом і Христос, чи Буда ... Написано же і в Біблії: “Не споминай наймення господа всує.”, тобто, без потреби. Господь, господін є в обличчі князя миру цього, у всіх керівниках держав і в їх прислужниках. В церковній службі згадується це слово біля сімдесяти раз.

Тому то така підміна слів, які мають різну суть і різне наповнення по змісту і по функціях є великою небезпекою для БОГа святого, як і для кожного із нас в окремоті. Можливо вона й помічна є тоді, коли підлеглі є рабами собі подібних і у всьому залежні від господіна.

Велику ганьбу зробив церковний клір, богослови, хитро перенаправили позитивні святі енергії, які ізначально отримали від Творця, енергії Всесвіту, Природи і роду чоловіка на догоду тодішнім королям, князям, коли бідні і нещасні постійно бубніли: “Господи помилуй нас!” і це так вложили в уста давно відійшовшого Духом святим у засвіти Ісуса Христа, заявивши, що це Ісусова молитва. А він же все життя присвятив, щоб люди спізнали і прийняли любов у свої життя, розкриваючи всю її повноту, можливості, красу, її теплоту і доброту, її щирість і милість. Саме любові він хотів навчити всіх і, можливо, в першу чергу заблукавших овець, хоча й не зміг їм прищепити цю якість тоді, та і до цих пір. Якщо це прохання і є молитвою, яка була ширшою: “Господи прости нас! Господи допоможи нам!”. то ці слова уже давно були у застосуванні корінного народу – коптів, яких зробили рабами єгипетські фараони.

Словом “господи” ми й тепер применшуємо Всевишнього Творця свого, то так і всі Його творіння, зневажаємо БОГа святого, зневажаємо Духа святого і всіх Його сподвижників, праведників святих старців. Бо не може бути над ними мирський начальник головний. Начальники є над людьми і вони сильно впливають на їх поведінку, експлуатують, знущаються. Організують для них революції, війни і, навіть, все життя для них є вже тут пеклом. Так пеклом, і люди, нібито, змирилися і не відчувають його загрози в майбутньому,

бо воно вже є тут і сьогодні. Хоча і шкоду роблять іншим учасникам життя, отруюючи повітря, воду, землю, а відповідно всім, хто споживає від них тепло, поживу, воду.

То хто ж такий господь? Князь, начальник, який во плоті і в своєму естві не має нічого святого у собі. Нема в нього і любові, ні милості, ні милосердя до собі подібних, коли, майже, все життя спільноти є у кризах, війнах і в різноманітних формах рабства. Зробили так, що люди закрилися від Всевишнього Духа святого своїми грішними ділами і вже їх життєві путі не освітлює свіча душі, не освітлює благодать свята, не освітлює і любов свята. По факту люди перестали бачити в цій темноті самі себе і інших. Тому й сердяться, страждають в гніві і в страху, додаючи у життя всеціле ще більше негативу. Таке життя явно веде нас до краху, але не до раю.

Чому ми, коли хочемо звернутися до Творця святого Духа, до БОГа, який Духом святим живий, міцний, вічний, до Пресвятої Богородиці світу, до всіх сподвижників Духа святого поіменно, до всіх праведників світу цього поіменно, а почали говорити: “господи...”. Що ми робимо? Прийшла пора схаменутися і виправити цю помилку кожному у собі і для себе, і для сім’ї.

Та ганьба таким людям, які зневажили уже в той час Отця-Творця-Духа святого, засвідчуючи Його обмежені можливості. Ніхто не заїкнувся, що ось так цією “молитвою” закрили людям серце й душу від потоків енергій позитивних, які були і є від Творця-Духа святого і є у всіх, хто при житті творить якості святи. Та сама ця “молитва” скеровує всю ту суть довіри з посилом подяк і всіх позитивних енергій не до Творця-Духа святого, не до БОГа святого і не до пресвятої Богородиці світу, не до всіх сподвижників Духа святого, не до всіх праведників світу цього у всіх наявних релігійних традиціях на Землі, а до князів, королів, а сьогодні до їх наступників, чи продовжувачів, чи утримувачів всієї системи тримання спільноти в покорі і в страху. Тому їм і потрібні ці енергії, їх міць. Хай мають, та хай і дбають за свій народ, чи націю. Та сьогодні свідчить що ці господа керують майже у всіх державах світу і по суті й змісту є організаторами цих революцій, війн. Це сатана і їх обличчя.

Сама суть і зміст дії в цім слові обмежує можливості для пізнання духовних основ, для відкриття ества, для прийняття у життя благодаті святої. Це слова і дія його в молитвах особистих, то так і в спільних не допустить, щоб хтось почав відновлювати, чи споминати давно забуті істини життя. Знаймо про це всі і тихо стяжаймо Духа святого у собі.

Життя основна святиня Творця-Духа святого, основна святиня БОГа святого. Знаймо про це всі і читаючи такі книги, поки їх не замінили, то в думці замінюймо це слово на слово БОГ, чи Отець-Творець, Дух святий, чи Всевишній, вміщаючи в це слово всю любов свою, бо саме ці слова й несуть собою її кожному із нас.

Другою вагомою бідою для спільноти є проблеми й кризи, стреси особисті, болі в тілі і ті невиконувані помилки-гріхи, які мають приховану заздрість, брехню, як і в діючій жорстокості, гніві, злі. Саме з цих негідних чоловіка дій виростають болота непрохідні, гори нездоланні і та гнила поведінка, яка так жорстко руйнує нам усім життя.

Так, ми почали розкриття суті цієї перешкоди у собі для себе і во благо всім.

Перші свої відчуття пошкодження ества від наших прийнятих помилкових дій-гріхів є життєвий відступ в усталеному способі життя, відчуття неможливості далі відновити попередній стиль духовної поведінки, духовних практик в стяжанні Духовності. Це тимчасова втрата проявляється у відчутті відсутності в нас благодаті.

Яка ж то благодать потрібна в естві, щоб бути у прийнятті Промислів Творця-Духа святого, щоб зрозуміти повноту Божественності життя. Наша чутливість, чуття благодаті залежить від вміння приймати позитивні енергії еством, у здатності й далі бути в такому стані. Тривалість перебування в такому стані засвідчує, що в естві активно діє Дух святий і тим же вона і входить в наш ум, в душу, в наше життя. Та і Дух ізначально був у єднанні з Творцем – Він, як плоть, як джерело, як умова, як початок, як плід, з якого виріс Всесвіт, а Дух, як здатність руху. Дух-Рух світлих енергій є ознакою життя і Він несе собою цю здатність жити і творити в радості і з любов’ю. Ним наповнене все, хто у собі життя має. Ми бачимо і чуємо світ, Духа святого, БОГа святого у конкретній людині і саме через неї ми здатні почути святе, а для цього ми самі маємо бути в стані благодаті, чуттєвості.

Тому духовні люди відчувають присутність благодаті, чують і свої помилки. Дія втрати чутливості благодаті засвідчує про наявність помилки у житті і це розуміння є таким чином,

ніби, ми образили своєю помилкою Творця-святого Духа, образили БОГа святого, образили пресвяту Богородицю світу, образили всіх сподвижників Духа святого, образили всіх праведників світу цього. Фактично ми поглумилися своєю помилкою над всіма якостями життя і ми знехтували їх любов до нас. Тож зробивши помилку, то постараймося пізнати її суть, пізнаймо те, чого вона прийшла у наше життя і про що вона хоче повідомити нас, то саме в таких діях наших помилка не є злодій, коли її побачили, бо вона тікає від нас, а коли ми ще й подякували Всесвіту, то і Він при новій звабі загодя попередить і допоможе очиститися від них. Фактично ми уже здатні у спостережливості не допускати помилок у своє життя і це перші кроки для ширших змін у собі, бо ми вже звільнилися від помилок минулих і готові творити любов і доброту, які не допускать у наше життя негатив.

Кожен, хто плодить помилку-гріх є рабом цієї помилки, бо він слідує за її дією, інколи підливає оливу у цей вогонь зла, але й вона не дає йому спати, не дає можливості доброту і любов пізнати. Однак, плодячи помилку, то не кожна людина відчуває зраду, докори сумління. Такі себе часто називають правдолюбцями, та самі по правді не живуть, тому ця правда є обвинуваченням, осудом. Так часто є коли обличають тих хто робить спроби очищуватися від негативу і в них уже видно добрі дії, бо осуджуючий знає і про зле минуле, але він бачить спроби пошуку духовного, шукає і компанію тих, у кого можна вчитися творити милість, доброту. Та біда в тому, що таких осудників більше з кожним днем, а ми є, ніби та, причина примноження зла і ця близькість забруднює такого шукача. Осуджувач, навіть, не звертає уваги на наслідки помилки-гріха у своєму житті, уже не говорячи про погані наслідки в житті інших, то так і наслідки в святинях наших, коли ми помилкою забруднюємо простори і Всесвіт. Ось як підло поступає зло. Саме не бажає в такій можливості пізнавати щастя, а є бажання огласити стільки гязі наскільки вистачає її у собі доти поки на його думку осуджений виявиться більшим грішником і тоді ще так гордо в такій перемозі відійде, тішачи свого диявола у собі.

Сьогодні основна маса спільноти не бачить, не відчуває з цього докорів сумління, бо як і писали раніше, що з часу, коли ми втратили подобу чоловіка і стали людьми, то стали в основному всі глухими і сліпими до горя, біди інших. Ми втратили здатність чути розмови птахів, гомін дерев ... А щоб почути суть і зміст з розмови в знайомих нам словах, якими ми спілкуємося, то і цього нам би теж навчитися.

В цілому помилками, як діями такими ми знову й знову повертаємося щораз в те життя тяжке. Так є, коли ми в гордині, високомірно бахвалимося своїми пізнаннями, своїми відчуттями, своїми духовними надбаннями, або коли в злобі когось вбиваємо умисно, то це явний шлях до зникнення позитивних енергій в нашому естві. Тоді в ньому мало місця для духовного, а душу, як і ество закривають отакі наші помилкові вчинки. Це велика травма Духові життя в такому естві.

Ці негативні енергії торкають нас, входять в нас, руйнують наш дух і тіло в ту ж мить скоєння помилок. Ми відчуваємо відсутність Божественної піднесеності, радості, щастя, творчого натхнення у своїх діях. Та лиш ум у звабі, чи з користі може буяннити, чи зі страху ховатися до певного часу, коли ми дозріємо до потреби загоїти цю рану, оживити ту частину свого життя і саме така зміна стишує ум і цим ми готові до змін, змінюємо життя і вже не опускаємося до беззусильного прийняття негативу у своє життя. Так ми діємо через думку нашим же умом. Саме таке розуміння осяває, відкриває нас і ми уже дивимося на своє минуле життя, вишуковуючи помилки. Одночасно ми є більш спостережливими в думці, слові, дії у кожному дні, щоб не накоїти помилок, за які нам буде соромно, за які у нас совість докорятиме уму. А докори совість посилає до ума лиш тоді, коли вона впевнена, що ми почуємо її усім еством. Ось як чудесно облаштований організм людський. Тому то життя греки і назвали БОГом і це слово для нас засвідчує усі творіння нашого Творця.

Помилка – це завжди втрата благодаті, втрата відчуття ненаповненості ества Духом святим. Відчуття втрати благодаті і наступні дії, спроби відновити її, то так у цих спробах в помислах своїх пізнати свою нездатність відновити її, чи, навіть, сумнів такий приводить до відчаю остаточної втрати з ума підтверджується думка, що це було марево, що це прояв дій енергій негативних і це вже сушить душу й дух. Але бережи нас БОГ святий, який Духом святим живий, міцний і вічний входить в печаль, у зневіру умом, щоб винуватити себе за це.

Кращий спосіб зупинити розширення помислів таких і у всьому покластися на волю їх. Можна попросити Духа святого вразумити, підказати, навчити, вивести в потоки енергій

позитивних, щоб знову налаштуватися на позитив у діях. Такі дії будуть в поміч завжди, бо Всевишній бачить, чує наші спроби, знає і потреби, то побачивши нашу першу радість, чи відчувши першу хвилю любові, Він може допомогти відкритися еством і прийняттям знову увійти в стан благодаті.

Та знаймо всі, яким є чутливий Всевишній за одну помилку однієї людини, бо це впливає на всесвітній рух позитивних енергій і може позначитися погано на ділах багатьох.

Навіть наше мовчання при спогляданні за проявами брехні, лицемірства, злодіянь мастей різних досить сильно руйнує ество, то так і спільноту всю. Бо мовчання такі, чи то мимо неправди пройти, коли є що сказати, коли можливість злодіяння зупинити є по факту й суті є помилкою, а ми промовчали, тихо стороною пройшли, то це теж наслідок нашого страху, наслідки залишкового зла у наших діях і є тим же злодіянням, чи співучасть ось така.

Навіть наша внутрішня зневіра, чи байдужість до життя, до життя спільноти, є тим же станом психологічним, коли отака відстороненість від життя є подібна до того ж епізодичного мовчання.

Знаймо всі, що дії такі, чи бездіяльність німа є по факту самообман, це подібно поведінці страуса, коли голову, совість, нібито, й ум сховав і гідною поведінкою негатив не відігнав, то через певний час по цьому ж потічку знову негатив потече і знову матиме шанс шкоду зробити нам, чи нашим діткам. Ось чому не треба мовчати, коли злодіяння бачиш. Тому і злодіячі такі по головах ідуть таких мовчунів, а потім пишуть закони, і війни організують, які потрібні тільки їм.

Навіть обманувши когось, нібито, во благо, чи задля хорошої справи, то суть обману ми наплодили вже самі, то і не чекаймо й плодів хороших тоді, бо із брехливих зерен не виростають правдиві колоски. Такі лицемірять словами і діями, тому то до таких нема довіри.

Нема довіри у керівників держав до підданих своїх, тому й намагаються тримати вони усіх в покорі і страху. Страхаючі є боягузами і злодіячами великими, бо й можливості красти у них великі і брехати на увесь світ вони здатні, бо і тут у них можливості великі. Стан неволі і страху теж вводить підданих у відчай, бо не відчувають того, що керівництво буде дбати про соціальну рівність, про захист хворих, немічних, про забезпечення роботою працездатних і ціле море всього того, що такими діями ставлять націю на коліна, а хто ще здужає, то мотається поза кордонами у заробітках, руйнуючи сім'ї і водночас знецінюють національну валюту, збіднюють і бюджет...

Казали наші бабця, що коли хазяїна турботливого в сім'ї нема, то там мучаться, страждають всі; коли й на роботі начальник не вміє продуктивні взаємини будувати, та ще й злий, чи дурний, то там теж страждають всі; коли і в голови села чи міста нема розуму й ума, то там безпорядки і спокою нема, та коли й у державі подібний керівник, то такі і в них команди. Одним словом дурсовіти, бо хочуть обдурити людей, світ. А ми лиш додамо до цього визначення мудрого, що такі керівники і такі навколо їх їм подібні, що такі вони, якими ми є в більшості. Ми нікого не любимо, нікому не довіряємо вже і хитруємо, брешемо повсюди і повсякчас, то на суспільну гору виходять іще хитріші і зліші у сто крат.

Тому в таких керівників є й мотив до прискороного винищення людей і для цього підходять способи усілякі – шкідливі продукти харчування, одяг, який порушує функції життя в тілі, всілякі ліки, бо всі звертаються з болячкою однією, а з лікарні уже несуть їх цілий букет, та основна їх підлість у всіляких маніпуляціях соціальних і в тих нестримних цінах – і все це злить усіх, наповнюючи простори гниллю, але основну шкоду роблять керівники, коли договоряються про початок війни, про способи їх ведення. Це великий гріх проти всього людства.

Обличаючи, осуджуючи керівництво держав у своїх бідах, хоча знаємо те, що вони в діях досить подібні на нас. Та ми такими вчинками втрачаємо у собі зерна духовності, та лиш розуміння того, що це допоможе людям по іншому подивитися на свою поведінку, то цим несемо в жертву себе. Це є негідні вчинки і цим займається майже вся спільнота. Однак це не оправдовує нас. Тому наша совість просить вибачення у всіх і поряд з цим запрошує всіх до позитивних змін. Змінимося ми, то й виростуть змінені керівники. Ось у цьому вся суть цієї книги.

Починаймо очищуватися від минулих помилок і навчаймося не робити нових, а одночасно починаймо творити позитив у собі і для інших. Це складніше для інших, але

потрібно, якщо хочемо жити серед щасливих. Мудрі вчать того, що допомагати іншим, то творити доброту потребуєчим потрібно таємно і тоді процес почнеться, а ми і далі таємно творимо. Достатньо того, що це знає Всевишній, бо без Його допомоги ми б і в пошуки не пішли. Знаймо, що зміни почнуться у собі – ми їх відчуємо, а потім побачимо ці дії в інших, то так це буде початком для змін в державі. Тоді й побачимо ми плоди своїх зусиль. Побачить кожен, хто до цього долучивсь. Це вже буде й мудрість в інших і той спокій. Тоді і умиротворення витіснить із взаємин основну масу негативних вчинків.

Ми це пишемо для всіх тому, щоб усі на початку побачили цього ворога у собі, а коли появляться плоди наших старань, то побачимо й зміни в миру і інші побачать в нас провідника. Хай більшає таких серед нас.

Війна – це горе і біда. І тут знову повторимося, що війни починаються на землях тих, де багато людей живе злих. Якщо й подивитися в минувшину далеку, то війнам стільки ж років скільки існує людство. Перші масові війни почалися між родами із за права на землю. Це вже було середньовіччя по визначенню історичної хронології. Тобто війни були тисячоліттями і їх люди пам'ятали, а потім в книгах записувати стали.

Тут, з дозволу всіх, маленький відступ зроблю, чи вставку – так багато книг про війни, бо люди пам'ятали горе, а книг про знання життя, про навички і про основи життя й по сьогодні практично нема, а вони би мали бути основними і в кожному домі, це теж ж проблема людства, що нема книг про культ-у-р(а)у життя такого, щоб воно в радість було для людства всього.

Колись дійсно війни були за землю, за захоплення людей-рабів, а землю не брали з собою, а навпаки берегли і корінне населення примушували працювати, даючи мінімум для життя, а прибутки в бюджет загарбника йшли. Хоча землі і колись вистачало і тепер земля здатна забезпечити населення і всіх, хто жив і живе з її плодів. Тоді землю забирали із людьми, які на них залишилися жити, але вони уже були в загарбників не вільними, а рабами. Не всі й тікали, бо знали, що тут жили їх предки і це дух у єднанні давав і зараз дає життя тим, хто тримається цієї землі, цієї річки, цього дуба... А тікали тоді, тікають і тепер, хоча тепер ці втечі міграціями назвали і цим зв'язок з родовими джерелами енергій позитивних втрачали. Нема родів з сім'ї, нема й великих родів, які народами називали, а є суміш при змішанні родів, народів і їх тепер націями нарекли.

Зрозуміймо всі, що земля нікому із живих не належить, як і будь яке спадкове майно, бо воно було в тимчасовому застосуванні покійниками і було потрібним лише їм. Тому знаючі люди віддають в застосування тим, хто дійсно має потребу. В таких випадках з майном покійника ідуть ті енергії, які були ним надбані при житті. Там можуть бути і хороші, і похі. Тож передача потребуєчим є варіантом, бо отримувачі тоді дякують БОГУ, дякують Духові святому за допомогу і цим допомагають очищати душу покійника і самі долучаються до потоків позитивних енергій. Така щирість подяки відкриває їх єства для прийняття благодаті, для приєднання до більш потужніших потоків позитиву. Такими діями створюється ситуація, в якій обидві сторони мають можливості очищуватися від помилок в минулому. Тоді в них залишаються хороші спомини і це вже є постійні обереги при житті від енергій злих.

Тепер вже всі вміють читати і такі інтелігентні всі, то й словом війна не хочуть називати ці масові вбивства так, бо це тепер звичайні суперечки за сфери впливу на інші держави, а земля, нібито, щось другорядним є, хоча загарбники при військових діях вже роблять основу юридичну – нібито допомагають у війні. Та чогось допомога обчислюється в грошах, які потрібно повертати, а щоб при потребі забрати борг, то заставляють землю, надра і вже за несплату в терміни..., то тут і право власності на блюдечку лежить. Не треба й воювати сучасним хитрунам, а лишень би у воюючій державі був свій п-резидент, а то і в обох воюючих державах. Ні, це не війни, це боротьба за сфери впливу, де мільйонами вбивають населення працездатне, бо вони не потрібні вже, а для виробництва вистачає роботів. Саме із за нагальних надуманих потреб цими впливами землю й надра кукловоди поділили.

Права на землю не було і нема, бо право з правди є, та і власників не може бути два на той чи інший клаптик, бо земля, як і вода має власника одного і ним є той хто її створив. Хоча сьогодні є лиш папірці з назвою такою, та не за горами й те, що й папірці будуть визнані нікчемними. Та й самі впливи зникнуть як такі, коли після війн-геноциду, масових

отруєнь хімічними сполуками і штамами бактерій різних, то на землі залишаться одинаки, які своїми руками будуть землю обробляти, щоб мати хліб і до хліба; які зможуть корівки, кози, коні випасати. А до цього часу й гроші й банківські картки зникнуть. Ось так зникнуть перешкоди руками князя світу всього і буде так, як говорили пророки давні. Саме ці умови будуть спонукати живих шукати способи і методи такі, щоб відновити істини святі все таки, уже як людей первісних і знову єднатися в общини, чи розростатися родами. На цих словах закінчуємо відступ, щоб і далі показати дурість цивілізації цієї, коли вона й далі розширює військові дії на планеті цій.

І вся вина за війни лежала і лежить на бездарних, хитрих керівниках. А ті, хто вбиває, то цим долю свою руйнує, руйнує сім'ю, родину і ті країни, де вони жили й куди повернуться каліками фізичними і психічними. Воюють і не знають за що іде війна і для чого вбивають люди одне одного, бо ніхто вбитого, як м'ясо не їсть, ніхто з убитого не забирає штани. Війни не йдуть для загарбання землі, сировини, фабрик, бо навіть з чужої хати телевізора до свого дому не везуть, та й командири директорами фабрик не стають. А тепер мета революцій, громадянських війн, то це винищити активних, бо тут іще жива ідея – жити в справедливій державі, в державі де довіра, доброта і любов у шані. А не вдалося заколотити такий варіант, то слід домовитися із сусідом, щоб напад, а про запас є й міжнародний жандарм, який за гроші буде руйнувати, буде і вбивати.

Біда в тому, що війна сучасна досить широкомасштабна і нею буде охоплена планета майже вся. Сьогодні важко всім – і там, де є військовий конфлікт, і ті, що поряд живуть, так і ті, які іще війни очікують. Ось так втрачаються сьогодні краї і життя щасливі. Ми так втрачаємо батьківські джерела благодатні, тобто свою одвічну святиню – Батьківщину. Чого так? Бо людство припинило творити якості життя і активно по всій планеті плодить зло у різних формах і способах і ці негативні форми стали уже, ніби, традиціями для спільноти на Землі.

Опис усіх цих негативних явищ у нашому житті є в наявності, хоча це подібне на осуд зі сторони, чи спроба розкрити бідність духовну всіх нині присутніх життями на Землі. Та ми не той, хто судить, а той, хто відкритись допомагає, в тому числі і їм. Бо у них можливості великі є від статусів суспільних, щоб воістину в такій можливості очиститися від прижиттєвого негативу. Є в них можливості подбати про підданих, про їх соціальну рівність, про їх духовну зрілість, щоб навчити творити всі якості життєві, починаючи з милосердя, з відродження справжньої довіри і аж до пізнання щастя при творінні доброти, то так і при вирощуванні любові, та так, щоб кожен зміг сказати, що він спізнав благо життя. Ось така суть розкриття наявного негативу в наших життях, розкриття помилок, перешкод і водночас описуємо можливі варіантів в діях і в бездіях для того, щоб кожен вчився відкритися еством для прийняття позитивних енергій у своє життя. Можливо, це допоможе багатьом і багатьом навчитися і багато зуміють прийняти благодать у свої життя, як стиль поведінки в будь яких ситуаціях життєвих.

Знаємо, що кожен пізнавши радість життя захоче поділитися досвідом і своєю присутністю з радістю поширюватиме тим, хто буде поряд з ним в сім'ї, на роботі, чи на вулиці. Це сівачі позитивних енергій і звичайно буде результатом, бо нива-спільнота вже готова і в багатьох є потреба наповнити засіки свої таким врожаєм.

Щастя і любові вам, наші любі друзі!

Повсюди є зло, та чогось у житті є і духовні люди і на них надія є, що вони зуміють відродити давно забуті істини життя. Знання їх і здатність відновлювати гідне право на життя, вміння творити доброту з милістю і любов'ю у собі є стрижнем життя і вони готові приймати поміч Всесвіту і вона до тих, хто шукає її, хто пізнає, сприймає і застосовує ці якості, застосовує свій досвід, досвід із віків, бо вони є готовими носіями цих якостей уже тепер, щоб нести ці якості у майбуття. Пізнавши і прийнявши ці якості життя для дій, то тоді і Всевишній Дух святий нас веде, настановляє, повчає і, ніби, запрошує до подвигів духовних. Таке відчуття, нібито, невидима і явна поміч все ж присутньою є. Якщо ми не приймемо в себе повно Духа святого, то ми не спізнаємо любові, ми не спізнаємо благодаті життя, бо іще не здатні зрозуміти потреби змін у взаєминах між людьми, як основи для спільного творення позитиву у житті.

Тільки пізнавши радість життя, спізнає те світло, яке іде від Духа святого. Тому ми й славословимо діяння Його і стараємося творити позитив у всьому. Хай така підтримка

радістю буде, та будьмо в бдінні, щоб вона не зродила гордині, чванства, бо важко, важко тоді виганяти егоїзм умом, а його поміч значима. Коли в нас була ця радість-благо, то саме вони були насторожі, а помічником їм був наш ум. А гординя легко зваблює ум, бо в нього жевріє іще та можливість бути у естві головним. Будьмо пильними і обачними!

Постворювали банди (такого ще світ не бачив) і в панчохах з дірками для очей хапають молодих людей на захист, нібито держав, а по факту для захисту владного крісла, для збереження дохідних посад, для захисту їх заводів, шахт. Казну оголили і нічим захищати, та чогось кошти є, щоб за кордонами маєтки купляти.

Беруть сиріт, беруть інвалідів і тих, хто годує сім'ї... а для армії з простолюднів збирають по нитці. Хай би самі захищали своє майно, чи участь би брали на передку, бо вже і апарат, і служаки є майже половиною з працездатних, відкинувши дітей і старих.

Та лиш з довіри і з любові можна і потрібно захищати батьківщину, рідний край, сім'ю, дім і життя. Буде життя, то інше буде збережене. Тому маємо із завзяттям дбати про життя, бо це нам безцінний дар від Отця-Творця-святого Духа, а їх милість, любов і доброта є броня для захисту життя. Тоді ніякий окупант і звір любові у нас не забере. А може її уже й нема, тому так кругом багато зла.

А найпершою дією ще з самого початку потрібно було подбати про якісне життя для всіх, тоді б не було гніву, образ і тих прокльонів далеких і близьких.

Та знаймо люди, знаймо всі, що любов і доброта, як і всі якості життєві є найміцніша броня. Без цієї броні життя нема, та й війні не видно кінця.

Бо тільки зі справедливості виростає довіра, виростає відчуття гідності, волі, відповідальності у собі. Бути таким – це сьогодні є подвигом, це сміливість, яка є тільки у міцних духом. Такі здатні долати перешкоди і бути орієнтиром іншим. Ми ж бо в школі віримо вчителю у всіх його словах, бо тоді і розв'язки правильними є. Ми довіряємо лікарю у його призначеннях. Тобто, саме довіряти потрібно й нам і Всевишньому Духу святому, бо Він управляє духом життя в кожному із нас. А дух основа нашого життя. Душа, дух страждає, то і тіло болить, то і в голові суматоха.

Тільки міцним духом, здоровим тілом і світлим умом дається долати перешкоди, додається ще й поміч Всесвіту таким і саме такі є елітним зерном для відновлення давно забутої істини. Саме такі діями і присутністю потіснять зло з життів інших, потіснять його з територій цих. Ось над чим треба працювати кожному простолюдину від землероба, до державного керівника. Так прості люди всі, коли голі вони, та коли вони любов'ю наповнені, то їм і китаєць не страшний, не говорячи про задніх юд.

Правда не є перешкодою для життя. Вона є перешкодою для проникнення в наше ество зла і тому там і в тих, де панує зло, то там не приймають правди. Зло хоче різними методами знищувати правду, доброту. Чому так є? Інколи хтось робить спроби гідно нести любов і доброту, та саме ество має стільки негативу, що не здатні ми умом, чи простим хотінням відкрити енергетичні канали для того, щоб в нас могли входити позитивні енергії з оточуючого середовища, зі Всесвіту. Хоча можливості є, та суспільство з каменем за пазухою ходить вже.

Жах і жах! До чого ми дожились, що правди боїмося, боїмося й допомогти.

Правда є світлом для життя, а зло, то темнота, то тінь від злих дій. Не хочуть люди жити при світлі, бо там не можна зла тихцем плодити – хтось побачить. Не хочуть люди й слухати правдолюбців, бо вони обличають ті гріхи, які є у багатьох і багатьом соромно їх показувати, тому так багато ми зустрічаємо в масках лицемірства. Правди не хочуть слухати, а от біля брехуна збирається ціла купа. Правда не популярна і її завжди нищать, за неї в тюрму саджають і за неї з роботи звільняють і її ховають. Її знищувати бажають і знищують правдолюбців, нищать тих, хто любить життя, та насміхаються над тими, хто творить милість, доброту...

Як нам сьогодні не вистачає терпіння і духовної теплоти! Бережімо все те, що є хорошого у нашому житті, то нас при біді і дуб кучерявий захистить і жолудь зможе наситити, а також і Всевишній добавить нам снаги, щоб ми відновитися змогли, бо Він довіряє всім, Він і любить кожного, то готуймо себе до прийняття помочі і самі стяжаймо якості святі.

НАШ І ВАШ ВИБІР (рай, чи крах)

Вибір – це завжди розвилка доріг і ми кожен вибираємо ту, по якій хочемо іти, ту, яка є по силах, по можливостях наших з найменшими матеріальними затратами у здобутті задуманих матеріальних надбань, які часто є нікчемними у житті; ми можемо вибирати дорогу ту, на якій ми будемо робити спроби очищення свого минулого від помилок-гріхів, та і тепер проявлятимемо пильність, щоб не повторювати їх, чи щоб не плодити нових і вже будемо вільніші при виборі і вибиратимемо дії ті, на яких мудро навчатимемося творити якості життя во благо собі і Всевишньому.

Коли минувшина лиш у споминах з нами живе, а наяву ми не вміємо щиро допомогти одне одному, коли милосердя і справедливості у взаєминах нема, то це і є ота СЛІПОТА, при якій ми покійно можемо йти до пророчої прірви. Йти живими і в житті. Цей суд приймемо від БОГа, як і в усі роки, чи літа життя. Цей суд божий йде кожного дня в осудах, в задрощах, в гніві, в різних покараннях словом і ділом. Так і в судний день, чи дні ми, люди, судитимемо себе самі – карати, милувати, наставляти, чи в інший вид ці енергії-шлаки відправляти. Ми вже є свідками війни і її жорстокості, а страшний суд перевищить цю жорстокість і ці вбивства. Бо тільки безумство людства, його жорстокість і не вміння творити любов і доброту звершить цей суд, проливши кров'ю Землю всю – сушу й океани. Ми такі тут з попушення Творця – Духа святого будемо БОГом судимими, будемо підсудними, палачами й суддями. Це страшно і тому цей суд пророки означили, як страшний, бо Творець все ж проявить ширшу милість, ніж Його творіння в обличчі людини. А Дух святий буде займатися допомогою тим, кому вона потрібна задля збереження Життя-БОГа і цієї планети. Нас не судитиме Творець, ні Дух святий, бо Творець є начало творче і позитивне, а Дух святий, як рух енергій позитивних не несе собою негативу взагалі.

Вибір – це завжди від безсилля, чи при малій моці духовній. Хоча, дехто, маючи фізичну силу і зі впевненості свого ума бажає до-ся-гнути тих, чи інших плодів і застосовує її, застосовує брехню і інші вчинки нехороші. Такі відходять від основ життя і вже в них не путь, а якість стежки-манівці, які так ховаються від істини і вигинаються у своїй хитрості, лицемірстві, але теж є присутніми у житті. Мудрий це побачить і оміне, а слабкодушкий причепиться за хвіст і вже з таким іде зло плодити, не відаючи покликання свого.

Та все ж основна маса спільноти приймає за основу поведінки усталені ідеології, закони держав, приймає наявні релігійні традиції в їх канонічному супроводі. Такі теж роблять вибір, оправдовуючи свої дії тим, що живуть саме так, як живуть інші зі своїм бажанням – жити так, як живе хтось інший. Зазвичай, це суспільні лідери, які придбали цей суспільний неписаний статус завдяки брехні, завдяки фізичній силі і тим, що вже знехтували правду, любов і доброту.

Така однаковість поведінки, коли спільнота не має довіри до керівництва, коли воно не має умов для гідного життя, коли там силою тримають їх в покорі; коли в них постійні кризи і війни, то таке життя є, ніби, тюрмою для всього людства. Це показник збіднення духовного в таких спільнотах.

Другою психічною вадою, чи хворобою суспільства є, коли люди шукають духовного, чи мирського спокою в усамітненні, в самотності. Це вже є схованка, нібито, від зневіри, від озлобленості, від немочі боротися з несправедливістю і іншими негативними проявами у собі, чи в оточуючому середовищі. Самість, усамітнення може бути усвідомленим і є придатним при пізнанні в собі можливостей для духовної зрілості, Це є допоміжна практика, як мовчання, чи піст. Хоча й активна участь в суспільному житті дає плоди й чималі, бо тут і допомога на видноті, тут і випрацьовується бдіння, то так і пізнавати навчитися легше послання й підказки, навіть, в тих помилках, то так і в поширенні позитиву в цілому і благодаті зокрема.

Це правильно є, коли в масі духом міцнієш і ростеш, а також присутністю іншим орієнтиром є, бо все це розповідає нам про події певні, про ситуації різні так, як бачить їх автор, чи як він хоче донести читачу, слухачу і зацікавити його. Коли сьогодні смута, то про це й писати слід, бо все спілкування навколо цього крутиться і всіх воно торкає за живе тривогою, чи й страхом, а дехто шукає в цьому істину, чи навіть бачить в певних змінах позитив, бачить те, як можна зі смуги вийти. Однак чимала частина є зневірених і байдужих, а є й ті, хто бажає в цій біді зловити фортуна, чи показати горду браваду і цим є молодець,

герой певними словесними і дієвими вправліннями “подвигів” своїх, бо і в цьому хочуть бути героями сьогодення, лідерами в політиці, лідерами в переходах пішохідних, чи то в колективах, або й дома на дивані біля ноутбука.

Тут ніхто не шукає істини, бо тут ум грає гімн безумству, бо по суті описувати, чи нести подібну ситуацію не слід, бо ми не знаємо з чого в неї ростуть, ноги, чи роги, не чуємо ні однієї душі, бо, навіть, і власна закрита, як і її ум, чи внутрішній психічний стан.

Самотність є вже результат того, що ми відійшли від активного спілкування, від читання світської літератури, преси, від зацікавленості новинами, подіями життя, яке не є в наших життєвих просторах і ми такі не спізнали самоті. Тоді уже нема рідні й друзів. Трутень. Ніби й живий, та така самотність тяжка. Одинок в житті чимось на байдужого подібний.

Однак цей негатив невидимий і у проявах такої заразної і поширюється світом. Для нього нема кордонів і захиститися важкувато, бо спочатку люди дивляться на інших, на їх біду, горе, а самі не готуються для захисту духу свого. Тому бідуючому у війні потрібна допомога добротою, а не спостереження. Це треба зрозуміти всім, бо руху негативних енергій не зупинять кордони, як і ми у собі не здатні зупинити своїх сновидінь. Та все і з таких станів інколи люди прозрівають і знаходять путь до світлих і добрих людей.

Знаймо люди, знаймо всі, що тільки вміння і можливості творити якості життя здатні нас єднати на них усі дії кожному і всім. Сьогодні важко всім, як фізично, то так і психічно. Так лячно і страшно, аж серце болить, душа страждає, а в тілі і в умі часто нема можливості, щоб усвідомити небезпеку від настроїв таких. Перешкодою є наша течія життя у звиклому стані самотності, байдужості, чи в захопленому вирі хитрості і боротьбі.

Душа страждає, коли закрита тими енергіями злими; страждає, коли ми знову починаємо плодити зло. Та все ж, скільки би того зла не було, то страждань не поважив, не обміряв іще ніхто. Таке воно підступне і вертке. Ніхто не знає тих страждань окрім душі. Однак нема й таких, хто би цю душу зламав, чи знищив. Лиш зрада, жорстокість, вбивство опалюють її краї, та все ж у новому житті вона може єству допомогти очистити єству себе і ввести це єство в благодать, тобто в активного виробника позитивних енергій. Саме в ці моменти людина спізнає її знову і є здатною для творіння сподвижництва духовного не залежно від свого статусу і соціального прошарку. Душа саме рухомими позитивними енергіями з'єднана зі своїми виробниками, тобто зі Всесвітом, де і є ця більш розвинутіша спільнота розумних істот. Тому душа може приймати і поширювати те, на що вона запрограмована потрошки, повільно, щоб ум міг прийняти і відповідно діяти. Душа як приймач, як передавач, як хранитель програми для таких дій має вплив на ум і діє вона почасти на нього через тіло. Вона поширює енергію рухомими хвилями, як це є в радіотехніці.

Та все ж ці перешкоди, страждання душі тільки трохи зменшують її активність. Це не зовсім добре і ми це маємо знати, бо від цього залежить наш настрій і наші можливості бути продуктивнішим і проявляти цим своє задоволення, бо це засвідчує її повноцінну діяльність.

Душа по факту є біочип із закладеною в неї програмою, долею життя, де визначено спосіб і стиль поведінки для кожного. Її хазяї з іншої планети уже десь п'ять тисяч років вставляють її в людське тіло, а після припинення дихання і серцебиття, подається сигнал на їх сервер і її також забирають після трьох днів, хоча іще шукають певний час підходяще нове тіло з тим стартом, на якому закінчилася діяти програма. Бо саме м'язові коливання серця і діафрагма в грудях були засобом для виготовлення енергій для живлення біочіпа. Тут є позитив, що вона помаленьку із життя в життя веде людський ум, покращуючи можливості людської поведінки так, щоб постачання у Всесвіт позитивних енергій було постійним. Лиш потім ці енергії остаточно приймав Дух святий у всесвітнє джерело позитивних енергій. Розробники подбали про тисячолітню довговічність і надійність, подбали про те, щоб ум міг отримати допомогу при налаштованості його на позитив і цим трошки розширювалися можливості програми, а ум себе засвідчував уже як свідомий у діяльності, то так і при лихому умі програма в цих стражданнях здатна лиш частково пошкодитися, як ми пишемо – опалюються краї. Хоча спроби є, дослідження ведуться і наші, земляні, вчені над цим активно працюють. Однак небезпека в тому, що ці програми будуть на службі у сучасних злих керівників. Тому й невідома доля спільноти.

Небезпека є й у тому, що ми не налаштовуємо себе на пошуки способів і методів, щоб змінити себе і світ, нема у нас і розуміння того, що звичайна допомога, щире й добре слово, порада будь кому дасть поштовх для умів в інших, щоб творити якості життя.

Дух, рух енергій взагалі не знає цих перешкод. Він проходить крізь них, може й оминати, відбиватися і знову повертатися, бо і для нього є та давня програма, яка зберігається в джерелі позитивних енергій, відповідно до Великого Замислу Творця. Тому його присутність не дає людині впасти у відчай і лиш смерть може засвідчити, що він вийшов з цього ества. Знаймо всі, що ні мирська смиренність, ні душа, ні ум, ні буйство зле не здатні втримати Дух життя, а так як Він всюдиущ, то і відхід його скорий. Та знаймо, що Духа святого ніхто зі смертних не упокорить.

Людська психіка складна і не просто її розпізнати в можливостях, та й для застосування в діях. Людина є соціальна особа і вона здатна покращувати своє життя, живучи з іншими. Однак знаймо всі, що в кожному із нас засіяні Всевишнім ті зерна правди, доброти, любові, якими здатні ми творити райські умови для співжиття. Тому тут ми і поговоримо з вами про ці зерна, про ці якості, які є умовою для щасливого життя.

Наше горе будь яке не можна вважати, що у нас є причина, привід робити комусь зло, чи ображатися на увесь світ, то так і на тих, хто усмішку носить щодня, по вулиці ідучи, чи на тих, у кого є нові черевики. Зрозуміймо ці слова, що жити так далі не можна. То саме це відкріє наше ество і помаленьку енергії негативні почнуть покидати нас, відійде й полуда з очей і ми зможемо побачити іншу сторону життя, де є добрі й справедливі, де є такі, які здатні допомогти... ось тоді і в нас думка визріє, що і ми собі можемо так робити. Тільки відчувши смак, відчувши задоволення, що можемо і ми творити справи хороші, то і ми в подальшому не пройдемо мимохідь тих, хто буде в горі, чи біді. Ми постараємося допомогти, ми відчуємо таку потребу для своєї душі, та і пам'ять допоможе, бо спом'янемо і ми свої уже колишні страждання. Це був наш початковий вибір, а потім і появляються можливості й бажання з того розуміння, що ми ж не звірі, що все таки люди і є дітьми Творця-святого Духа, а він же так тихо зробив у нас переворот і ми спізнали своє покликання – допомагати при можливості іншим, як і нам щось, чи хтось допоміг відродити цю потребу іншим допомагати.

Часто ті, хто має можливості, дарують, допомагають іншим і цією дією засвідчують багатом про свою доброту, милосердя. Та є серед них і такі, що цим вони самовозвеличуються від подяк, від пільг, чи то з гордині вже і тоді вони падають духовно. Бо, ніби, допомагав, та скоро й розорився, бо з такою “допомогою” у своє життя вони допускають не тільки самообман, а й інші негативні прояви. Так буває, що інвесторів втрачають, то партнер підло поступив, то постачальник іншого замовника знайшов ..., або й ці дії були побудовані на очікуваній користі. Це все одно “вилазить” на поверхню. Та є й такі отримувачі, які вважають, що цей Петро, який допоміг, ще й осуду піддається, бо може дати іншим, та й що та тисяча для його мільйонів, бо накрив у свій час... То де тут місце для подяки, коли осудом таким, який гряззю в допомагаючого полетів. В підсумку отримувач втрачає Благодать і ще більше біда його конає, а давший із користі у ці тяжкі часи теж заскніє від осудів таких.

Доброта напоказ, а зло у схованку – це як добре зерно покласти на камінь, де воно швидко висохне і з нього нічого уже не виросте, коли ж неякісне зерно посіяти в здоблений ґрунт, то воно проросте, хоча там плоди також неякісні і не придатне для виготовлення крупи, чи борошна. Ось таке повчання нами було прочитане і ми його тут знову лишаємо.

Та, мабуть, у Творця і досі поділу нема на грішників і святих, бо Він кожному, хто родивсь чимось допомагає, то зупиняє, чи не пускає до скоєння зла, або нові радості розсилає, чи потрібну поміч організовує. До п'яниці, злодіяча, страждаючого духом і душею Дух святий рідко підходить, бо закритими вони є для прийняття енергій позитивних, хоча вони самі собі зламали хребет життя і лиш інколи роблять щось для змін у своїй поведінці на краще. Тому і це є свідченням того, що все людство є все таки одна сім'я.

За їжу, пісню, а чи скоромну, як і за працю у дні вихідні, світлі, чи празничні гріха нема, бо вони основа життя. Тому не вважаймо це за помилку, чи перешкоду в пізнанні себе і світу.

Дух святий, позитивні енергії не залишають поза колом життя, навіть, організаторів масових вбивств; не залишає в біді, стражданнях і тоді, коли ми заради виживання зраджуємо Його, або інколи, не витримуємо тяготи своїх гріхів, ще більше погружаємо в них,

то і тут вони не покидають наших життєвих просторів, проявляючи милість і дозволяють смерті забрати це бренте тіло, щоб не збільшувати і більш небезпечних помилок. Буває, що і просвітлюють вони уми в таких і вони відходять від активного наплодження зла. Саме такі дії їх є во благо духу, душі. Ось чому мудрий дякує за отриману доброту, то так і за злобу, хоча і не знає, що воно, як одне, то так і друге, не випадково принесене нам на життєву стежу. Так, це завжди є для пізнання помилок, чи повчань.

Тому, навіть, будучи злим, чи байдужим, то побачивши чужу біду, чимскоріш біжи і допоможи, чи гукай тих, хто дійсно може допомогти. Бо відвернувшись в сторону, зробивши дії, що, нібито, не помітив, або дивився, чи й десь внутрішній голос просив: “Допоможи!”, та ніби й хотів. Озирався іще, щоб хтось іще долучився і цими бездіями можна не допомогти людині тій, яка опинилася в біді. Так, це зрада себе, це байдужість до собі подібного, це й гріх великий у тому що не допоміг, бо і ця ситуація в житті таких, які вагаються, які відвертаються не є випадковістю. Це нам в повчання, щоб ми вчилися допомагати і цією дією себе духовно збагачували, бо, можливо, і таких доля за помилки минулі штовхне в ситуацію подібну, та уже те зерно доброти, що виростати почало і здатне їх спасти...

Отож бо, дії позитивних енергій нам не відомі. Сам у біді, то значить сам і відсторонився від них, а коли поряд з ними, то й радієш при житті, бо маєш умови для життя.

Тому так часто люди мудрі практикують таємність добрих вчинків. Таїна, як дія спонукає думати дві сторони – і добродіяча, і отримувача, що це дія насправді від БОГА святого надійшла, а добродіяч дякує, що почув біду чужу і мав можливість допомогти, а отримувач дякує Всевишньому і тому невідомому за дію добру, бо дійсно ця дія була потрібною, була воістину святою, бо Дух святий і саме Він посилав ті енергії радості, благоговіння обом на тривалий час. Моляться за цю дію обидва і ця молитва піднімає духом їх. Вони пізнають цю благодать і вже беруть її в життя, щоб знову комусь допомогти, бо споминають часто у собі ті відчуття приємні, ту піднесеність і радість, бо так ми пізнаємо хороші сторони життя свого.

Вміння бути справедливим, вміння творити доброту і з любов'ю, то це і є стан щастя, а воно, як і наша радість наповнюють усе єство і ми відчуваємо цю повноту у собі, ми й можемо бачити ці зміни у собі, бачити ті зміни, коли ці енергії без будь яких зусиль з нашої сторони перейшли до подруги, чи колег, з яким ми ось так просто поспілкувалися, чи навіть сказавши: “Доброго дня!”

Знаймо й те що ці енергії самі ідуть з переповненого єства у всесвітні джерела енергій позитивних і коли Всевишній їх посилає комусь, то і в нас серденько затріпотить тією радістю за життя, за все, що в ньому є. Ми, ніби, хазяїн життя у собі і біля себе. Ми в хаті світимося, а батьки, чи дітки долучаються до розмов, до дій домашніх без команд, ніби, ними хтось невидимий керує зі сторони.

Яке то щастя коли вмійш і робиш все, щоб і інші спізнали цю якість життя, то так і інші якості, бо саме такі носії їх є зернами елітними БОГА нашого. Хай більшає таких, то це шанс знову чоловіком повернутися в райські сади. Так, щастя, це стиль, це стан, це вміння жити так, щоб наше єство було храмом Духа святого, було джерелом енергій позитивних. Бо саме в таких формується та благодать з якою легко живеться. Так є і не тому, що ми менше працюємо, а тому, що є тоді такі відчуття, що нам постійно хтось допомагає.

Душа співає, дух у танці, гармонія в житті, то це і є те щастя, якого хочуть всі. Стан щастя відчувають всі і навіть емоція радості в усмішці бринить, та і в ділах пришвидчені ми і так все отримується до ладу. Це дійство можна сміливо називати божественною молитвою, це тиха подяка всім за таке життя. Саме в цей момент світиться усе єство і цим дає сигнал всім, що ми відкрилися для прийняття. Саме в цей період проходить прийняття позитивних енергій з просторів і зі Всесвіту. Ми цим світлом щастя освітлюємо життєві простори іншим. В стані щастя ми відчуваємо наявність в нас енергій любові, ми готові тоді любити і любимо всіх і все; ми готові допомагати всім; ми готові до каяття, до виправлення своїх помилок-гріхів – і це нам вдається найкраще; ми посилаємо позитивні енергії з любов'ю іншим і нею наповнюємо все – чого торкнеться око, кого торкне наше слово, до чого візьметься рука. Така любов поширюється зустрічним, такою любов'ю ми наповнюємо при роботі все, тобто і ті речі, які ми у такому стані виготовляли. Ми несемо її з дому в робочий колектив, чи навпаки. Ось так наповнює нас щастям БОГ-Життя, а ми по Його Великому Промислу розносимо всім. Щастя, як і любов не можна втримати у собі – вони самі виходять із єства.

Навіть у Всесвіт вони летять самі і радіє тоді Всевишній Дух святий за кожного щасливого. Це найперші Його помічники.

Лиш дехто пізнає щастя при житті і на таких говорять, що вони родилися щасливими. Так є. Однак і навчитися бути щасливим можна. Кажуть, що щастя на вісімдесят процентів залежить від стану здоров'я і саме вміння доглядати за ним, дає можливість мати такі проценти. Хто нас вчить дбати про стан здоров'я? Хто нас вчить творити доброту з такою старанністю, як вчитель навчає алфавіту, чи таблички множення, чи як мама навчає так старанно тримати ложку, чи як справляти життєві потреби, або як тато навчає тримати молоток, чи зав'язувати на кедах шнурок?

Коли ми живі, то це вже є подяка-молитва Всевишньому і Творцю. Є життя, то ми і здатні до дій, до розмов, до спостереження, для навчання. Живий і мріє, і бажає, і з примусу до роботи стає. Живий здатний змінювати поведінку, здатний вчитися справедливості, доброти, любові, здатний вирішувати проблеми, будувати й руйнувати, родити і виховувати дітей, навчати і карати, а ще здатний до злорадства, брехні, насильства і вбивств. Та хороші вчинки робляться тоді, коли ми маємо знання, що вони є основою життя для всього і є тією ланкою, яка тримає довжину ланцюга.

Знаймо всі, що будь які помилки людина здатна виправляти сама, чи залучить собі подібних, чи в прийнятті поміч прийде від джерел енергій позитивних, як і будь які проблеми, негараздами є перехідними, а не вічними, бо на одних ми вчимося, іншими міняємо умови життя, а вже все інше тоді додається в життя. Життя – це святиня основна і пізнають її ті, які вчаться жити. Тому і існує віками приказка така: “Вік живи і вік навчайся!”

Знаймо й те, що коли ми живі, то можемо вчитися, та чи багато з нас таких є, що усвідомлено навчаються жити так, щоб перед відходом із життя кожен зміг сказати, що знає про все те, що по собі лишає, що понесе дух з душею в родину, чи де інде, де душа матиме змогу продовжити навчати нових живих вмiло йти в житті у стяжанні духовних якостей при житті.

Тому то ми повідомляємо наступні пізнання, коли за років сім до смерті тілом, а дехто має для цього і строк в три дні, щоб побачити свій кінцевий путь. Тож в наступних словах ми опишемо декілька життєвих штрихів, коли ми іще не на цій межі і можемо багато що змінити, бо не основна втрата кожної людини визначається по факту – її смерть тілом. Багато з нас є присутніми життями тут, на Землі, та життям повноцінним мало хто назвати зможе, бо багато з нас у всі роки плодили різні вчинки негативні, а дехто у зневірі втрачав здатність жити так, як і належить чоловіку і цим не спізнав смислу життя, але є й такі, які при житті лишають хороші сліди і вже за ними можуть впевнено йти послідовники.

Однак вчити не будемо тих, хто брехнею, хитрістю і т. д. і без нас усі роки життя проживе. Звісно колись і вони прозрівати почнуть, та, читаючи ці думки, вони не почують їх насправжки. Та біда людства у тому і є, що життя здається важким усім, саме із за присутності таких наплоджувачів зла на просторах земних.

Інша категорія людства, яка вже замислюється над тяжкотою життя і вже починає шукати способів і методів для полегшення умов буття, хоча чимало з них розчаровуються у спробах своїх. Вони активно шукали, активно спілкувалися і цим мимовільно, як інфекцією, заражували простори і цю зневіру, цю втрату смислу життя носять все життя. Саме такі є основною втратою всецілого життя. Ось чому основна втрата не одномиттева смерть, чи навіть не очікування її тими, які активно негатив плодили, а щоденне відчуття втрати смислу, сенсу життя у всіх роках присутності не залежно від суспільних статусів. В такому стані ми ніщо і нас не цікавить ніщо, бо ми втратили себе. В таких нема минулого, нема теперішнього, а про майбутнє в таких і немає слів у розмовах їх. Вони не пам'ятають про свої помилки-гріхи, вони й не спізнали щастя, радості, бо таке життя є лише тiнь, без енергій і без мрій і надій. Вони уже й не зло, а суцільне приховане страждання; вони не шукають прощень і не здатні вже до подальших спроб для змін у собі. Це безумство, це і бездушність, бо такі вперто відмовляються для покращення роботи ума і цим би й мотивував би він до активнішого життя, а бездушність криється в тому, що гріхи закрили її і вона не може діяти через загальмований ум. Життя без смислу є процесом опустошення, чи самознищення. Це стан проявленої пасивності, відреченості. Та їм важко опиратися життю і для цього витрачаються всі енергії життєві. Їм, можливо, й соромно за себе, що не вмiють жити, не вчаться жити і в підсумку й звикають в думці, що не хочуть жити. Такі більше подібні на

самогубців. Життя без смислу – це повільне загнивання духу людини, бо вона всеодно не звільнилася від помилок минулих і нічого не робить для звільнення від цього негативного вантажу.

Однак життя в нас, як і навколо не тільки брехня, фальш, вбивства; не тільки біль, чи страждання, а й радість пізнання і любові відчуття. Тому то ми, люди часто постаємо у виборі для дій і кожен вибирає лишень своє, і те, що він здатен прийняти і здійснити. Навіть відмова від дій є вибором своєрідним. Часто ці вибори бездумні і є рухомі з наявних ідеологій, а не з потреб єства і не з потреб сутності. В таких діях ми забуваємо про покликання своє – творити справедливість, любов і доброту, бо саме ці якості є енергіями життя на Землі, є енергіями всесвітніми.

Та ствердимо усім, що наявність життя, то це теж був чийсь вибір і цей хтось мав довіру, що ми гідно наповнимо його позитивом. Він і засвідчує світ радістю. А коли нас відвідує стан благодаті, то ми готові усе віддавати, аби цей стан продовжувати і продовжувати. Це прекрасне устремління і саме такі є великими будівничими; саме вони є відкривачами нових граней буття.

Так, саме так. Усе для життя і все для життя. Ось така мудрість людська.

Тому ці слова стверджуються в можливостях нових. Більші вони, чи зовсім малі, та базис все ж той – ми живі і це є наш стартовий капітал для творіння нових позитивних умов життя з можливого.

Такі розуміння мають бути у всьому, навіть коли це сімейна криза, чи великі втрати майна, то ми знаємо, що і далі продовжиться життя, бо до нас, як до краплини всецілого життя і далі будуть іти потоки позитивних енергій. Будьмо оптимістами. Хай і сон страшний, хай і знамення, чи видіння є наяву, та все ж життя є навкруги і тому в цих окремих проявах одні бачать позитив, а інші в паніці роблять страшні речі. Тримаймося істини, тримаймося того місця, де родилися, де зросли, бо там і стіни помічні, бо дома і солома зі смаком їдома. Є початок роботи, то є її і кінець. Є війна, та і її буде кінець. Так було завжди і після всілякої біди ми оживаємо і вже у пошуках активних. Нові дії, нібито, художника мазки на цьому великому полотні життя, вимальовують абрис нові ...

Тому, коли ми живі, то знаймо люди всі, що ми на Землі не одинокі, що нам допоможуть боги. А нам слід засукати рукава і відновлювати життя з наявного. Тоді ми дійсно творці і гідні діти нашого Отця-Творця-святого Духа, бо ми, ніби, відроджуємося в біді і основа цього оптимізму в тому, що в наших діях менше негативу, що в наших діях були і є у застосуванні справедливість, доброта і любов свята. Так, саме світлі, бо і вони не убувають з нас, а навпаки зростають у можливостях.

Знаймо й те, що коли важко інколи, то це є іспит, перевірка і дається для цього строк, щоб ми склали екзамен на духовну міцність. Тому не зваблюймося до відчаю, до зневіри, до байдужості, а ще гірше – до брехні, лицемірства, зрад і іншого зла, бо цими діями ми спалимо наявні в нас енергії життя, бо цим шкодимо і людям, і Всесвіту. Раніше, чи пізніше, але це станеться, це залежить від активності у бажанні нажитися на чужій біді, на крові тобі подібних і розмірів заподіяної шкоди комусь. Хай, хто б він не був на суспільній драбині, чи по іншій стороні барикад, та все ж і він є тільки каплею оголеною води в океані життя, то так і перед Всевишнім. Чесному і голому нема що втрачати, бо його багатство в ньому і вони зліплюються в моноліт проривають загати руйнувань і несуть енергіями води до сіл і міст, даючи можливість вгамувати спрагу. А злодіяч ходить зі своїм кодлом брехунів і вони не покидають його, та і він не може позбутися їх і ця забруднена капля й пливе бурулькою самотньо по верху, допоки не зачепиться за очеретяну гниль, додаючи смороду свого, чи сонце висушує остаточно їх, очищуючи простори для життя іншим. Буває, що й вони допливають до великої ріки, бо жага жити спасає багатьох, та й тут їх хижа корислива суть тягне до зелених берегів життя. Там буває життя, та їх там смердючих злих не приймає воно, не попадають вони в потужні потоки на середині ріки, бо там чисті і щасливі краплинки шумлять, грають в перегінки, виграючи веселками до тих пір, коли Всевишній підніме своєю дугою ввись, щоб дивувати з висоти красою багатьох, засвідчуючи веселкою з висоти усім, що життя продовжується. Значна частина тішиться і вигрівається днями на сонці і воно таких піднімає ввись, саджаючи на хмарини, щоб звідти бачили вони це чудо Творця-святого Духа – наявне велике Життя. Рай, воля. Схотілося каплі впасти на бабині огірки – впала, схотіла погратися на піску з дітьми, то й сюди полетіла, а дівтора сміючись побігла попід дерева ...

Тож поміркуймо в аналогіях про життя. Скільки ми втрачаємо від невміння жити? Хай ці слова багатьом будуть стимулом для зміни стилю життя. Бо тільки позитив здатний нас наповняти до країв гідністю, щирістю, милістю, довірою, добротою, коханням і любов'ю. Тому то перші позитивні зміни в умі проявляються тоді, коли в нас проявляється здатність бачити його в життєвих діях в минулому і це часто мотивує нас відновлювати у собі здатність творити якості життя. Ось така здатність відкриває наше ество для єднання з іншими позитивними енергіями і ми тоді є в постійному прийнятті – ми так навчаємося бути більш спостережливими при спілкуванні, чи під час праці, то так і у вільних прогулянках. З цього періоду ми починаємо діяти усвідомлено.

А брешуть, крадуть, сваряться, б'ються, воюють дурні. Мудрий ще до початку дії в ситуаціях різних все зробить, щоб не стати на такий путь.

Вбити, чи будь яке зло вчинити, то лиш мить потрібна, а щоб родити і виростити доброго і люблячого, то і життя одного замало.

Ми складаємо плани, мріємо, вибираємо варіанти, зважуємо свої можливості, шукаємо щось нове і відмовляємося від старих стереотипів, та все може стати враз лиш ілюзією уже наступного дня, чи в цю ж мить ми побачимо чудові плоди своїх старань. Хай план, чи мрія, або й надія сталися ілюзією, та це були нові пошуки, нові спроби, які були ширші ніж те, до чого ми звикли. Можливо це щось було непередбачуваним, хитким, змінюваним, та все це було життям, життям цікавим.

Ой така віра, чи то мрія залишитися може як самообман, та коли до таких мрій ми частенько творимо трошки добродіянь, трошки радості від щирого серця і душі, то саме дії такі виведуть до пізнання Всевишнього, до пізнання себе, як подоба Творця-святого Духа, то так і до добродіянь, то так і до зустрічі з коханою, коханим при житті, щоб усі люди на Землі щасливими були.

А от біди, негаразди, революції, війни, то тут все непередбачуване, ми в страху і страх примножуємо самі і він множитья навколо іншими і цим нищимо енергії свого життя, де ще є ймовірність когось вбити, чи бути вбитим, чи то бути померлим. Одначе, знаймо, що життя в тяжкі періоди таке крихке і тендітне і лиш наші духовні надбаня є оберегами, захисниками нашими. Хоча їх і не видно, та часто в цьому лихому світі ми здатні зламатися духовно і почати руйнувати їх у відчаї. Тому знаючи це будьмо дбайливішими і не опускаймося до знищення в собі того світлого і чистого, яке нам життя кожному дає постійно і завжди і цим кріпить нас, даючи надію бути з ними до закінчення життєвої ходи.

Ми не раз писали, що зовнішній світ є дзеркальним відображенням нас самих, хоча всі вважають, що бачать сердитого Петра, що Олексій у діях хитрує ..., але і не задумуємося, що саме завдяки цьому баченню ми фактично побачили свій внутрішній світ. Бачимо багато добрих діянь, то настільки ми здатні самі до таких, чи подібних дій, а коли навколо бачимо лиш негатив, то це стільки зла у нас самих, яке кучею в нас сидить і момент зручний для себе жеде, щоб зробити нам біль. Однак коли в нас іще в перемішку є, то болі, чи негаразди, які тривожать нас, то ми уже знаємо, що це так БОГ говорить з нами і напминає нам про помилку, щоб ми виправили її, чи ця тривога є попередженням, коли ми опинимося в ситуації такій і вчинимо не чесно, не по совісті і Він застерігає так, щоб ми не вчинили зла, яким порушимо потік позитивних енергій і ця байдужість, чи ігнор буде зневагою Всевишнього Духа святого. Знаймо, що тіло є прототипом Цілісності і біль в тілі передає біль Цілісності; страждає душа, то тривожиться і Всевишній. Симптоми, характер болю показує характер нашої помилки. Ось так у проявах, баченні, чутті ми тепер можемо вивчати себе і це є нам шанс спрямувати певні зусилля, щоб зменшити кількість поганих вчинків у своєму житті, а на це місце за наші добрі дії в нашу суть поселяться позитивні енергії. Так воно фактично і є, а наша спостережливість допоможе нам якісно змінити свою поведінку. Якщо в житті є помилки, непорядок в думках і безвідповідальність у словах, коли мрії непутячі, то це напминання нам за помилки не виправлені, бо і ділами ми по суті є в суєті. Навчаймося жити без помилок і навчаймося творити хороші справи, то Всевишній подбає про Дух свій у нашому тілі, в нашому умі, в наших діях.

Знаймо про це, бо якщо ці відображення нас не вчать, чи ми не вчимося, то вони не будуть нам підказками прямими, а ми не змінимо себе. Таке відношення ми сприймаємо, але не приймаємо для розуміння у своє життя і ці відображення є для нас як факт наявності в оточуючому середовищі інших, а себе вважаємо гіршим невдахою, чи більш успішнішим,

хитрішим і ця гординя нас відштовхує від позитивних прийнятних і потрібних підказок. Тоді їх зменшується у нашому видноколі і ми тоді не гурт одностумців, не гурт духовно подібних. Ми тоді дивимося на оточуючий світ як на набір світлин у фотоальбомі. Ми цим засвідчуємо, що ми відстаємо на путі духовного розвитку, ми не йдемо при житті в ногу з ним. Тоді в цьому путі нам попадається те, що залишили ті, хто пішов вперед. Зазвичай, люди йдуть легко і відповідно швидше вперед, а ми підбираємо негатив, тобто ми стаємо накопичувачем-носієм енергій плохих.

Коли ж ми усвідомлено творимо якості життя, то тоді потік енергій для життєдіяльності єства іде від серця, від душі, тобто, від духовного нашого ядра, бо воно є приймачем позитивних зовнішніх енергій – чи то з просторів, чи зі Всесвіту до нашого ума, усвідомленого ума. Він у цей час підпорядкований духовному центру і рішення тоді від нього ідуть для виконання розумними і мудрими, то цей рух піднімає нас до небес, бо ми вже потужніший поширювач позитивних енергій. Тоді й життя легше і це є той стан щастя, це той стан при якому ми поширюємо ці енергії радості і любові, нібито, від себе. Ум уже не хазяїн єства, він уже не збирає всіляку інформацію звідусіль, він не підлаштовує єство під суспільні умови, у нього нема вже потреби брехати, лицемірити, вивищувати себе гординею. Такому уму чужда жорстокість. Він уже наш охоронець, наш помічник.

Тому з цього часу, коли ми відчули присутність в нашому житті Духа святого, коли ми відчули свою самодостатність, свою самостійність у волі і відповідальності в діях, то першою потребою для кожного є те, щоб прискіпливо перевірити те, що ж нами рухає: мнимість, розрахунок, користь, слава, чи здатність таємно творити милість і доброту, творити допомогу тим, хто її шукає. Ці спроби і фактичні дії укріплюють нас в знаннях і укріплюють в нас духовну міць і це пізнання дає шанс розширити можливості во благо всім тихенько і без шуму. Ми в цей час уже робимо свідомий вибір. Якщо ми знехтуємо цими задатками, цим даром Всевишнього, то ми скотимося у зневірі до байдужості. Це погано. Однак ми уже не повернемося до продукування негативу. Хай хоча би цей крок і спроба залишить позитивний спомин про життєві літа.

Тому то ми маємо зрозуміти всі, що коли ми в житті зупиняємося біля роздоріжжя подальших дій, а це є з кожним при житті один, два, а інколи й три рази в підказках для єства через ум – це потреба зробити правильний вибір, і саме тут ми можемо побачити це розгалуження, або ми допоможемо почути у собі ці розмірковування так, щоб змогли прозріти. Прозріваємо і дивимося на роздоріжжя спереду і, нібито, згори, дивлячись на прожиті роки-літа, а потім озираємося назад і теж кожен зможе побачити свій вантаж в помилках-гріхах своїх, зважуючи можливості свої. То знаймо всі, що це не ми самі зупинилися, а нас зупинив Всевишній і очікує, що ми десь глибоко в собі попросимо допомоги для звільнення від помилок, чи хочемо подякувати за всі добрі справи свої.

Спочатку ми пізнаємо страх і тоді чіпляємося за все, аби залишитися живим, а інколи при своїх минулих помилках готові вбивати інших, щоб залишитися живим. Потім дивимося на другу дорогу, та і вона радості не несе, бо ми вже до цього втратили смисл життя, закривши єство від енергій позитивних, чим відмовляємося й від своїх, які жевріють в нашому єстві, ми й відмовляємося від допомоги Всевишнього. Та все ж кожен живиться на ці дороги три і третя є пряма, є перед нами. Одні не можуть до неї підійти, бо себе від помилок не звільнили. Однак бачать їх, та гріхи не пускають. А дехто йде. Чого ж воно так? Ніби всі по сусідству жили, та далі при закінченні життя все таки розійшлися. Прямо йдуть ті, які життя це любили й люблять. Вони вміють жити і собою несуть благодать, дозволяючи кожному її взяти. Вони й мали її завжди і це засвідчував радісний сміх дітвори у їхньому дворі, це їх постійна готовність сусіду, чи ближньому допомогти.

Перші два путі, які відхилення мають в ліву сторону все таки витопані, мабуть, туди багато з нас ідуть, то і ми по звичці підемо за іншими. Хай там видно й кості, видно й найжачене зло, хай там прокльони гарячі шиплять, хай там броня жорстокості ямку закрила, чи біля узбіччя скручена в клубок брехня, які загубили ті, хто пішов по цьому путі і частково так гублять “надбання” свої. По середній дорозі пішли зневірені сліпці, які теж не змогли очистити життя свої від помилок минулих, та і на творення доброти налаштувати себе не змогли. А от по прямій слідів менше. Там і середина не витопана і там, як і на узбіччі живодайна зелень з квіточками то там, то сям так милують око й душу. Не витопана? А чого ж так? Ні би ж доброти і любові більше ж є, коли ми стільки років-літ живемо і все ж щось та

надбавасмо. Хоча ці надбання є в радість, іншим в тяжкість при мозолях, а інші обманами надбавали, та все ж зайчики радості пускали. Мабуть їх більше прямо йде, бо навчалися і спроби робили практично всі, бо самі хотіли краще жити і цього хотіли діточкам лишити. Мабуть вони в радості і щасті бігли в лоно Духа святого інколи ледь торкаючись пальчиками землі, а дехто вже й летів, бо звільнитися від помилок-гріхів зумів.

Тож, опинившись перед цим умовним роздоріжжям ми приймаємо цей скаженний стиль життя, в якому дехто опиняється на суспільних драбинах, а інші хапаючи усе з можливого в інших і в життя, опиняються подеколи за ґратами, та все ж вдоволені тим, що брали від життя усе, що змогли брехнею, крадіжками. Тому і йдемо до кінця днів свого життя на той путь, який цілком влаштовує, тобто той, який лівіше є і схиляється, чи повертається назад від тяжкості помилок-гріхів. Хоча й дивляться на правий бік, на тих невдах, хто так жити не схотів, а робив спроби, щоб жити чесно і по совісті, та гріхи їх не пускали і вони у знеможі втрачали інтерес до життя і байдужими, зневіреними йшли на середню путь. Та чимала частина з нас задоволена життям у всьому, бо має те зі своїх потреб, що дає їм спокою єству в душі, і в умі, коли ми дослухаємося до них і здатні до змін. Тоді такі починають очищуватися від помилок минулих і вже в бдінні стараються не плодити нових, а також починають творити якості життя. Таким відкривається Дух святий і вони в стані сприйняття і прийняття приймають у свої життя позитив і в такому подвижництві пізнають благодать і не раз, а дехто й постійно живе з нею усі свої літа, радіючи життю. Такі бачать щасливим своє буття і в літах майбутніх і з довірою до Всевишнього уже залишають позитив у сімейних, родових джерелах енергії позитивні для нащадків, бо знають, що вони там візьмуть і ще й додадуть. Це дійсно щасливі люди і саме вони прямо йдуть на той путь, який є здоровим благодатним стовбуром життя і на ньому ми піднінемося до сонця ближче і квіточкою зацвіте, даючи хороші плоди на радість собі, сім'ї і Всесвіту.

А фактично життя – це зелене живодайне дерево, на якому ми бруньками, листочками, квіточками, плодами є. Так є і всі такі різні по формах і розмірах, а також у різності прийняття теплоти і світла від Всевишнього. Це чийсь життя і ми в цій кроні маємо своє життя – одні лиш листочком поки ще є, а інші грубою гілкою від стовбура відійшли, маючи можливості своє життя наповнити якісною поживою і водою, яку від коріння по стовбуру гілкою товстою до таких листочків несе, бо вони і плоди хороші випещують кожного літа, даючи нові життя, нові енергії Всесвіту. Є там і згорнуті листки, бо на них напали паразити злі, а є й такі, які не тяглися до духовності-сонячної і так десь засохли у тіні, припинивши ріст і життя.

Ось так рай, чи крах життя перед кінцем ми спізнаємо уже при немочі тілесній і вже смерть тут кожного такого на ці ліві два путі веде, а добрих, люблячих ангели за руки беруть і прямо до Отця-Творця-Духа святого ведуть.

Щастя – це відчуття теплоти своєю долонею в руці іншого, бо саме таке і так щастя позитивними енергіями тече до нашого Всевишнього, до сердець тих, хто сіє зерна доброти. Ось такий механізм у свій час створив наш Творець-Дух святий.

Так хочу з дозволу великого дослідника Петра Макаренка дописати слова у цю книгу, які так по суті сьогодні є дочасними для розмірковувань про життя і про своє місце кожного у ній. «Книга ... своїми неklasичними роздумами відкрила переді мною світ, як цілісну єдність множини, як нерозривність всіх явищ і процесів. Які тісно і логічно переплетені між собою від рівня макро, до рівня мікро світу.

Роздумами автора розмивається стіна між життям і смертю, якої страшилося людство через недосконалі релігії. Гріх і смерть сьогоднішніми правителями планети мусуються, як непереможні для людини сили, що насправді є великим абсурдом. Демократія, і глобалізм, тими ж правителями ставляться вище Творця. Але часи ангела обманщика закінчуються і всі його задуми кануть в небуття.

Виявляється, навіть світова політика своїми психо-технологіями перевіряє людство на досконалість. Релігії своїм майже міфічним вченням водять паству по колу, імітуючи їхній духовний ріст та перекиваючи рух вперед. Але навіть після подібних висновків починаєш розуміти, що «немає худа без добра». Значить ми, ще недостойні наблизитись до Творця, тому і будемо крутитися ще якийсь час у світових жорнах, доки з душ вивітриться «полова».

Згоден з автором, що епоха прохачів благ у Бога, про яку говорили майянські пророки 5200 років тому закінчилась. Сьогодні наступили часи людей спів-творців з Богом, які земне зло трансформують через свою Любов в творчу силу.

Світові енергії кожній людині посилають підказки, для їхнього блага. Люди ж, матеріальний достаток поставили вище духовності, чим і поставила між собою і Богом непроглядну завісу, блукаючи в ній протягом життя. Саме ця невидима завіса і є ілюзією, яка помилково сприймається за реальність. Хоча саме істинну реальність переважна більшість люду сприймає, як ілюзію. Парадокс, але маємо те що маємо. Коли об'єднати творчість і як на сьогодні, нетрадиційний світогляд автора то образно Всесвіт бачиться як нижній організм. Він вдихає в себе всі взаємовідносини людства, а видихає на планету їхній же хаос на доопрацювання.”

Дякую йому за ці думки, які він написав до книги “Живі двері”. Ми думаємо, що суть і зміст їх практично проходить червоною ниткою у кожній книзі.

Ми не той, хто силою змінює канони і закони; не той, хто силою змінює поведінку багатьох, а той, хто ці знання одвічні й мудрі знову написав і озвучив собою про БОГа. І ці слова є, були в БОГа-Житті одвічно. Бо вони є про життя і для життя в радості з тих основ справедливості, доброти і любові.

Хай мої тихі кроки на ниві письменництва, повчання і розділений досвід, мудрість вікова збереже життя комусь, чи допоможе духом зміцнити, чи позбутися поганих вчинків і цим пізнати всі красоти життя, його легкоту, то цим я прийму радісно ваші подяки і хай уже ви понесете правду, любов і доброту людям і у Всесвіт, а я спочину духом трошки до повернення у цей світ.

* * *

Вітаю зі святим Днем новим і Всевишнього Духа святого прохаю: хай радість і любов посилає в кожен дім і всім, хто живе у них!

Бо кожен дім і всі, хто живе у нім є маленьким джерельцем енергій позитивних. Живі тут черпають енергії життя, тут вони живуть і творити здатні у цих двадцяти п'яти тисячах п'ятсот шістьдесят чотири дні. Хай сьогодні в наших діях є тільки нуль цілих і нуль одна сота процента дієвого і свідомого позитиву. То за одне літо ми є два дні з половиною справжніми творцями позитиву. Та ми ж бо знаємо усі, що здатні іще на звитяги більші. Запрошую всіх попрацювати над собою люди, щоб суть чоловіка відновити.

Тому, поки серце б'ється в грудях, поки є вдих і видих, то саме цим ми про життя свідчим і маємо змогу своє життя змінити.

Дякую тим, хто підтримав словом, заявивши про суголосність думок і дій, а ще більша дяка тим, хто прийняв суть і зміст, говорячи вже іншим ці слова з книг, чи тихо несе у діях своїх!

Це є остання книга писана добровільно із радістю і любов'ю у собі, при наявній благодаті енергій позитивних. Написав чимало, та із за відсутності фінансів багато залишилися не виданими.

Засвідчую, що із книги в книгу ми вчилися жити і вчилися це життя любити, та й вами, люди, думками ділюся

Хай вам у кожному дні буде більше радості, аніж жури, то так і у всьому житті!

А на цьому слові будьте у щасті і в любові!

Закінчую в березні місяці уже нового літа.

З шаною і любов'ю Сергій Миколин
тут духом і душею шукаю відповіді
для життя щасливого собі,
щоб ними й ви спізнали
доброту і любов святі.

**ЦЕ СПІВАВТОР ЦІЄЇ КНИГИ,
ЯКИЙ ВИРШИВ ЗАЛИШИТИ ЇЇ НАЩАДКАМ,
ЩОБ ДІТИ ВНУКИ, ПРАВНУКИ ...,
ЯК І ВСІ ПОШУКОВЦІ СПРАВЖНІХ
ЯКОСТЕЙ ЖИТТЯ ЗНАЛИ,
ЯК ВІН ВЧИВСЯ ЛЮБИТИ ЦЕ ЖИТТЯ
І ПРО ТЕ, ЩО ЙОГО ЛЮБИВ, ЯК МІГ.**

Сергій Миколин

2025

